

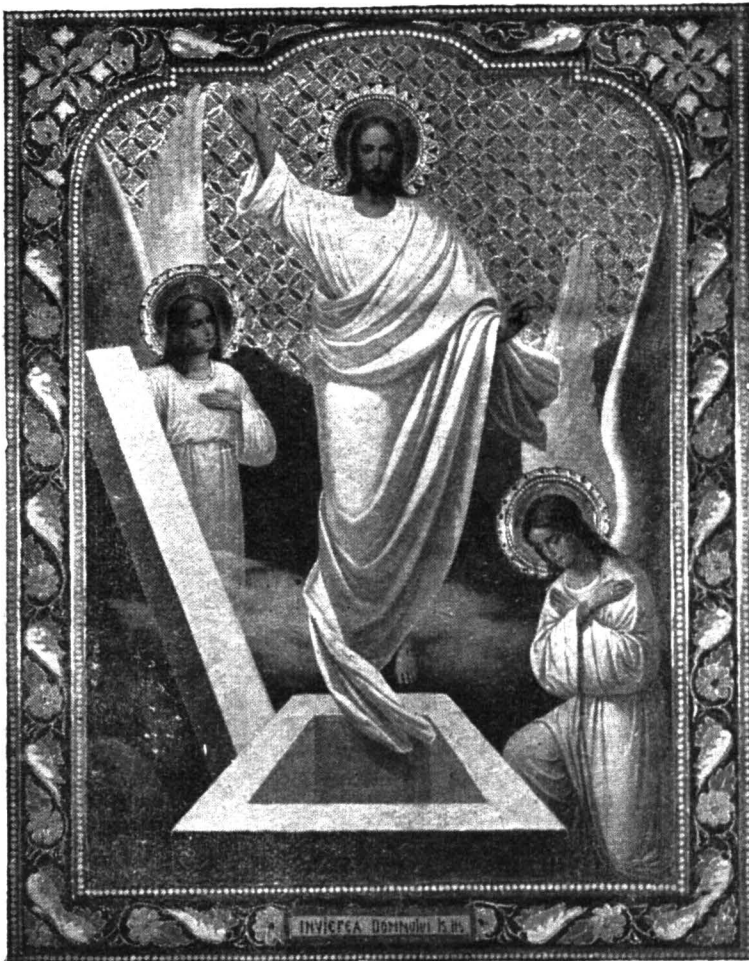
*Pelerinaj la Mănăstirea Neamț (aug 182-192)
de Popușig*

ANUL V. Nr. 1

Aprilie 1946

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ PENTRU POPOR CU BINECUVANTAREA ȘI
ÎNDRUMAREA ÎNALT PEA SFINȚITULUI PATRIARH NICODIM

HRISTOS A NVIAT

S U M A R

Pastorala I. P. S. Patriarh Nicodim

La învierea Domnului	Dr. Al. N. Cătinescu
Hrană pentru suflet	Pr. Gh. Dicuțescu
Învierea Domnului în lumina științei.	Dr. Ioan M. Luca
Vin Paștile	Pr. Dim. Ștefănescu
Crucea lui Hristos-Crucea noastră.	Pr. Dr. Gh. Paschta
Legende și Datini de Paști	
Fratele lui Hristos	T. N. Manolache
Despre ouăle roșii-culegeri	G. N. S.

CRONICA EXTERNĂ

Știri bisericesti din Rusia	A. N. C.
Scrisoarea românilor din America adresată I. P. S. Patriarh.	
I. P. S. Patriarh invitat la Ierusalim	G. N. S.

REVISTA REVISTELOR

Prezentări și comentarii	G. N. S.
--------------------------	----------

— Incepând cu numărul 1 din Aprilie 1946, se vor trimite parohiilor numai câte 5 exemplare — pe adresa parohiei, c. parohi urmând ale repartiza în parohie, sub formă de abonamente sau vânzându-le cu numărul, fiind îndatorați ale achita costul

— Cei ce doresc a li se trimite mai multe exemplare, ne vor comunica în scris acest lucru precizând numărul dorit.

— Facem cunoscut fraților preoți că abonamentele pe ani trecuți, neachitate până la 1 Iunie a. c., vor fi debitate în cont cu prețurile noul adică lei 6000 (șase mii) abonamentul anual.

— Partea oficială ținându-se separat, apărând tot lunar odată cu revista, toate parohiile din 1 parhie se consideră abonate, urmând a achita un abonament obișnuit adică 6.000 lei.

1. Redacția și administrația la Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

2. Înscrisă la Trib. Ilfov-Secția I Comercială sub Nr. 50/942.

3. Girant responsabil Pr. G. N. Sterpu.

4. Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Direcțiunii Generale P. T. T. Nr. 35508 din 1 Aprilie 1942

5. Abonamentul Lei 6000: costul unui număr, lei 500.

Nr. 1 Lei 500.

NICODIM

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei, Patriarh al României, Locțiitor al Cezareei Kapadokiei și Președinte al Sfântului Sinod,

Iubitului nostru cler și tuturor binecredincioșilor creștini ai Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române,

Har și Pace dela Dumnezeu, Părintele cel ceresc, iar dela smerenia Noastră arhierescă binecuvântare.

Iubit cler și popor,

„Nici cel ce sădește e ceva, nici cel ce udă, ci totul e Dumnezeu, Care dă creșterea.

Celce sădește însă și celce udă sunt deopotrivă, dar fiecare-și va primi răs-plata după osteneala sa”.

I Corint. III, 7-8.

Din mila Domnului, am ajuns în sfântul și marele post. Ne pregătim duhovnicește pentru marea sărbătoare a Sf. Invieri, care este a praznicilor praznic, și sărbătoare a sărbătorilor. Seninătatea bucuriei creștinești cu care o așteptăm e umbrită însă la mulți din noi de norul amenințător al lipsurilor de tot felul. Mai cu osebire lipsa celor trebuitoare pentru hrană, turbură omenirea întreagă. Dacă din adâncă milostivire a Celui Atotputernic această de Dumnezeu păzită țară a putut trece aceste vremuri de răstriațe fără să fi suferit lipsurile prea greu, nu tot așa e și în alte părți. Conducătorii de popoare, în Adunarea Națiunilor, au vorbit de primejdia foametei care amenință o mare parte a omenirii. Nenorocirile războiului nu s'au terminat dar, ci mai avem de îndurat încă urmările păcatelor lui. Le ispășesc din plin și cei vinovați și cei mai puțin vinovați. Războiul a secătuit lumea întreagă, iar pentru păcatele popoarelor, Dumnezeu le-a pedepsit și cu un an de secetă cumplită. Aceasta a făcut ca în unele țări să se simtă foametea

de pe acum, iar în cele mai multe, ea să apară ca o primejdie care ar putea veni mai curând sau mai târziu, dacă nu s'ar lua măsurile trebuitoare din vreme.

Fără să fim primejduiți ca alții, grijă trebuie să avem și noi. E în joc viața noastră și a ființelor dragi nouă, cărora trebuie să le asigurăm hrana. Avem sarcini apoi pe care nu le putem plăti decât cu roadele ogoarelor noastre. Avem de făcut din alte țări cumpărături, de care nu ne putem lipsi, iar plata care ni se cere și care-i cea mai căutată, e pâinea cea de toate zilele. Avem și o datorie de frățietate creștină apoi, de a ajuta pe cei mai lipsiți decât noi. Facem și noi parte din marea familie a popoarelor pământului și nu ne putem închipui că putem trăi aici liniștiți ca într'o oază îmbelșugată, în timp ce cei din jurul nostru s'ar chinuși în mari lipsuri. Durerile lor s'ar răsfrânge și asupra noastră, după cuvântul Sf. Scripturi, care zice: «de suferă un membru, al corpului, împreună cu el toate membrele sufăr, iar dacă un membru este prețuit, se bucură împreună cu el toate membrele» (I Corint. XII, 26).

Suntem însă la începutul unui anotimp care ne îngăduie să avem cele mai mari nădejdi că vom birui toate greutățile care ne amenință. E începutul primăverii, timpul în care să aruncăm sămânța în pământ pentru a culege rod însuțit. Să sămănăm dar, să lucrăm, Dumnezeu va da creșterea, «și fiecare va primi răsplata după osteneala sa» (I Corint. III, 8), după făgăduința făcută nouă de Domnul.

De aceea vă îndemn, iubiiți mei fiș duhovnicești, să folosiți această vreme ostenindu-vă ca nici un petec din ogoarele voastre să nu rămână nefolosit. Cultivați ogoarele voastre, grădinile și orice bucată de pământ în care se poate însămânța ceva. Sămănați cereale, sămănați plante de nutreț pentru vitele voastre, nu uitați grădina de zarzavaturi, nici plantele din care să scoateți firele pentru îmbrăcămintea voastră, cum este cânepa, inul și altele. Sădiți pomi fructiferi și fiși ca niște albine harnice, având pururea în minte cuvintele Domnului, care zice: «Cel ce samănă cu sgârcenie, cu sgârcenie va și secera; iar cel ce samănă cu binecuvântare, cu binecuvântare va și secera». (II Corint. IX, 6). Osteneala voastră va aduce belșug pentru voi, pentru familiile voastre și pentru întreaga țară, iar frumusețea holdelor va fi o podoabă care să vă desfete ochii ori de câte ori le veți privi.

Nu sunteți neajutați în sforțările voastre. Pământul patriei

noastre e darnic. Muncit, dă roadă multă. Rodnicia lui e vestită în lumea întreagă.

Dumnezeu vă stă apoi pururea în ajutor căci zice Sf. Scriptură: «Cel ce dă sămânța sămănătorului și pâne pentru hrana lui, va înmulți cele sămănite de voi și va sporî rodul dreptății voastre; ca voi să fiți bogați în toate pentru tot felul de binefacere, care aduce prin voi mulțumită lui Dumnezeu». (II Corint. IX, 10-11).

Oamenii și ei vor să vă ajute. Stăpânirea vrea să vă vină în ajutor cu tot ce-i stă în putere: semințe, mașini agricole, credite și sfaturile slujbașilor săi pricepuți în treburile agriculturii. Pe lângă toate acestea nu uitați nici uneltele întrebuintate de strămoșii noștri la n.unca câmpului, cum sunt sapa, hârlețul, târnăcopul și altele.

Folosii-vă de toate înlesnirile acestea și nădăjduiți în milostivirea Celui de Sus, că veți primi răsplata cuvenită.

IUBIT CLER,

Spre voi se îndreaptă îndemul nostru mai cu osebite, căci voi sunteți craincii lui în mijlocul păstoriiilor voștri. Misiunea voastră e să fiți slujitori Domnului, călăuze ale sufletelor în calea spre mântuire, dar și sfătuitoari ai poporului în toate nedumeririle lui, «Căci noi ne sârguim pentru bine nu numai față de Dumnezeu, ci și față de oameni» (II Corint. VIII, 21) cum zice Sf. Scriptură. Vi se cere să fiți sfătuitoari și pilduitori, nu numai în cele duhovnicești, ci și în treburile gospodărești. Cunoașteți greutățile în care se sbate lumea întreagă.

Ca cei ce stați în mijlocul poporului și mai aproape de inima lui ca oricare alții, ni cunoașteți durerile și îngrijorările care-l sbuciumă. Puneți-l la udăpost de grija de a nu ajunge să se teamă că nu va avea hrana trebuitoare, îndemnându-l să-și dea toată osteneala ca să nu mai rămână nicio bucată de pământ nelucrată.

Știu că păstorii un popor de oameni harnici, muncitori, pricepuți în muncile pământului. Harnicia lui a asigurat întotdeauna belșugul țării. Ea n'are nevoie să fie îmboldită, după cum n'a avut nevoie nici în trecut. I-a fost deajuns un singur imbold: asigurarea că se va bucura de roadele ostenelelor sale, «căci — zice Sf. Scriptură — cine ară, trebuie să are cu nădejdea că va avea roadă; și cine treeră, trebuie să treiere cu nădejdea că va avea parte de cele așteptate». (I Corint. IX, 10).

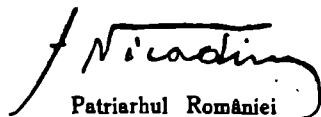
Luminați-l prin sfaturile C. Voastre și nu lăsați să fie paralizate resorturile morale ale hărniciei lui prin vorbe turburătoare șoptite de rău voitori.

Pilda personală va fi și aici mai grăitoare decât orice povată. De aceea sesia parohială, ogorul preotului, grădina lui de legume ca și întreaga gospodărie să fie pilduitoare pentru toți privitorii lor. În felul acesta ele vor fi un îndemn și un model pentru toți.

IUBIT CLER ȘI POPOR,

Ogoarele bine muncite vă mângâie cu nădejdea unei răsplăți bine meritute la recoltare. Această nădejde vă dă în același timp însă și seninătatea cu care trebuie să așteptăm luminata zi a Invierii Domnului, de bucuria căreia faceă Dumnezeu ca toți să ne învrednicim.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți. Amin.

Patriarhul României

La Invierea Domnului *)

Numai odată pe an auziți voi citindu-se primul capitol din Evanghelia dela Ioan, într'un mod neobișnuit de solemn, căci se citește de mai mulți slujitori în diferite limbi. Pentru ce a fost aleasă anume această Evanghelié? pentrucă ea conține cele mai adânci și mai însemnate taîne ale Teologiei.

Pe Sf. Apostol Ioan Teologul, legătura cu Domnul Iisus Hristos timp de 3 ani l-a renăscut și l-a făcut unul din cei mai înțelepți oameni din lume. El este numit Teologul, fiindcă printre toți teologii nu este niciunul care să se compare cu el în adâncimea, sfințenia și însemnătatea vestirii Evangheliiei. Toată Evanghelia Sf. Ioan, dela început până la sfârșit, se deosebește puternic de Evangheliile celorlalți trei Evangheliști—Matei,

*) Predică de Paști, ținută anul trecut de Arhiepiscopul Luca al Tambovului, doctor în medicină.

Marcu și Luca, căci acești evangheliști și în deosebi Sf. Marcu, în Evangheliile lor desfășoară cu precădere ceea ce privește viața și activitatea Domnului Iisus Hristos după întruparea Lui. Ei au vorbit și despre întruparea Domnului Iisus, dar niciunul din ei n'a vorbit cu așa imensă putere ca Sf. Ioan, despre existența înainte de veci a lui Dumnezeu Cuvântul, a Domnului Iisus Hristos. Nimeni n'a întărit credința noastră în Divinitatea Domnului Iisus Hristos cu atâta putere și convingere, nimeni n'a expus ca Sf. Ioan așa de adânc cea mai tainică învățătură a Domnului, cele mai însemnate descoperiri ale Lui și cele mai însemnate acțiuni ale Lui.

Credința în Dumnezeuirea lui Iisus Hristos este temelia, este piatra din capul unghiului a întregii noastre credințe creștine, căci fără această credință nu există creștinism. Dacă nu credem noi, că Domnul Iisus Hristos a fost adevăratul Fiu din veci al lui Dumnezeu, al doilea ipostas al Sf. Treimi, atunci credința noastră este zadarnică. Deja din primele timpuri după înălțarea Domnului Iisus Hristos la cer au apărut învățători mincinoși, eretici, cari au negat Dumnezeuirea Domnului Iisus. Dintre sectanții noștri ruși o mare majoritate deasemenea nu admit Dumnezeuirea Domnului Iisus Hristos. Amintiți-vă aceasta și temeți-vă de răii sectanți, temeți-vă de ademenirea voastră spre învățăturile lor eretice; căci nu sunteți fortificați în înțelegerea tuturor tainelor Teologiei și ușor puteți cădea în cursele lor lingușitoare și mincinoase.

Să aprofundăm acum Cap. I din Sf. Evanghelie, dela Ioan: «*La început era cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul*».

Despre care Cuvânt vorbește aci Sf. Ioan? Despre Dumnezeu Cuvântul căci pe al doilea ipostas al Sf. Treimi, pe Domnul nostru Iisus Hristos îl numește Dumnezeu Cuvântul.

Cum se explică această numire? Ce însemnează intitularea Domnului Iisus Cuvânt? Aceasta e necesar să înțelegem. În mintea omului trăesc și ies din ea, cuvintele cele mai diferite — cuvinte adevărate și cuvinte mincinoase, cuvinte bune și cuvinte rele. *Cuvântul omenesc — este acela care iese din ființa omenească, din natura lui spirituală.* Cuvântul omenesc — este acela prin care se manifestă ființa omului.

Domnul Iisus Hristos se numește Cuvântul pentru că prin El a fost descoperită și anunțată lumii cea mai sfântă învățătură despre Sf. Treime. Din Spiritul divin a ieșit cuvântul pre-

dicii Domnului; Iisus Hristos. El a exprimat în cuvinte tainele Divinității și voia Ei.

Universul este creat prin cuvântul Domnului, căci iată ce spune Sf. Prooroc David în Psalmul 32: *«Cu cuvântul Domnului s'au întemeiat cerurile și cu duhul gurii Lui toate oștirile lor»*. Toate puterile cerești, toată armata cerească este creată cu cuvântul Domnului. Făuritorul nemijlocit al creației a fost însuși Domnul Iisus Hristos — Cuvântul Dumnezeesc; El este Atotțîitorul și Creatorul lumii. Deaceea și este numit Cuvântul în Evanghelia după Ioan.

Și priviți cum afirmă Sf. Ioan pre existența din veci a lui Dumnezeu-Cuvântul și că este deoființă cu Tatăl și cu Sf. Duh: *«La început era Cuvântul»*, — chiar la început, când încă nu era lumea, atunci era Cuvântul.

Ereticii, cari neagă o așa înțelegere a acestor cuvinte ale Sf. Ioan, spun: «Asta nu însemnează că Domnul Iisus Hristos a existat înainte de creația lumii, că El a fost Dumnezeu înainte de veci, căci și Biblia începe cu cuvintele: La început a creat Dumnezeu cerul și pământul; însemnează că și cuvintele Evanghelistului Ioan «la început era Cuvântul» noi le putem înțelege tot astfel, că Cuvântul a fost creat de Dumnezeu tot atunci când a creat și Lumea».

Comparați această tâlcuire cu cele scrise de Sf. Ioan și veți vedea, ce adâncime este în înțelegerea existenței mai înainte de veci Domnul Iisus Hristos.

În Biblie s'a zis: *«La început a creat Dumnezeu cerul și pământul»* iar în Evanghelia după Ioan, se spune: *«La început era Cuvântul»*, deci mai înainte de veci, din început a existat acest Cuvânt. Că așa trebuie să se înțeleagă, cum noi înțelegem acest Cuvânt din Evanghelia lui Ioan, — ca Dumnezeescul Cuvânt, care există mai înainte de veci, — ne arată același Sf. Ioan în prima sa sobornicească epistolă, unde spune: *«Ce era dela început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre despre Cuvântul vieții, aceea vă vestim»*. El vorbește despre Iisus, cu Care apostolii au avut vie și continuă comunicare, pe Care L-au văzut cu ochii lor. L-au auzit cu urechile lor, L-au pipăit cu mâinile lor. El vorbește că acest Cuvânt, Dumnezeu-Cuvântul, are o existență mai înainte de veci.

«Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul». Acesta este Cel mai Sfânt Cuvânt, al doilea ipostas al Sf. Treimi, totdeauna, dela început a fost la Dumnezeu, nedespăr-

țit de Dumnezeu. Și cum cuvântul omenească se naște din mintea omenească, tot astfel și Dumnezeu Cuvântul din veci se naște din Dumnezeu Tatăl.

«Cuvântul era Dumnezeu». Ce afirmare încă mai precisă putem aștepta despre Divinitatea Domnului Iisus Hristos, decât această adevărată Cuvânt era Dumnezeu?

«El era la început la Dumnezeu», El totdeauna a existat în Dumnezeu, în mintea dumnezeiască, «Toate printr'Insul s'au făcut și fără de Dânsul nimic din ce-i făcut nu s'a făcut». Nimic din ce-a primit un început, din ce-a primit existență, n-a început să existe fără El, dela El a primit orice începutul său.

Cum ne putem noi reprezenta aceasta? Cum ne putem noi reprezenta așa tainică și minunată unire și unitate a lui Dumnezeu Cuvântul cu toată Sf. Treime? Acest fapt ni-l explică Sf. Apostol Pavel, căci în epistola sa către Corinteni, el numește pe Domnul Iisus Hristos: Putere Dumnezeiască, Înțelepciune Dumnezeiască. Oare se poate ca Puterea Dumnezeiască și Înțelepciunea Dumnezeiască să nu fie una cu Insăși Ființa Dumnezeiască? Oare este cu putință ca să fi fost o vreme când n-a existat Puterea Dumnezeiască, și Înțelepciunea Dumnezeiască?

Sf. Apostol Pavel numește pe Domnul Iisus Hristos strălucirea Tatălui.

Strălucește soarele pe cer și revarsă lumina sa, strălucirea sa, peste tot ce e sub cer. Oare ne putem închipui că a fost o vreme, când soarele n-a strălucit și n-a revărsat pe pământ strălucirea sa minunată?

Dacă este numit Domnul Iisus Hristos strălucirea slavei Tatălui, aceasta fără îndoială însemnează că El totdeauna a existat, totdeauna nedespărțit de Tatăl și deoființă cu El, căci totdeauna din existența Sf. Treimi a ieșit strălucire Dumnezeiască și această strălucire a fost Domnul nostru Iisus Hristos.

«Intr'Insul era viața și viața era lumina oamenilor și lumina luminează în întunerec și întunerecul n'a cuprins-o». El a fost izvorul vieții pentru noi toți, — al vieții veșnice, al vieții adevărate, și această viață a fost lumină pentru oameni. Această lumină Dumnezeiască a luminaț și până acum în obscuritatea întunerecului vieții omenești, — în împărăția urii, în împărăția răutății și distrugerii reciproce și a vărsării de sânge.

În mijlocul acestej nepătrunse întunecimi strălucește acum înaintea voastră lumina lui Hristos. El strălucește, în inimile multora din apărători: patriei noastre, cum noi, fără îndoială, suntem datori să afirmăm.

Cât de grozav este războiul, cât de mult rău aduce, în acelaș timp însă aduce și mult bine, căci, priviți ce dragoste de patrie s'a aprins în inimile tuturor rușilor, ce adâncă compătimire către jertfele războiului, ce acțiune generală pentru ajutorarea lor, câtă iubire către aceia cari și-au dat viața pentru patrie! Oare aceasta nu este lumină? Da, aceasta este lumina lui Hristos, strălucind în întunerecul sângeros al grozavului război.

«Lumina luminează în întunerec și întunerecul n'a cuprins-o». Nici cea mai diavolească întunecime nu poate înăbuși aceeaș lumină a lui Hristos. «A fost lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul ce vine în lume; în lume a fost și lumea printr'Insul s'a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut».

Cea mai mare parte din omenire nu L-a recunoscut, L-a respins. «La ai Săi venise și ai Săi nu L-au primit».

El venise către poporul Israil, ales de Dumnezeu, și acesta nu L-a primit, ci L-a răstignit. «Iar celor câți L-au primit și cred în numele Lui, le-a dat putere să se facă fiii lui Dumnezeu».

El a dat putere să fie fiii lui Dumnezeu tuturor acelor cari L-au iubit din toată inima lor, căci a spus Domnul: «Eu nu vă mai numesc pe voi robi, ci prietenii Mei vă numesc Eu pe voi». «Și Cuvântul S'a întrupat și a locuit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a unuia născut din Tatăl».

Acum vedeți cu ce minunate cuvinte afirmă Sf. Ioan Teologul existența din veci și divinitatea Domnului Iisus Hristos.

Noi cu toată inima am primit pe Acela, care a venit să ne mântuiască.

Să fim dar cu toți demni de acest act mare și surprinzător de iubitor al Domnului, — mântuirea neamului omenesc.

Și să se deschidă inimile noastre pentru primirea luminii Evangheliei, luminii Domnului nostru Iisus Hristos. Amin!

Din «Jurnal Moscovoșcoi Patriarhii» nr. 6/945

trad. de Pr. AL. N. CONSTANTINESCU

Hrană pentru suflet

1. Duminica V-a a păresimilor. Despre spovedanie.

În duminica aceasta sfânta slujbă bisericească este închinată întru cinstirea cuvioasei Marja Egipteanca. Iar vrednicia ei a fost că multă vreme în desfrânare trăind, deodată i-a săgetat în minte gândul pocăinții și al îndreptării. Ci din ceasul acela a părăsit ea drumul pierzării, și- mărturisit mulțimea păcatelor și a început o viață nouă de îmbunătățire a sufletului ei. Drept aceia făcând aducere aminte de acest model de pocăință, înfățișem și noi aci învățătura bisericii despre taina cea izbăvitoare a pocăinții, căreia spovedanie i se mai zice.

Prin păcat omul a stricat pacea sa cu Dumnezeu, dar bunătațea cea fără de margini a Tatălui Ceresc a lăsat păcătoșilor deschisă calea împăcării, la care se intră prin ușile pocăinții: «Pocăiți-vă și vă întoarceți ca să se șteargă păcatele voastre» (Fapte 3. 19). Ci ușile pocăinții duhovnicul le deschide.

Ca fiul cel risipitor din evanghelie să ne întoarcem și noi la Tatăl nostru și ca și el să ne mărturisim zicând: Tată, am greșit la cer și înaintea Ta...

Cu inima zdrobită de căință și cu gând hotărît de îndreptare să vie creștinul la spovedanie și în fața duhovnicului să mărturisească lui Dumnezeu păcatele sale. Căci pe pământ, duhovnicilor a lăsat Dumnezeu darul și puterea de a ierta păcatele, când a zis apostolilor săi: «Luați duh sfânt; căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate; căroră le veți ținea, vor fi ținute» (Ioan 20, 23). Deci știut să fie tuturor că duhovnic nu poate să fie decât celce a primit dela Dumnezeu, această putere a duhului, de a lega și dezlega. Mare dar și înfricoșată taină este aceasta. Pe uni ca aceștia sfânta Scriptură îi numește «slujitori ai lui Hristos și iconomi ai tainelor lui Dumnezeu» (1 Cor. 4, 1). Mulți dintre creștini se încumetă să învețe pe alții lucruri d'ale credinței, dar ca să înțeleagă orișicine câte deosebire este între acest soi de învățători și între preoții cei adevărați zice dumnezeescul Pavel în cartea lui cea dintâi către Corințeni: «De ați avea mii de învățători în Hristos, însă părinți nu aveți mulți, căci în Hristos Iisus eu v'am născut prin evanghelia Sa» (14, 1).

Să venim deci la scaunul duhovniciei și cu credință, cu nădejde și cu sinceritate să ne spovedim păcatele toate, căci

zice evanghelistul Ioan: «dacă ne mărturisim păcatele noastre, atunci El fiind credincios și drept ne va ierta și ne va curăți» (I Ioan 1, 9). Niciun păcat să nu se ascundă la spovedanie, căci zice Înțeleptul Solomon: «Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare» (Proverbe 28, 13).

Păcatele nemărturisite la spovedanie vor eși la iveală în ceasul înfricoșatei judecăți, când va fi de față lumea toată: prietenii, părinții, frații, fiii, soții și toate persoanele cu cari omul a păcătuit când a fost în viața de pe pământ. Deci nu de duhovnic să se sfiască creștinul, ci de rușinea ceasului aceuia, când Dumnezeu va aduce orice fapte la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău» (Eclesiast 12, 14).

Omul nespovedit este mereu chinuit de grije și de frică, cum bine zice psalmistul: «Câtă vreme am tăcut mi se topiau oasele de gemetele mele necurmăte, căci zi și noapte mâna ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii». Dar după spovedania sa omul se simte ușurat și înviorat precum iarăș zice prorocul: «Mi-am mărturisit însă păcatul și greșala mea n'am ascuns-o. Zis-am: Mărturisi-voiu Domnului fărădelegea mea și îndată a ridicat pedeapsa păcatului meu». Și iarăș: «Fericit este acela căruia iertată i-a fost fărădelegea». (Psalmul 32).

Când a venit în fața duhovnicului creștinul e dator să spună la rând, cu regret și fără sfială păcatele sale toate, și ca spovedania să fie deplină el să roage pe duhovnic să-l mai întrebe și după pravilă și la urmă să ceară și canon de ispășire.

Ci de mult folos îi este creștinului să știe să nu fie grabnic spre sfânta cumjnicătură. Adică să nu se apropie de sfânta împărtașanie după cea dintâi a sa spovedanie. Căci oricâtă râvnă ar avea omul pentru mântuirea sufletului său, dintr'o dată nu se va putea afla vrednic, ci măcar dupăce s'a spovedit amănuțit de câteva ori. Și iarăș știut să fie celuice se pocăește că un păcat mărturisit odată nu mai trebuie spus iarăș la altă spovedanie, ci numai pe cele nemărturisite, oricât de vechi ar fi ele.

Cu sânguință multă creștinul spovedit să caute să nu se mai lase prins în cursa păcatelor. Cu voință tare și cu rugăciune foarte stăruitoare omul dornic de îndreptare se va afla din ce în ce mai curățit de zgura păcatelor și din rob al slăbi-ciunilor va deveni biruitor al ispitelor.

2. Duminica Florilor. Despre sfânta cuminicătură.

Iar praznicul acesta este rânduit pentru aducerea aminte de intrarea în Ierusalim a Mântuitorului, după care a urmat patima, moartea și sfânta învierea Sa. Pentru a primi pe Domnul «mulțime multă eșind în întâmpinarea Lui strigau: Osana, bine este cuvântat Impăratul lui Israil, Celce vine în numele Domnului». Și de atunci s'a îndătinat în lumea creștină datoria, ca săptămâna aceasta, cea din urmă a sfântului post, creștinii să-și pregătească sufletele ca la sfânta înviere să primească și ei pe Domnul Iisus în sfânta cuminicătură. Căci nu merită numele de creștin celce nici la Paști nu se învrednicește să fie împlinitor al dumnezeieștilor cuvinte: «Celce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, arc vieață veșnică și eu îl voiu învia în ziua cea de apoi». (Ioan 6, 54).

Iubite cetitor, din baia sfântului botez ai eșit om nou, născut din apă și din duh, și ai crescut curat, ca bun fiu al bisericii cea întemeiată și în veci condusă de Domnul Hristos. Mititel și dus de mâna caldă a mamei mergeai la zile mari la ușa sfântului altar și tremurând de o dulce bucurie te împărtășeai cu Trupul și Sângele Domnului. Dar dacă ai crescut mare și-a făcut loc pe nesimite în sufletul tău pustiu, adus de noianul grijilor și plăcerilor vieții.

Acum, când ești om cu mintea coaptă, ascultă, o omule, chemarea lui Dumnezeu, care dorind îndreptarea ta, îți strigă din veșnicia Sa: «Adu-ți aminte de unde ai căzut pocăește-te și fă faptele de mai înainte» (Apoc. 2, 5). Să-ți aduci aminte, dar, bunule creștin cum, copil nevinovat, primiai la marile sărbători sfânta cuminicătură. Și cu evlavioase supunere să te nevoeștiarăș să te învrednicești de acest neasemuit dar al sfintei împărtășanii. Să părăsești deprinderile păcătoase și dupăce te-ai împăcat cu Dumnezeu prin sfânta taină a spovedaniei să te apropii cu smerită cuvință de sfântul potir. Ia aminte la nemincinosul cuvânt al evanghelistului cel din urmă, care ne încredințează că singur «sângele lui Iisus, fiul Lui, ne curățește pe noi de tot păcatul» (I Ioan 1, 7).

De sigur că fiecare creștin dorește să petreacă bine praznicul sfintelor Paști. Fiecare se silește și se gătește să primească cât mai frumos vizita musafirilor, a rudelor și a prietenilor, ca să petreacă cu ei. Dar o petrecere mai aducătoare de adevărată bucurie nu poate avea decât creștinul care dorește și se pregătește să primească pe însuș Domnul Hristos, care cu ade-

vărat este în sfânta împărtășanie. Căci zice Fiul lui Dumnezeu: «Celce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, întru mine petrece și eu întru el» (Ioan 6, 56). Plăcut și cuviincios lucru este să petreacă creștinii cu rudele și cu prietenii lor. Dar cu mult mai sfântă, mai folositoare și de suflet mântuitoare este petrecerea cea sfântă a creștinului cu însuș Fiul lui Dumnezeu. Spre această petrecere să îndreptăm toată grija vieții noastre și dacă ne vom împărtăși cu vrednicie, vom avea parte de darurile lui Dumnezeu și în viața de pe pământ și în cea veșnică.

Preotul GHEORGHE C. DICULESCU

Bis. Popa Nan, București

Invierea Domnului în lumina științei

Știința modernă confirmă adevărurile eterne și nerevizuibile ale Bisericii creștine: atât existența istorică cât și *Invierea Domnului; Iisus Hristos-Dumnezeu*.

Cele mai recente cercetări ale științei pozitive, experimentale, făcute în ultimii ani de către radiologi, biologi și medici, au obținut depe Giulgiul în care a fost înfășurat Mântuitorul, Figura Sa Dumnezeiască.

Știința vine, după aproape două milenii — tot știința acum două mii de ani a fost aceea care s'a închinat prin cei trei magi — astronomii de astăzi — în fața Nașterii Sale supra-firești —, să confirme acum drama dumnezeiască a răstignirii, precum și cea mai mare minune cunoscută în istoria omenirii: Invierea Domnului Iisus Hristos, reconstituindu-le până în cele mai mici amănunte.

Lintoljiul sau Giulgiul în care a fost înfășurat Mântuitorul a fost găsit de Sfânta Fecioară Maria imediat după Invierea Lui. Trecând în timpul Cruciadelor din Orient în Occident, se găsește în prezent la Torino și făcea anul trecut obiectul cercetărilor științifice ale savantului Viala, profesor la Facultatea de Medicină din Bologna. Acesta face studii cu caracter antropometric, intenționând să reconstitue mărimea naturală a corpului Mântuitorului.

Giulgiul, care a fost studiat de o comisie mixtă de savanți italieni și francezi, la care s'a adăugat o comisie de savanți din America de Nord, a făcut obiectul unei comunicări științifice către Academia de Științe din Paris, din partea eminentului profesor de Biologie dela Sorbona, d. Yves Delage.

În fotografiile obținute pe calea razelor infraroșii, pe plăci ultrasensibile, cu ajutorul celei mai avansate dintre ramurile științei moderne: radiologia, se observă: la mâini, rănila piroanelor (care nu apar în podul palmei ci între oasele carpiene, pentru că numai astfel putea să susțină greutatea Sfântului Trup), știința rectifică o eroare iconografică; iar la frunte apar, la raze, urmele rănilor provocate de spinii din coroană.

Acestea sunt cercetări obiective ale oamenilor de știință pozitivă: prof. dr. Paul Vignon, biolog. Yves Delage, Colonel Colson, Lippmann, Leparent, ing. Gerard Cordonnier. Cuvintele lor nu pot fi puse la îndoială. Dr. Barbet, cunoscutul chirurg din Paris, împreună cu doctorii Auclarie și Raulleau — acesta din urmă directorul Societății de Expertize și Control din Paris, au identificat locul pe unde a pățimit sulița (sub a 6-a coastă) care a străpus pieptul Mântuitorului.

Ultima lucrare științifică închinată acestei senzaționale descoperiri este a profesorului Paul Vignon: «Le Saint Suaire de Turin», devant la science, l'archéologie, l'histoire, etc., apărută în editura medicală Masson et. Comp. din Paris.

Au mai fost consacrate studii științifice, cu privire la portretul divin al Mântuitorului obținut de pe Giulgiu, în revistele: «Je sais tout» din Noembrie 1934, «Vu» (număr special de Paști) din 28 Martie 1936 precum și în marea revistă medicală «La Presse Medicale» din 16 Aprilie 1938. Doctorul Defosses, cunoscut ca o somitate a științei medicale apusene, a comentat în numărul amintit din «La Presse Médicale» concluzia profesorului Paul Vignon, însușindu-și-o în întregime.

«Tradiția nu minte, deci mortul care a fost învelit în Giulgiul dela Turin este însuși Hristosul din istorie».

Doctorul Defosses adaugă în studiul său: «O problemă medico-legală», că «aceeaș reflexie și-au făcut-o numeroșii savanți eminenti și fără îndoială o vor face mulți din aceia care vor studia textul și reproducerile fotografice ale operei lui Vignon».

D. Yves Delege, profesorul de biologie dela Sorbona care a asistat cu prilejul comunicării științifice dela Academia franceză de Studii din Paris, la care era de față și marele chimist Berthelot, a exclamat cu sinceritate:

«E Iisus Insuși care a lăsat chipul pe Giulgiu. Și dacă nu e Iisus, cine ar fi? Un condamnat de drept comun chinuit ca Iisus? Dar atunci cum se poate explica expresia de Majestate care transpare de pe fața Lui? Căci icoana arată un om de o singulară perfecțiune: statură înaltă... cranju de o mare capa-

citare... liniile trupului bine proporționate și 'n înălțime și în lungime: e un norma-tip ale cărui principale însușiri sunt puterea și bărbăția... e deasupra și în afară de orice tip etnic».

Oamenii de știință au identificat pe Giulgiu aproape 500 de răni și peste 80 urme de curele dintre care cel puțin 40 lovituri de biciu.

Biciuirea a fost extrem de puternică deoarece loviturile sunt bine imprimare în Giulgiu și se pot distinge 3 feluri de lovituri care au fost clasate în modul următor:

1. Lovituri grele, bine imprimare.
2. Lovituri lunecoase, pe care ni le arată rănile într'o direcție prelungită.
3. Lovituri de învălire, când isbește cu cureaua și biciul se învârte în jurul trupului sau a piciorului.

Giulgiul ne mai edifică asupra felului cum era alcătuită cununa de spini: nu dintr'un fir sau două, ci dintr'un snop de spini înfundat pe capul Mântuitorului, căci rănile dela ceafă și culoarea sângelui de roșu închis s'au păstrat perfecte.

Scepticii secolului al XX-lea ar putea să se întrebe: «cum s'au putut păstra pe Giulgiu atâta timp petele de sânge care s'au conservat așa de perfect?»

Profesorul Vignon a făcut o experiență de laborator: a muiat pânză de in în sânge amestecat cu aloes și smirnă, însă petele n'au durat decât maximum trei ani. Cum se explică atunci că petele de sânge depe Giulgiul Mântuitorului durează de aproape două mij de ani?

«Miracol», — răspunde știința.

«Minune, puterea lui Dumnezeu, — exclamă și se închină cu respect oamenii de adevărată știință.

Azi se știe că avem peste 3000 de tablouri cu chipul dumnezeesc al lui Iisus, dintre care 150 sunt opere de ale marilor artiști de geniu.

Niciunul însă nu atinge nici pe departe frumusețea și puterea de realitate a Chipului de pe Giulgiu.

«In acelaș timp Giulgiul e dublu» — cum se exprimă profesorul francez Vignon — «cu Iisus, căci păstrează în el un element omenesc și unul dumnezeesc».

Știința, în ultimă analiză, este în concordanță cu doctrina Bisericii Creștine asupra divinității Mântuitorului Hristos Dumnezeu, confirmând realitatea Invierei Sale.

Hristos a Inviat!

Dr. IOAN M. LUCA

Vin Paștile...

Ne despart numai câte-va zile de strălucita zi a Invierii Domnului nostru Iisus Hristos. Ne sosește, odată cu ivirea primelor zile de primăvară, când făptura descătușată de greutatea iernii, după ce a svârlit cu mulțumire cojocul de zăpadă, se bucură, sub jocul sglobiu al razelor de soare.

Vin Paștile! se aude pe buzele tuturor creștinilor. Dela copilul nevinovat, până la bătrânul împovărat de greutatea anilor, totul se bucură. Se bucură, mai ales biserica și se îmbracă în haina veseliei, fiindcă Domnul a trecut din moarte la viață și cu El noi toți, dela mâhnire la bucurie mare.

În tăcerea nopții, sub bolta cerească, întunecoasă și plină de taină, sub mărturia stelelor care din înălțimea lor clipesc și privesc sfioase desfășurarea celei mai mișcătoare sărbători, răsună puternic și măreț glasul Evanghelistului care vestește Invierea Mântuitorului.

Veniți de primiți lumină! îndeamnă preotul pe credincioși. În întunec ei pășesc sfioși spre lumina vieții, care a strălucit «celor ce zăceau în întunec și în umbra morții».

Toată firea înțelege rostul minunat al zilelor de Paști și însoțește pe credincioși cu tot alaiul ei de bucurii: cu zile călduroase, cu flori minunate, albăstrele, lăcrămioare, viorele și ghiocci, cu care copilașii așa de minunat au învățat dela părinții lor să împodobească Sf. Mormânt al Domnului Hristos, cu câmpul înverzit, care își întinde covorul imens, fermecat, așteptându-și Stăpânul, cu mieluseii, cu case văruiate proaspăt, cu cuptoarele lipite, căci vin zile de ospete, pentru unii, iar pentru cei mai mulți, O iubite cetitor, de rugăciune și de reculegere.

Ziua invierii este ziua luminii și a înțelegerii depline a tainei celei mari și sfinte pe care Creștinismul își sprijină ființa. Ziua invierii este ziua biruinții vieții asupra morții și a luminii asupra întunerecului.

Ziua Invierii este așa dar o zi mare, cea mai mare zi a creștinătății «căci dacă Hristos n'ar fi 'nviat, zadarnică este și propoveduirea noastră».

Greșit dar înțeleg aceia care așteaptă această sărbătoare «una a sărbătorilor» cu aspecte bogate, fără pregătire duhovnicească, fără temere de Dumnezeu și fără iubire de aproapele.

Când camera sufletului va fi curățită de păcate și văruiată prin primirea Sf. Taine, Invierea Domnului va însemna simțire,

cutremurare și mai ales întoarcere dela întunec la lumină, dela viață la virtute, dela moarte la viață.

Ziua învierii de anul acesta se prăznuște în mijlocul celor mai mari frământări sociale. Fie ca lumina Invierii să lumineze mințile și să încălzească sufletele acelor conducători de popoare, care poartă în mână destinul omenirii. Ei nu vor putea deschide drumul păcii, fără făclia Invierii, fără lumina lui Hristos.

Răsboiul a însemnat o școală pentru toți, căci în zilele de groază, s'au netezit asperitățile și s'au cimentat mai mult prietenjile.

Necazul și suferința au înfrățit pe oameni și i-au învățat să trăiască ca fiii cumini ai aceluiaș Părinte, sub semnul biruinței, sub semnul Sf. Cruci.

Vin Paștile! Orfani, văduvele și suferinzi își îndreaptă încrezători privirile către dragostea creștină. Să nu-i lăsăm. Să facem din ziua Invierii, ziua bucuriei tuturor.

Vin Paștile! să împlinim din dragostea creștină, acel fuior splendid care unește frații laolaltă «Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi și așa să strigăm:

Vin Paștile! Creștini de pretutindeni, veniți sub scutul lui Hristos!

Hristos a înviat din morți!

Pr Econ. DIM. ȘTEFĂNESCU

Misionar

Crucea lui Hristos și crucea noastră

Ori de câte ori auzim sau cetim despre crucea Domnului Iisus, gândul trebuie să ne sboare la cele două înțelesuri ale ei: I) lemnul pe care s'a răstignit Mântuitorul și II) suferința Lui pentru lume.

Sfânta Evanghelie vorbește despre amândouă aceste feluri de cruce (Matei XXVII, 32, 42 și Marcu VIII, 34).

Ortodocșii, cinstitori ai crucii, nu amestecă înțelesurile. Sunt însă creștini, cari nu-și fac semnul sfintei cruci pe față și când vorbesc de cruce, voiesc să înțeleagă prin ea numai suferința, fie că este vorba de suferința Mântuitorului, fie că este vorba de suferința noastră.

Este deosebite însă, între suferința lui Hristos — crucea Lui — și suferința noastră — crucea noastră.

Hristos a suferit pentru lume, noi suferim pentru noi în-
sine.

Hristos a suferit de voie, noi suferim de nevoie. Primim suferința, dar n'o căutăm.

Chiar suferința martirilor — cea mai superioară dintre suferințele oamenilor — a fost o suferință pe care martirii au fost nevoiți s'o primească, pentruca să nu fie trădători ai lui Hristos.

Sfântul Ciprian îndeamnă pe creștini să fugă de persecuție — deci, de suferință, și să nu se ducă singuri la moarte. Să moară pentru credință, dar să nu caute moartea. Când li se cere s'o primească, dar să nu se ducă de bună voie la ea, căci ar fi sinucidere.

Ne înfiorăm când ne gândim la suferința lui Hristos, de când este arestat până când își dă duhul pe crucea Golgotei.

Cum a putut Hristos să sufere și totuși să ierte pe chinuitorii?

Răspunsul este simplu: a fost Fiul lui Dumnezeu.

Cum au putut martirii să sufere și totuși să-și păstreze pacea?

Martirii au avut o pregătire pe care n'o avem noi cei de azi. În adunările lor, creștinii primi câștigau convingerea jertfei pentru credință, pe care prea puținii dintre cei de azi o pot avea.

Predicatorii și scriitorii timpului vorbeau și scriau, anume, pentru formarea acestei convingeri.

În persecuțiuni, zice sf. Ciprian, este adevărat, ochii mar-
tirilor se închid pentru pământ, dar se deschid pentru cer.

Anticrist îi amenință, dar Iisus Hristos îi apără. Sunt omorâți dar această moarte este urmată de nemurire. Li se ia lumea, dar li se dă paradisul. Sunt lipsiți de viața vremelnică, dar câștigă pe cea veșnică.

Ce bucurie, să ieși de aici din mijlocul supărărilor și al chinurilor, care sunt garanția cea mai sigură a speranței noastre!

Să închidem pentru o clipă ochii pentru oameni și pentru lume și să-î deschidem îndată pentru ca să vedem pe Dumnezeu și pe Iisus Hristos!

Ce fericire, să fii luat așa de curând din această viață, pentru a fi așezat îndată în împărăția cerurilor!

Iată cu ce trebuie să ne întreținem sufletul. Iată ce trebuie să cugetăm ziua și noaptea.

Dacă persecuțunea găsește pe un soldat al lui Iisus Hristos

pregătit în acest fel, cu o inimă așa de înarmată pentru luptă, nu va fi niciodată învins.

Și dacă Dumnezeu îl ia din lume mai înainte, o credință așa de bine pregătită pentru martir, nu va rămâne fără răsplată, căci Dumnezeu care este un judecător drept, nu se uită la timp.

În timpul persecuției, El încununează curajul și în timpul păcii, virtutea și buna voință «(Exhortația ad martirum X)».

Dacă aceste cuvinte scrise — dintre puținele ce ne-au rămas — aprind, înflăcărează și fac pe orice creștin să ardă de dorința martirului, ce vor fi fost acele îmbărbătări verbale ce se făceau cu fiori de rugăciune și lacrimi de durere, în adunările ținute în miez de noapte prin case, păduri, peșteri sau catacombe?!

În fiecare persecuție creștinii primelor secole vedeau o scară întinsă către cer, în fiecare chin o treaptă suită, pentru fiecare mort martiricește un loc în Biserica Triumfătoare și zeci de hotăriri de a-i urma.

O, Doamne, și câte feluri de chinuri, de torturi și de condamnări n'au inventat și n'au întrebuințat păgânii în războiul de distrugere declarat creștinilor! Ei înșiși se îngrozeau când le aplicau.

Creștinii însă, le primeau cu curaj și le priveau cu seninătatea iertării. Cu aceeași seninătate și înfățișare vrednică de numele lui Hristos le-au și scris ei pentru stăpânire, pentru frații de atunci, pentru cei de acum și pentru cei din viitor.

«Iudeii și păgânii scrie sf. Justin Martirul, ne persecută din toate părțile; ei ne iau averile și nu ne lasă viața decât atunci, când nu le stă în putință să ne-o răpească.

Ne taie capul, ne spânzură pe cruce, ne aruncă la fiare sălbatice, ne chinuesc prin lanțuri, prin foc, prin torturile cele mai grozave. Dar, suferința mare mărește și mai mult numărul creștinilor» (Dialogul cu iudeul Trifon 110).

Spânzurați pe creștinii pe cruci și pe stâlpi... le sfâșiați coastele cu cârlige de fier... Ni se taie capetele, suntem aruncați la fiare... suntem arși pe foc... suntem osândiți la mine de metale... suntem trimiși în insule», scrie Tertulian în cartea sa Apologeticum XII, 2-6.

«În fiecare zi, spune Clement Alexandrinul, vedem curgând șiroaie sângele martirilor arși de vii, răstigniți sau cu capetele tăiate» (Stromata II, 125).

Creștinilor din Lion și Vienna «călăji le puseră plăci de mc-

tal înroșit în foc arzându-i pe părțile cele mai dureroase... fură bătuti cu lovituri de bice, sfâșiați de fiare sălbatice... (Eusebiu. Istoria bisericească V, 1).

Iată chinurile la care au fost supuși martirii, după mărturia celor cari au fost de față sau chiar le-au suferit. Mai sunt și altele, dar cele arătate ne sunt destule pentru ca să cunoaștem crucea — suferința — martirilor. Cât de apropiată este crucea de aceea a lui Hristos și totuș cât de deosebită!

Fiecăruia ne este dat să purtăm o cruce — o suferință — în viață. Nu orice suferință este o cruce. Numai suferința pentru Dumnezeu, numai suferința pentru credință, numai suferința pentru binele aproapelui este crucea.

Fericit este cel care își poartă crucea fără cârtire și fără căderi.

Fericit este cel care urmează pe Hristos, având model pe martiri și pe sfinți.

Toți martiri și sfinții și-au purtat cu vrednicie crucea. Deaceea sunt pictați cu o cruce în mână.

Preotul Dr. GH. PASCHIA

LEG ENDE ȘI DATINI DE PAȘTI

Fratele lui Hristos.

(Legendă rusească).

Fiind pe patul de moarte, un bătrân a sfătuit pe fiul său ca în toată viața lui să nu dea uitării pe săraci.

Punând la inimă sfatul tatălui său, fiul s'a dus în ziua de Paști la biserică, luând cu el ouă roșii pentru a sărbători Învierea lui Hristos împreună cu săracii, cu toate că mama lui îi poruncise, plină de mânie, să nu facă asemenea faptă; ea era răutăcioasă și fără nicio milă față de săraci. La biserică i-a lipsit un ou, astfel că unul dintre săracii mai rușinoși a rămas fără dar; tânărul l-a poștit la el acasă, pentru a prânzi împreună în această zi mare și sfântă. Mama sa, văzându-l întovărașit de cerșetor, s'a înfuriat peste măsură:

— Ai face mai bine să mănânci cu un câine, decât cu un asemenea bătrân respingător.

Ea n'a vrut să stea la masă. Fiul s'a ospătat împreună cu moșneagul și apoi au plecat să se odihnească. A băgat de seamă că puțina îmbrăcăminte a săracului este într'o stare jalnică, însă crucea care-i atârna pe piept strălucește ca focul.

— Hai să facem schimb cu crucile, zise bătrânul; să fii fratele meu de cruce!

— Nu, frate! răspunse tânărul. Dacă aș vrea, mi-aș cumpăra o cruce la fel, însă tu n'ai mai putea să dobândești alta. Cu toate acestea, bătrânul a stăruit pe lângă flăcău să facă schimbul, rugându-l să vină la el în Marțea sfântă.

— Iată drumul: apuci pe această potecuță, spunând numai: «Binecuvintează-mă, Doamne!», și vei ajunge la mine.

Martți, flăcăul a pornit pe drumul arătat, rostind: «Binecuvintează-mă, Doamne!». Nu se îndepărtase prea mult, când, din apropiere, aude glasuri de copii:

— Fratele lui Hristos, întreabă pe Hristos despre noi: mai avem mult de suferit?

Mai face câțiva pași și vede niște fetițe care scoteau apă dintr'o fântână și o vărsau în alta.

— Fratele lui Hristos, i-au zis ele, întreabă pe Hristos: mai avem mult de suferit?

Merge mai departe și vede un gard de mărăcini, sub care erau niște moșnegi plini de noroiu. Zărindu-l, ei l-au rugat:

— Fratele lui Hristos, întreabă pe Hristos despre noi: mai avem mult de suferit?

A plecat mai departe și a zărit, în sfârșit, pe acelaș moșneag cu care se bucurase în ziua de Paști, ospătându-se împreună. Moșneagul l-a întrebat:

— Nu ți s'a întâmplat să vezi nimic, venind spre mine? Tânărul îi povestește totul, așa cum s'a petrecut.

— Ei, bine! Mă recunoști? întreabă moșneagul. Țăranul a recunoscut atunci că acesta era Insuși Domnul Iisus Hristos.

— Pentru ce, Doamne, suferă copiii aceia?

— I-a blestemat mama lor, și nu pot să intre în rai!

— Dar fetițele?

— Vindeau lapte amestecat cu apă, și pentru aceasta vor vărsa veșnic apă.

— Și moșnegii?

— Când trăiau în lume, spuneau: să trăim bine în această lume; nu ne pasă dacă în lumea cealaltă am rămâne chiar și

inșepeniți într'un grad de mărăcini. De aceea, ei vor rămâne pe vecie sub gardul de mărăcini. Apoi Hristos l-a dus pe țărăn prin rai și i-a spus că este pregătit aci și pentru el un loc (țărănul nu mai voia să iasă de acolo!). L-a dus apoi să vadă și iadul. Țărănul, văzându-și mama acolo, a început să se roage de Hristos:

— Fie-Ți milă, Doamne!

— Hristos i-a poruncit să împletească mai întâi o funie din cânepă. Țărănul a făcut funia și a adus-o lui Hristos.

— Bine, zise El. Tu ai împletit-o timp de treizeci de ani; te-ai pedepsit destul pentru mama ta: scoate-o din iad.

Fiul a aruncat funia mamei sale, care se găsea în smoală fierbinte. Funia n'a ars — căci așa a vrut Dumnezeu. Fiul a tras pe mamă-sa până aproape de mal, și apoi a apucat-o de cap. Ea însă a țipat la el:

— Ah: Câine, m'ai înăbușit.

Funia s'a rupt și păcătoasa s'a rostogolit din nou în smoala înfierbântată.

— Ea n'a vrut —, a spus Hristos —, să-și stăpânească inima răutăcioasă; așa că rămâne în iad pentru totdeauna. (Auzită dela P. V. Kireevsky).

Din franțuzește de
TEODOR N. MANOLACHE

Despre ouăle roșii.

Dupăce l-au răstignit pe Hristos și au venit soldații cu ciocanele de au rupt fluerele picioarelor celor doi tâlhari, toată lumea a plecat, mai cu seamă când s'a cutremurat pământul și s'a întunecat soarele. Maica Domnului a venit cu un coș de ouă să-l dea soldaților, ca s'o lase să ia pe Fiul Său depe cruce. Când a venit ea, s'a dus lângă cruce, a pus coșul jos și a început să plângă amarnici.

Când a luat coșul să-i dea unui soldat, a picat o picătură de sânge din mâinile Mântuitorului peste ouă și deodată toate ouăle s'au înroșit. Au venit toți soldații și au luat câte unul, ca să aibă și ei un semn despre cea din urmă mîinune a lui Hristos. De atunci este obiceiul să se înroșească ouă de Paști.

Când Iisus își ducea crucea la locul osândeii, Iudeii aruncau cu pietre în chinuțul Său trup. Dumnezeu a dat că pietrele acelea s'au prefăcut în ouă roșii. În amintirea acelei întâmplări se fac de Paști ouă roșii.

Cică în ziua Invierii, o fată ducea ouă în poală. Pe drum, află că Iisus a înviat și a alergat acasă să ducă vestea cea bună. Iată în cale niște Iudei, cărora le spune: «Hristos a înviat!» Dar ei au început să râdă: «Atunci va învia Hristos, când s'ar face roșii ouăle din poala ta!» Se uită fața în poală și vede ouăle roșii. Întru acea amintire se fac până azi ouă roșii la Paști.

Este credința în popor că ouăle roșii păzesc casele de duhurile rele. Cică diavolul mereu întreba de se mai scriu ouă pe pământ și de mai sunt colinde prin sate. Când nu se vor mai zice colinde, atunci diavolul va lua în stăpânire lumea.

Datina creștinească este că după Inviere, toți ai casei întorși dela Biserică, gustă din pască și ciocnesc ouă roșii. Întâi ciocnesc soții, nevasta ține oul și bărbatu zivând «Hristos a înviat», ciocnește, iar nevasta răspunde cu «devărat a înviat». Ciocnesc apoi părinții cu copiii, cu ceilalți musafiri dela masă pe rând. Invingător este cel care rămas cu oul nespert.

(După *Apostol Culea*, *Datini și Muncă*).

Obiceiul de a se roși și a se ciocni ouă roșii la Paști e un obicei vechiu la popoarele creștine. Multe legende există asupra originii acestui obicei.

Între altele se zice că după înălțarea la cer a Mântuitorului, una dintre femeile mironosițe și anume Maria Magdalena, devenită o neobosită propoveduitoare a Evangheliei lui Hristos, a ajuns până la Roma.

Aci, ajungând să poată sta de vorbă cu însăș împăratul Tiberiu, i-a dat acestuia un ou roșu zicându-i «Hristos a înviat». Și cu aceasta și-a început în fața lui propoveduirea ei despre învierea lui Hristos.

Acest lucru aflându-l creștinii din Roma, au început să practice și ei acest obicei, ajungându-se curând a deveni general, la toate popoarele creștine.

În viața sfintei Maria Magdalena se vorbește că într'ade-

văr aceasta, după înălțarea Domnului la cer, a propovedit în multe locuri, binevestind evanghelia întocmai ca apostolii, că a ajuns și la Roma și s'a înfățișat înaintea cezarului Tiberiu și i-a spus toate cele despre Hristos, precum și despre tratarea cea nedreaptă și neomenoasă ce i s'a făcut de Pilat, care căzând în disgrația împăratului a luat pedeapsa după faptele sale.

Despre peetrecerea Mariei Magdalena la Roma se vorbește și în sinaxarul dela duminica Mironosițelor. Deasemenea și în cronografele lui Kedrinus și Constantin Manasse se vorbește lămurit că Maria Magdalena a fost într'adevăr la Roma și a învinovățit pe Pilat în fața împăratului Tiberiu.

Înainte vreme, când se prezenta cineva pentru prima oară în fața unui personaj însemnat, atât la păgâni cât și la iudei, se obișnuia a i se aduce un dar, în semn de considerație și dragoste, așa cum au făcut de exemplu cei trei magi, cari au venit să se închine pruncului Iisus, aducându-i daruri, aur smirnă și tămâe.

Oamenii săraci aduceau de obicei, în asemenea împrejurări, ouă sau fructe. Nu este deci întru de mirare că Maria Magdalena a adus cezarului un asemenea dar.

Intr'un tipic, scris de mână pe pergament, d'n biblioteca Mănăstirii sf. Atanasie, de lângă Tesalonie, se arată la urmă, la slujba Sf. Paști «se citește deasemenea rugăciunea binecuvântării ouălor și a brânzei și apoi Igumenul sărutând pe frați, le împarte câte un ou roșu, zicându-le: «Hristos a înviat». Așa am luat dela Sf. Părinți, care au păzit această întrebuintare, chiar din timpurile apostolice; căci și Sf. Maria Magdalena singură a arătat pilda acestei îmbucurătoare proaduceri».

Pe lângă aceasta, culoarea roșie a ouălor amintește sângele Mântuitorului vărsat pentru noi, iar de este o culoare mai deschisă, închipue bucuria obștească pentru triumful lui Hristos asupra morții, pentru învierea lui din morți, a noastră răscumparare și înviere în cealaltă lume. Oul în această împrejurare este un frumos simbol al renașterii noastre în viața viitoare.

Din ou iese o vietate, care intră în viața paserilor cerești când se eliberează de coaja ce închidea în sine germenii ființei sale. Tot așa oarecând și noi lepădăm aici tot ce este trupesc, și cu puterea învierii lui Hristos ne renaștem la o nouă viață fericită și veșnică pentru cei drești.

(După revista „Preutul” din 1862)

CRONICA EXTERNĂ

Știri bisericești din Rusia.

1. *O călătorie istorică.* Patriarhul Alexei al Moscovei și al Intregii Rusii a fost la Ierusalim în vara anului 1945.

Călătoria a făcut-o cu avionul până la Beirut, cu opriri la Teheran, Bagdad și Damasc. Pretutîndeni a fost întâmpinat de oficialitățile locale și de reprezentanții Bisericilor surori și ai diverselor confesiuni.

Patriarhul Alexandru al Antiohiei, care și-a făcut studiile teologice în Rusia, i-a ieșit în întâmpinare la Beirut, de unde călătoria a fost continuată cu automobilele pe malul mării.

Patriarhul Timotei al Ierusalimului, deși bolnav, a venit în biserică Invierii Domnului spre a saluta din partea celei mai vechi Biserici, Mama tuturor Bisericilor creștine, pe cel dintâi Patriarh rus, care a venit la Ierusalim.

După vizitarea locurilor sfinte, Patriarhul Alexei, cu Patriarhul Alexandru și cu suita au plecat la Cairo în Egipt cu trenul. Aci au fost întâmpinați de Patriarhul Hristofor al Alexandriei, care își are reședința în Cairo. Impreună au vizitat și Alexandria.

Călătoria de înapoiere s'a făcut prin Liban și Siria pentru a întoarce vizita acasă și celui de al treilea Patriarh al Răsăritului, Alexandru al Antiohiei, care tot timpul însoțise pe Patriarhul Alexei de la Beirut până la Alexandria și înapoi.

2. *O vizită în Anglia.* În Septembrie 1943, Arhiepiscopul de York, reprezentând Biserica de Stat a Angliei, a vizitat Moscova la invitația Patriarhului Serghie. Imprejurările de război au făcut ca întoarcerea acestei vizite să fie făcută în Iunie 1945, de către reprezentanții noului Patriarh rus, Alexei.

Delegația compusă din trei persoane: Mitropolitul Nicolae Krutișchii, Protopresbiterul N. Colcișchii și ieromonahul Iuvenalie, a plecat la Londra cu avionul din Cairo, unde îl însoțiseră pe Patriarhul Alexei.

3. *O vizită în Finlanda.* Mitropolitul Leningradului și Novgorodului Grigorie, a făcut o vizită în Finlanda pentru restabilirea raporturilor canonice cu Biserica Ortodoxă a Finlandei, după 20 de ani de existență autonomă a acesteia. Potrivit Statutului ei, întocmit și întărit de către Primum Sinod Bisericesc compus din cler și mireni, care a avut loc în Serdobol, în anul 1919, după revoluție, conducerea Bisericii Ortodoxe Finlandeze

aparținea în primul rând «*guvernului țării*» și după aceea «*organelor administrative ale Bisericii*». Datorită amestecului politic în chestiunile Bisericii Ort. Finlandeze, s'a ajuns în anul 1923 la trecerea ei sub jurisdicția Patriarhiei din Constantinopol.

Lipsa unor legături continue cu Constantinopolul a făcut să fie simțită foarte mult influența novatorilor în Biserica Ortodoxă Finlandeză.

4. În *Moscova* s'a deschis din nou *Academia Teologică*.

În anul școlar 1945:946 urmează cursurile 74 de persoane, dintre cari 45 sunt interni, iar restul, fiind de origine din Moscova locuiesc la casele lor.

5. În *Kiev* sunt 2 mănăstiri de călugări: 1) *Pecerscaia Lavra* și 2) *Mihailovscaia*: prima are aproape 50 de monahi, în majoritate bătrâni, cari îngrijesc de Peșterele ce sunt vizitate de credincioși și escursionişti.

Tot în *Kiev*, sunt și 3 mănăstiri de maici: 1) *Pokrovskii*, *Florovskii* și *Vvedenskiij*. Ele sunt mai populate, prima având 250 călugărițe, a doua 235, iar ultima 150. Tînere aproape nu sunt deloc.

(Din „Jurnalul Patriarhiei din Moscova”)
traduse de A. N. C.

Scrisoarea Românilor din America adresată I. P. S. Patriarh.

După încetarea războiului, când eforturile tuturor se consumau pentru trebuințele frontului, preocupările popoarelor se îndreptă din nou cu înfocare spre valorile eterne, spre principiile de viață creștină.

Mesagiul Președintelui Truman, al Statelor Unite ale Americii, exprimă convingerea tuturor conducătorilor de popoare și a popoarelor însăși, că numai aplicarea principiilor lui Hristos va putea realiza și stabili o pace durabilă în lume.

Preocupările fraților noștri români, răspândiți în Statele Americane (U. S. A. și Canada), de a-și zidi în cuprinsul «*Vetrei Românești*» Dela Grass Lake, Michigan, U. S. A. o mănăstire, cu hramul Maicii Domnului, se încadrează perfect în această tendință generală a întregii lumi, de a căuta refugiu și alinare sub scutul Bisericii lui Hristos.

Ideia ridicării acestei Sf. Mănăstiri este mai veche, ea face parte din programul de realizări schițat de P. S. *Episcop Po-*

licarp al Americii, la primul Congres de organizare al Episcopiei Misionare din America.

Primul obiectiv fixat, acela al întemeierii unei «*Vetre Românești*» a fost, cu ajutorul lui Dumnezeu și străduințele fraților din America, realizat, «*Vatra*» devenind focarul de viață ortodoxă și românească, care centralizează străduințele și năzuințele tuturor fraților români americani.

Deoarece, din cauza împrejurărilor, acești frați au fost lipsiți timp de șase ani de orice contact cu țara mamă, și de conducătorul lor sufletesc, *Episcopul Policarp*, cu această ocazie însemnată pentru ei, a punerii pietrei fundamentale a acestei Sfinte Mănăstiri, frații din America, printr'o scrisoare calduroasă a Consiliului Episcopesc, semnată de Părintele Protoereu Smion Mihălțean. Vicarul Președinte al Consiliului Episcopesc și Protoereu Andrei Moldovan, Secretarul General al Consiliului, invită stăruitor pe *I. P. S. Patriarh Nicodim*, care este în fapt și Mitropolitul canonic al Americii, să cinstească cu înalta Sa prezență, acest act însemnat din viața lor bisericească.

Această scrisoare este urmarea mai multor insistente cereri a fraților din America, către *I. P. S. Patriarh* și către *Onor. Guvern*, prin care își exprimă dorința lor vie, să-și aibă din nou între ei pe conducătorul lor sufletesc canonic, Episcopul și tot odată cinstea deosebită de a vedea în mijlocul lor pe însuși Mitropolitul lor, Prea Fericitul Patriarh al României *I. P. S. Nicodim*, despre ale cărui alese merite și calități au auzit de atâtea ori și despre a căruia aniversare a 80 de ani de rodnică viață, au scris atât de frumos în revista oficială a Episcopiei «*Solia*». Iată ce spune scrisoarea lor:

«Cu ocazia punerii pietrei fundamentale, care va avea loc la 30 Mai 1946, dorim ca I. P. S. Voastră să acceptați a ne onora cu prezența, săvârșind totodată actul istoric asistat de întreg clerul și poporul nostru depe aceste plaiuri.

Prezența I. P. S. Voastre, în persoană, la desfășurarea acestui eveniment, va dubla însemnătatea zilei; iar pe lângă aceasta, veți avea ocazia să vă vedeți fiii sufletești din America, care vor fi cu mic cu mare, să vă întâmpine ca pe adevăratul lor părinte sufletesc, deoarece sunteți totodată și Mitropolitul nostru.

Cum primim răspunsul I. P. S. Voastre, ne vom interesa, pe lângă Guvernul din Washington, să vă obținem vizele necesare; și odată cu trimiterea acestora, vă vom trimite și biletele

de călătorie, pe tren, vapor sau avion. Depinde de dorința I. P. S. Voastre cum dispuneți să călătoriți până aci la noi. Cheltuielile acestei călătorii le suportăm noi, încât aceasta nu poate fi nici o piedică să nu vă deplasați până aci la noi, unde sunteți dorit de un popor românesc.

Cu încrederea că veți da toată importanța acestui eveniment, pentru noi Românii-Americani, acceptând invitațiunea ce V'o facem, în numele Episcopiei noastre, rămânem în așteptarea unui răspuns favorabil din partea I. P. S. Voastre.

I. P. S. Patriarh Nicodim a fost profund și foarte plăcut impresionat de această dorință a fiilor săi de peste ocean și s'a arătat foarte bucuros a le îndeplini creștineasca cerere.

Pe lângă faptul că această călătorie ar fi prilej de mare bucurie pentru frații din America, ea ar constitui și pentru I. P. S. Patriarh un prilej de adâncă mulțumire sufletească, aceea a păstorului cel bun, de a-și vedea și îndruma personal toate oile sale, indiferent de distanțele ce le despart pe unele de altele.

Rămâne ca pe lângă bunăvoința și dorința I. P. S. Sale și a fiilor Săi, să se ivească și prilejul prielnic, pentru realizarea ei.

I. P. S. Patriarh Nicodim invită să sfințească bisericile românești dela Ierusalim și Iordan.

Pe linia marilor noștri voevozi, ctitori de biserici și mănăstiri, nu numai în țările lor, ci în toate locurile sfinte ale orientului ortodox, cu stăruința și concursul adormitului întru fericire Patriarhul Miron, al Statului și al binecredincioșilor creștini români, s'au putut întemeia înainte de război, două noi ctitorii românești, la Ierusalim și pe malul Iordanului.

La Ierusalim s'a întemeiat un Cămin Românesc, cu intenția de a deveni o Sfântă Mănăstire și s'a ridicat aci o biserică. Deasemenei, pe malul Iordanului, în ale căruj unde s'a botezat Mântuitorul Hristos, s'a construit o biserică, înconjurată de o frumoasă grădină de chiparoși, portocali, măslini, lămâi, etc., care deasemenei poate deveni o mănăstire românească.

Aceste două ctitorii noi românești, pot și trebuie să devină, focare de evlavie creștină și română, în care să se înalțe zi și noapte rugăciuni fierbinți lui Dumnezeu, care a sfințit cu

prezența și activitatea Sa aceste locuri, rugăciuni pentru *Regele și neamul nostru românesc*.

Mai pot deveni aceste ctitorii și focare de cultură românească ortodoxă, întemeindu-se aici școli românești de studiu al comorilor arheologice creștine, de studiul limbilor orientale vechi (ebraica și greaca) și noi (araba și turca) și mai ales pot deveni centre de misiune ale Bisericii Ortodoxe Române între mahomedani.

Bisericile, și cea dela Ierusalim și cea dela Iordan, sunt gata. Ele au fost înzestrate prin dragostea de Dumnezeu a unor buni creștini și români, cu multe și prețioase odoare. Astfel D-l Chercea din Brăila a dăruit 5 clopote și un mare și frumos policandru, pentru biserica din Ierusalim și 2 clopote pentru biserica dela Iordan. D-na Ionescu a dăruit pentru biserica dela Iordan un frumos policandru și o mare și frumoasă icoană a Maicii Domnului, îmbrăcată în argint. Alți cuvioși creștini, au făcut deasemeni multe și prețioase danii. Toate acestea însă nu au putut până acum să ajungă la destinație.

Printr'o scrisoare a îngrijitorului acestor așezăminte *I. P. S. Patriarh Nicodim* este încunoștințat de această situație și este călduros rugat să meargă și să viziteze sfintele locuri și lăcașuri românești și să sfințească aceste două biserici.

— «Prezența *I. P. S. Voastre în persoană* — spune scrisoarea — ar fi un eveniment însemnat, dându-Vă și ocaziunea să înălțați rugăciuni la Sf. Mormânt al Domnului și Mântuitorului Nostru *Iisus Hristos*, pentru *Regele, Neamul și Țara noastră scumpă*.

Cu adâncă smerenie și supus respect, vă rog *I. P. S. Stăpâne*, să binevoiți a face această pioasă călătorie. *I. P. S. Voastră* ați lucrat foarte mult în via Domnului, lucru știut și recunoscut de toată lumea, aveți acum tot dreptul ca, mai înainte de a merge la Ierusalimul cel de sus, să veniți să-l vizitați și pe cel de jos. Cu siguranță că Domnul Dumnezeu nostru vă va da puteri noi, pentru îndeplinirea acestui binecuvântat drum.

Vapoare românești circulă regulat aproape săptămânal între țara noastră și Palestina, așa că nici aceasta nu poate fi o piedică».

Această invitație a trezit în sufletul *I. P. S. Patriarh* o veche dorință, aceea de a vizita sfintele locuri atât de însemnate pentru orice creștin. Să se roage pe muntele măslinilor în grădina Ghetsimani, pe Golgota, la Mormântul Domnului, să mediteze pe malul Iordanului sau al lacului Tiberiadei, să-și simtă

sufletul înălțat către cel ce a trăit pe aceste meleaguri acum aproape 2000 de ani, este un gând scump I. P. S. Patriarh Nicodim, de multă vreme.

Tâlcuitorul Sfințelor Scripturi, ar simți desigur o nemărginită mulțumire și încântare sufletească să vadă și să calce pământul sfânt pe care l-au călcat Sfinții Apostoli, care le-au propovedit și le-au scris, acum 1900 de ani.

Dorința mare este în inima I. P. S. Sale de a da curs acestei invitații și imboldului interior și a se încumeta spre o astfel de călătorie și este sigur că va profita de prima ocazie favorabilă spre a o aduce la îndeplinire.

G. N. S.

REVISTA REVISTELOR

DUH ȘI ADEVĂR, organ omiletic al preoțimeii din Eparhia ortodoxă Română a Timișorii. An VI, Aprilie-Iunie 1946.

Cuprinde un bogat, variat și prețios material pentru predicii la Duminiștile și marile sărbători creștinești din primăvară. Predicții scurte însă pline de miez și de temeinică învățătură. Ne facem o plăcută datorie să o semnalăm cucernicilor preoți din Eparhia noastră, spre a o cerceta, folosind hrana duhovnicească ce cuprinde, pentru zidirea sufletească a credincioșilor.

BISERICA ȘI ȘCOALA, Arad, 31 Martie 1946. Are în editorial un interesant articol despre «*Femeia creștină*» în care se arată rolul femeii în creștinism cu aplicațiuni la femeia ortodoxă română. arătându-se că aceasta a știut totdeauna să se adape din isvorul credinței ortodoxe și al tradiției naționale. Deasemeni sub titlul «*Despre ce să predicăm*» se dau temeinice date științifice despre profeții. Dacă pentru popor articolul este cam greoi, pentru preoți este însă de o valoare neprețuită, oferind un admirabil material pentru predică.

RENAȘTEREA, Cluj, 31 Martie 1946. Am spus într'unul din numerele noastre trecute că simțim totdeauna mare mulțumire sufletească, de câte ori primim acest ziar clujan, semn al vieții românești și ortodoxe viguroase din capitala mult încercatului nostru Ardeal. Ni se umple inima de bucurie când

citim în prezentul număr, cum la toate ocaziile se manifestă strânsa legătură ce există aci între autoritățile statului și cele ale Bisericii, în frunte cu vrednicul păstor care este P. S. Episcopul Nicolae. Infrățirea ce se manifestă între Biserică, armată, școală și popor, în toate împrejurările, ne arată că sfintele tradiții românești nu au fost slăbite din cauza împrejurărilor grele prin care a trecut Clujul nostru, ci dinpotrivă. La festivitatea inaugurării cercului militar, la manifestația plină de calde sentimente naționale și ortodoxe a studențimei Clujene, reîntoarsă din bejenie, la duminica ortodoxiei, s'au evidențiat din plin legăturile strânse dintre biserică și popor.

S'a arătat din nou că între legea românească și sufletul nației este o legătură indisolubilă.

PĂSTORUL ORTODOX, revista Soc. «Frăția», a clerului din Eparhia Argeșului. An. XXVI, nr. 1-3, Jan.-Martie 1946.

Salutăm cu mare bucurie și entuziasm reapariția valoroasei reviste a clerului Argeșan. Primindu-o târziu, când revista era la mașină, nu putem face acum decât această prezentare, rezervându-ne aprecierile și comentariile noastre asupra ei pentru numărul viitor. Dorim acum numai a o semnala fraților preoți, ca să știe că a reapărut, împlinind golul lăsat în publicistica bisericească prin lipsa ei.

~ Cu ocazia Sfințelor Paști, redacția dorește la toți cititorii revistei, ca Învierea Domnului să reverse în sufletele lor bucurie și încredere în Dumnezeu și le spune „Hristos a înviat“.

~~SECRET~~

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ PENTRU POPOR CU BINECUVANTAREA ȘI
ÎNDRUMAREA ÎNALT PREA SFINȚITULUI PATRIARH NICODIM

SF. ÎMPARAȚI CONSTANTIN ȘI ELENA

S U M A R

Telegramele dintre I. P. S. Patriarh Nicodim și M. S. Regele
Mihai I. cu ocazia Sf. Paști.

Inălțarea Domnului Ziua Eroilor	G. N. Sterpu
Hrană pentru Suflet.	Pr. Gh. Diculescu
Monahul Cezărică Stilistul	Pr. Al. N. Căttinescu
Triumful luminii	Pr. I. Moraru
Înțelepciunea Omenească	P. S. Nicolae Colan
Pe urmele lui Core	Pr. C. Mthăilescu
Cu Hristos la Inchisoarea Văcărești	Didina Socol
Sf. împărați Constantin și Elena	G. N. S.

CRONICA INTERNA :

10 Mai

Sensul sărbătoririi zilei de 1 Mai

Cum s'a serbat ziua Muncii în Capitală

Știri și fapte G. N. S.

CRONICA EXTERNĂ

Știri din lumea ortodoxă, Al. N. C.

CĂRȚI-REVISTE

Recomandări, prezentări, comentarii . . . G. N. S.

— Facem cunoscut fraților preoți că abonamentele pe
ani trecuți, neachitate până la 1 lună a. c., vor fi debitate
în cont cu prețurile noulă adică lei 6000 (șasemii) abona-
mentul anual.

— Partea oficială tipărindu-se separat, apărând tot
lunar odată cu revista, toate parohiile din Eparhie se con-
sideră abonate, urmând a achita un abonament obișnuit
adică 6.000 lei.

-
1. Inscrisă la Trib. Ilfov-Secția I Comercială sub Nr. 50/942.
 2. Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Direcțiunii
Generale P. T. T. Nr. 35508 din 1 Aprilie 1942
 3. Abonamentul Lei 6000: costul unui număr, lei 500.
Nr. 2 Lei 500,

TELEGRAME

**Schimbul de telegrame dintre I. P. S. Patriarh Nicodim și
M. S. Regele Mihai I, cu ocazia Sf. Paști.**

Cu prilejul Sf. Sărbători ale Paștelui, I. P. S. Patriarhul Nicodim a trimis următoarea telegramă de urare M. S. Regelui Mihai I:

Rugăm fierbinte pe Dumnezeu și urăm din suflet ca Învierea Domnului să aducă Majestății Voastre și Majestății Sale Regina Mamă Elena, bucurie și împlinirea tuturor gândurilor închinare Neamului Românesc și Bisericii strămoșești. Hristos a înviat!

NICODIM Patriarhul Românii

M. S. Regele Mihai I a răspuns Conducătorului duhovnicesc al Țării cu următoarea telegramă:

Mulțumind din suflet Înalt Prea Sfinției Voastre pentru bunele urări adresate Mie și scumpei Mele Mame, Vă răspund: Adevărat a înviat!

MIHAI R.

Inălțarea Domnului-ziua eroilor.

După învierea Sa din morți, Mântuitorul Hristos s'a arătat Sfintelor Femei Mironosițe, Sf. Apostoli de mai multe ori, încredințându-i de realitatea Invierii și dându-le ultimele Sale porunci și la 40 de zile după aceea s'a înălțat la ceruri, de-a dreapta Tatălui, în văzul unei mari mulțimi de oameni.

Cu această minune a înălțării la cer, Mântuitorul își încheie activitatea sa de om pe pământ, dovedind întru totul cele spuse de El mai înainte... «Iată puțin mai sunt cu voi și Fiul Omului va fi prins și judecat, osândit, chinuit și omorât, dar a treia zi va învia... și... încă puțin și nu mă veți mai vedea, căci merg la Tatăl meu, care m'a trimis».

Cu aceste dovezi ne încredințează pe deplin și pe noi, că toate cele ce ne-a promis, le va îndeplini întocmai. Ne-a promis tuturor celor ce vom crede în El și vom asculta învățăturile lui, că ne va învia și pe noi, în ziua cea de apoi și ne va asigura viața cea veșnică, în bucuria cerească, de-a dreapta Tatălui.

Nu avem nici un motiv să ne îndoim de adevărul spuselor Lui. Tot ce a spus El, s'a împlinit. «Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece, până nu se vor împlini toate».

Cei ce se îndoiesc de aceste adevăruri, o fac din slăbiciunea și răutatea ce-i stăpânește și-i împiedică să urmeze calea arătată de El, care este «Calea adevărul și viața» cea adevărată. Cine nu urmează această cale, are într'adevăr toate motivele să se îndoiască dacă va câștiga viața veșnică. Poate fi chiar sigur că nu o va câștiga, ci partea sa va fi iadul cu chinurile lui, care este gătit diavolului și îngerilor lui.

Cei ce cred însă și fac voia lui Dumnezeu, au deplina încredințare că vor avea parte de fericirea pe care a câștigat-o Mântuitorul, prin patimile, moartea și învierea Sa, pentru cei ce-l iubesc, ascultă poruncile lui și fac voia lui.

Prin patimile lui, Mântuitorul a ridicat pedeapsa păcatului strămoșesc, pentru toți cei dinainte de el și cei după el, a restabilit legătura de dragoste dintre Dumnezeu Tatăl și oameni fiii săi «făcându-ne iarăși cetățeni raiului».

Prin învierea Sa din morți, a rupt legăturile iadului, care țineau pe cei adormiți în nădejdea învierii și ne-a asigurat și nouă învingerea puterii morții. Având siguranța învierii Domnului, și a învierii noastre, moartea nu mai este pentru noi un

sfârșit infricoșetor, ci numai o trecere din această viață plină de suferințe și greutăți, la o altă viață, fericită și veșnică.

Prin înălțarea Sa la ceruri, Mântuitorul a deschis cerul și pentru noi, cei ce credem în El. De atunci poarta stă deschisă și fiecare poate intra pe ea în fericirea veșnică.

Această poartă este însă îngustă. Drumul spre ea este plin de renunțări și puțini sunt cei ce-l urmează. Mai este o altă poartă, largă, cu drum mult bătătorit, pe care îl urmează mulți. Aceasta este poarta pierzării, a morții sufletului, a împărăției întunerecului.

Atunci ce este de făcut? Să luăm aminte că viața aceasta este numai un scurt popas spre cea veșnică. Așa cum călătorul ostenit de un drum greu, se odihnește la popas pentru a-și re-câștiga forțele, spre a putea ajunge la țelul călătoriei lui, să folosim și noi acest popas, pentru recâștigarea paradisului pierdut.

Acest lucru nu este însă ușor. A trăi numai pentru agoni-sirea celor necesare gurii și trupului, a face orice rău pentru această agoniseală, a nu te sinchisi de suferințele aproapelui, a nu renunța la nimic din plăcerile ce oferă această lume, iată calea cea mai ușoară, pe care merg mulți și care duce la pier-zare.

Acela însă, care-și dă seama că nu este decât un călător în această lume, că viața aceasta este numai umbră și vis, se va îngriji să-și câștige pe cea veșnică. Acela, prin forța sa mo-rală, prin energia sufletului său, se va înălța deasupra lutului, va învinge slăbiciunile trupului, va merge chiar până la sacri-ficarea acestei vieți pământești, pentru câștigarea celei cerești, după cuvântul Domnului că acel ce-și va pierde viața sa pentru numele lui, o va câștiga.

Exemple de astfel de oameni, care au fost în stare să-și învingă slăbiciunea trupului și să-și dea chiar viața pentru o credință, pentru un ideal, istoria ne dă foarte multe. Pilda Mân-tuitorului, care și-a dat viața lui pentru omenire, a putut fi urmată și de alții. Incepând cu Sf. Apostoli, mii și mii de mar-tiri și-au dat viața lor pentru Hristos.

Aceia care au fost în stare să-și sacrifice și supremul bun ce are omul, viața, pentru o credință, pentru o idee înaltă, pen-tru un ideal, s'au numit eroi. Și eroii s'au bucurat totdeauna, la toate popoarele, de o deosebită cinstitoare. Așa au fost legendarii eroi ai mitologiei grecești, Prometeu, Hercule, Achille, așa a

fost cu martirii primelor veacuri creștine, așa a fost cu Galileo Galilei, acel martir al științei, ars pe rug pentru credința sa că pământul se mișcă. În rândul lor se așează de toate neamurile, eroii care și-au dat viața pentru țara și neamul lor, pe câmpurile de luptă.

Deoarece ziua Înălțării la cer a Domnului este ziua proslăvirii jertfei Sale pe cruce, când cerurile se deschid pentru a-l primi, această sfântă zi a fost hotărâtă și pentru cinstirea pomenirii eroilor, ca cei ce au urmat pilda Aceluia. Aceasta în credința că odată cu Mântuitorul, vor intra în rai și acei ce și-au dat viața lor pentru credința în El și împlinirea poruncilor Sale. Cerurile fiind deschise în această zi, rugile noastre se vor înălța direct în fața lui Dumnezeu și vor fi ascultate.

Deacea serbăm, odată cu înălțarea la cer a Domnului, cinstirea eroilor noștri naționali. Și neamul nostru românesc este prin excelență un neam eroic.

Dela Decebal, care a preferat moartea unei vieți de asuprire și silnicie, s'a transmis în sângele românilor această lege: «mai bine o moarte glorioasă, decât o viață umilită și asuprită». Așa au fost românii, de 1500 de ani de când existăm ca neam și ne ținem neclintiți, pe aceste meleaguri. Au trecut peste noi valuri nenumărate de barbari, care veacuri de-a rândul ne-au pustit ogoarele, ne-au pârjolit casele și ne-au ucis cu cruzime fiii, și totuș, toți au pierit și noi am rămas. Făcând din plug sabie și din sabie fier de plug, muncitori și luptători, aceasta a fost viața strămoșilor și aceasta a fost și a noastră.

Rămași despărțiți frați de frați, din vremurile de urgie, la vremea potrivită ne-am încordat iar forțele și am reușit să realizăm unirea tuturor fraților de un sânge și de o lege, în România Mare, plătind această fericire cu mult sânge de eroi.

Incercările și suferințele însă nu s'au terminat pentru noi. Târâți fără voia noastră într'un război fără sens pentru noi, la primul prilej, sub conducerea bravului nostru Rege Mihai I, ne-am îndreptat armele spre Ardealul martir, unde ne chema vocea sângelui martirilor veacurilor de iobăgie și am reușit, cu ajutorul neprețuit al vecinilor noștri dela răsărit, să restabilim granițele firești ale Ardealului românesc.

Acest fapt ne-a mai costat iarăși multe și scumpe vieți de eroi. Știm însă că din fiecare bucătică de pământ, stropit cu sânge de eroi, se naște și se vor naște tot eroi. Sângele strămoșilor eroi ne întărește însă și ne dă siguranța viitorului.

Dar jertfa lor ne impune nouă celor rămași, jertfa unei munci fără preget, ne impune să le urmăm pilda, să fim demni de ei și de sacrificiul lor, păstrând ce ne-au lăsat și reconstruind prin munca noastră, ceea ce ne-a distrus războiul.

Mai avem datoria să rugăm pe Dumnezeu, ca în această zi sfântă, când cerurile sunt deschise pentru intrarea triumfală a Fiului lui Dumnezeu, să primească și pe eroii noștri scumpi în locașurile dreptilor săi, iar nouă să ne dea puterea să fim vrednici de ei și să ne asigure și nouă gloria cea nepieritoare și veșnică, pe care a promis-o celor ce-l iubesc, urmează căile lui și fac voia lui.

George N. Sterpu

Hrană pentru suflet.

Duminica III-a după Paști (Marcu 15,43—16,8)

Sfintele Mironosițe.

În afară de sf. Apostoli și ucenicii cari au urmat până la sfârșit pe Domnul Iisus, au mai fost și sfintele femei mironosițe. Ele, cu devotament fără egal, au stat lângă Domnul până la punerea sfântului Său trup în mormânt. Din pricina grabei și a spaimei, trupul Domnului a fost îngropat fără să i se fi putut face întreaga rânduială cuvenită și nici a doua zi, fiindcă era sabbat. Abia în zările jlei de a treia zi, sfintele femei au venit la mormânt, pregătite nu mizezele necesare, dar au aflat dela sfântul înger că Domnul înviase. Sfânta Evanghelie spune că ele au aflat cele dintâi că Mântuitorul a înviat și tot lor s'a arătat întâi, în chiar ziua învierii, ca o bună răsplată pentru credința, iubirea și devotamentul lor. Tot ca o dreaptă răsplată Sf. Evanghelie de mai multe ori face vorbire despre dănsese. Nu ni s'au păstrat decât numele câtorva: Maria Magdalena, Ioana, Maria mama lui Iacov, Salomia, Marta, Maria și Suzana.

Sfintele femei mironosițe vor rămâne deapaururi pildă de credință, de evlavie și de împlinire până la capăt a tuturor datorțiilor și rânduelilor bune. Femeile tuturor veacurilor, vor găsi în ele model neîntrecut, de chipul cum trebuie ascultată și împlinită legea cea nouă a Mântuitorului Hristos.

**Duminica 4-a după Paști (12 Mai 1946) Ioan 5, 1-15;
Vindecarea slăbănogului.**

Două principii sunt pentru care au făcut Domnul vindecări miraculoase: întâi ca să înțeleagă și cei mai neînelegători, că El cu adevărat este Fiul lui Dumnezeu și deci Atotputernic ca și Creatorul. Căci a zis Mântuitorul: «Eu și Tatăl una suntem». Iar a doua pricină este milostivirea cea mare, pe care o are Domnul pentru lumea chinuită de suferință. Bolnavului, care de 38 de ani zăcea ținut în pat, i-a zis Domnul Iisus: «Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi» și îndată omul s'a făcut sănătos, s'a dus în biserică să mulțumească lui Dumnezeu și tuturor spusnea: «Iisus este cel ce m'a făcut sănătos».

Învățătură de mare folos se desprinde din această istorisire biblică; în suferință omul să nu cârtească împotriva lui Dumnezeu ci știind că orice durere este ispășirea vreunor păcate, să se roage cu credință, cu răbdare și cu nădejde, ca slăbănogul acesta, care 38 de ani a suportat durerea. Pentru orice binefacere primită dela Dumnezeu datorj suntem să-I aducem mulțumiri, mergând în sfânta Sa casă; nu prin chefuri și banchete să ne arătăm mulțurirea, ci prin rugăciuni de laudă și proslăvire către Dumnezeu. Și să vestim și altora bunătatea și mila cerească, ca și alții căutând pe Domnul să se poată bucura de binefacerile Părintelui Indurărilor.

**Duminica 5-a după Paști (19 Mai 1946), a Samaritencii
Închinăciunea cea adevărată.**

La fântâna lui Iacov, în celebra Sa convorbire cu femeia samarineancă, Domnul Iisus a spus: «adevărații închinători se vor închina Tatălui cu duhul și cu adevărul». Sectanții de toate categoriile, mulți din neștiință și foarte mulți din vicleană reacredință se servesc de aceste cuvinte spre a explica abaterea lor dela dreapta credință și mai ales spre a ademeni pe creștinii neînvățați, sau slabi de înger. Deoarece creștinii când se roagă își fac și semnul sfintei cruci, sectanții le spun să nu-și mai facă acest semn vădit al închinării lor, deoarece Mântuitorul a zis că închinăciunea să se facă cu duhul și cu adevărul. Cine tâlmăcește cuvintele Domnului în chipul acesta este ori necinstit, ori fără mînte. Mântuitorul a voit să spună că închinăciunea cea adevărată trebuie să izvorască din sufletul omului și în-

dreptată numai către unul singurul și adevăratul Dumnezeu. În clipa când omul se închină tot cugetul și toată simțirea sa să fie concentrate numai spre bunul Dumnezeu. E mai de folos pentru cineva să nu se închine decât să facă acest lucru, gândindu-se la altceva decât la Dumnezeu. Și sunt într'adevăr și creștini cari nu știu să se închine cu duhul și cu adevărul; ei fac necuvincios și fără evlavie semnul sfintei cruci, unii chiar vorbind cu alții în timpul închinării. Unii ca aceștia e bine să citească la Sfânta Scriptură, unde zice: «Vreau, așa dar, ca bărbații să se roage în tot locul, *ridicând mâini cucernice*, fără mânje, și fără gălceavă, asemenea și femeile... (I Tim. 2, 8-9).

În îndelungata mea **trudă pentru readucerea la biserică a celor rătăciți, mereu eram nevoit să lămuresc cuvintele acestea privitoare la închinarea adevărată.** Într'o împrejurare, când am fost chemat să împărtășesc un bolnav, am găsit în acea casă și doi sectanți. Ei dela început mi-au spus că s'au depărtat de noi pe chestia aceasta și repede mi-au afirmat că acum se închină în duh și în adevăr. Neputând să ne înțelegem numai cu teorii, eu am arătat unuia din ei paharul cu vin de pe masă și l-am invitat să bea din el cu **cuviință și cu gând bun; întinzând el mâna ca să ducă paharul la gură, eu l-am oprit și i-am amintit că nu cu mâna, sau cu gura am zis eu să bea, ci cu cuviință și cu gând bun.** Constrâns de situație ca să judece prin comparație, omul s'a dumșirit. I-am mai arătat și locuri în sf. Carte unde se spune că cineva a venit la Domnul Iisus și i s'a închinat și Domnul i-a ascultat ruga, deci închinarea a fost făcută cu duhul și cu adevărul. Iar deoarece duhul și aderărul nefiind vizibile ne întrebăm, cum a putut sfințitul scriitor să vadă închinăciunea, dacă n'ar fi fost însoțită și de un act fizic?

Drept aceia să luăm bine aminte și închinăciunea noastră să fie făcută cu duhul și cu adevărul. Semnul sfintei cruci să-l facem întreg, cuviincios, fără grabă, și fără lenevie. Domnul Hristos, pentru iertarea păcatelor noastre, a primit de bunăvoie suferința răstignirii pe cruce, iar noi nici măcar cu o osteneală atât de mică să nu ne arătăm respectul și recunoștința față de dânsul? Iar celor ce ne îndeamnă să ne lepădăm de sfânta Cruce noi să le punem în față Sfânta Scriptură, în care scrie sfântul Apostol Pavel: «Cuvântul crucii pentru cei ce pier e nebunie, dar pentru noi, cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu» I Cor. 1, 18.

Duminica 6-a după Paști (26 Mai 1946) ; Ioan 9 1-38, a Orbului Pe cine ascultă Dumnezeu ?

Cu dumnezeiasca Sa milă și putere Domnul Iisus, într-o zi de sabat a dăruit vedere unui orb din naștere. Fariseii, plini de invidie ziceau: «Omul acesta nu e dela Dumnezeu, pentru că nu ține sâmbăta; iar alții ziceau: cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni?». Mântuitorul a fost urgisit și prigonit fiindcă spunea că este fiu al lui Dumnezeu și pentru că dezlega sâmbăta, ne mai păzind-o ca sărbătoare. De atunci numai cine n'a primit legea nouă, a Domnului Hristos, mai ține sâmbăta, iar creștinătatea toată cinstește Duminica. Sâmbăta a rămas sărbătoarea celor ce își serbează scăparea lor din robia Egiptului; iar Duminica este sărbătoarea învierii Domnului, adică pecetluirea eliberării lumii din robia păcatului.

Fariseii spuneau celui ce fusese orb că nu se putea ca Iisus să-i fi dat vedere, deoarece un păcătos nu poate face minuni. La această înveninată obiecțiune, omul, simplu și convingător, a răspuns: «pe păcătoși nu-i ascultă Dumnezeu; iar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă». Cei care aud aceste cuvinte poate ar fi cineva ispitit să creadă că păcătoșii nu mai au nici o putință să se bucure de mila lui Dumnezeu. Nu. Păcătoșilor le este deschisă calea pocăinții, prin care pot redobândi pacea lor cu Dumnezeu. Mărturisind păcatele la spovedanie, omul capătă dela Dumnezeu iertare și începe o viață înnoită de supunere și împlinire a voinții lui Dumnezeu. Astfel împăcat cu Domnul, omul poate, cu credință, să îndrepteze rugăciunea sa către Bunătatea Cerului, de unde se revarsă toate darurile peste cel ce este «cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui».

Preotul Gheorghe C. Diculescu
Bis. Popa Nan, București

Monahul Cezărică Stilistul.

Toată viața cuviosul Chesarie, cărcotaș din fire, nu se învrednicise de niciun rang în administrația obștei călugărești. Ajunsesse o vârstă înaintată și tot se ținea de bârfeli. Găsise într-o vreme cal de bătae îndreptarea calendarului; nu era mosafir mai acătărej prin mânăstire să nu-i ațină calea și să-i vorbească de stilul vechiu! Oamenii se uitau la bătrânețea lui și nu-și puneau mîntea cu el să-l reclame autorității mânăstirești pentru fapta-i urâtă.

Incurajat de tăcerea tuturor începuse să-și ridice glasul. Mergea la masa de obște și ostentativ își lua pâinea la subțioară și pleca, spunând că nu mănâncă bucatele de dulce, fiindcă după calendarul lui e post! Azi așa, mâine așa, până când călugării nu i-au mai permis să ia nici pâinea, spunându-i că și ea este spurcată fiind așezată pe masă lângă bucate de dulce!?

Silit de foame a trebuit să meargă la stăreție să se plângă. P. S. Nicodim, pe atunci stareț al Mânăstirii, cunoscându-i purtarea părintelui Chesărică, i-a spus răspicat: — «Eu nu mă pot pune în proptă cu toată obștea, pe care ai scos-o din fire cu dese le jigniri ce i le-ai făcut. Deaceia și se va trimite mîncarea la azilul de bătrâni, unde vei merge să mînci. Și dacă nici acolo nu vei ști să te porți, atunci vei merge în pădure, că eu nu voi putea să-ți ajut cu nimic».

Neavând încotro cuviosul Chesărică mergea la azilul de bătrâni pentru a-și lua mîncarea.

Și cum năravul din fire n'are lecuire, deseori se întâmpla să mînce bucățelele și apoi să arate vizitatorilor numai ciorba, spre a-i provoca la compătimire. Scene d'astea a văzut și generalul X. care își petrecea convalescența în mânăstire, tratat fiind de un medic militar ce avea locuința vis-a-vis de a părintelui Chesărică. Văzând generalul pe părintele ieșind din curtea doctorului și bănuind ce scop a avut vizita, caută a-i ieși în întâmpinare ca și când ar merge undeva! Cuviosul îi arată și lui..., ce mîncare se servește călugărilor în mânăstire!? Generalul îi spune că trebuie să spună și celor mai mari ai Mânăstirii treaba asta, ca să se ia măsuri. Dar cum părintele Chesărică n-a dat răspuns împăciuitoar, generalul îi zice militărește: — Ia ascultă părinte, dacă soldații mei ar vorbi așa de mine

în spate și dacă toți cei mici ar bârfi în instituțiile statului așa cum bârfești d-ta contra celor mari, ce s'ar mai alege de țara noastră? Eu îți dau un sfat să te astâmperi, că dacă nu, pun soldații să-ți dea 25 la spate în văzul tuturor, de-ți fac o rușine de n'ai s'o uiți niciodată»!

Când a auzit vorbele așa de hotărâte ale generalului a înțeles că nu-i glumă și repede a luat-o din loc! Și cotind pe ulița vecină a întâlnit pe un călugăr mai tânăr, căruia i-a povestit ce i-a spus generalul, vrând să afle și dela el, dacă ar fi în stare generalul să-i facă ce i-a promis!

— «Ba bine că nu!» — i-a răspuns zâmbind cel întreat, și de atunci cumițându-se, părintele Chesărică a început să reflecteze asupra dictonului, popular că bătaia e ruptă din rai!

Culegere de Pr. Al. N. Constantinescu
Biserica Sf. Ilie-Rahova

Triumful Luminii.

De câteva Duminici, observam la Sfânta Liturghie, prezența discretă, demnă și atenuată a unui domn strein de localitate.

În cursul săptămânei, intrând în biserică pentru a lua niște cărți, în fața icoanei Maicii Domnului, văd că cineva, în genucchi, cu mânele împreunate și fața transfigurată, se ruga profund. Am recunoscut pe străinul dela Sfânta Liturghie și m'am retras în grabă, pentru a nu tulbura sublimul acestei clipe de contact cu divinitatea.

După câteva zile ne-am cunoscut întâmplător. Era un distins medic din capitală, venit în localitate cu familia pentru odihnă.

Am pornit împreună pe bulevard. Soarele arunca ultimele raze peste creasta dantelată a bătrânilor munți.

Ne-am găsit loc pe banca de sub castanul umbros și convorbirea, încetul cu încetul, a intrat pe făgașul destăinușurilor.

— «După mamă sunt nepot de preot, din Dâmbovița» — reluă medicul. «Părinții mei erau oameni cu stare și relațiuni întinse. După bacalaureat m'au trimes la Paris, unde am studiat medicina cu cei mai de seamă savanți ai timpului.

Am revenit în țară după șase ani, doctor în medicină, dar...

spre disperarea mamei, fără credință. Devenisem ateu. Simțeam chiar o adevărată plăcere să-mi arăt public părerile liberale și să lovesc cu necruțare în toate religiunile, dar în deosebi în Creștinism. Socoteam de a mea datorie să înlătur ca minciună tot ce nu trece prin verificarea științei. Protestele și tânguiriile mamei, n'au avut nici un efect asupra mea.

După doi ani de asistență pe lângă un profesor evreu, foarte priceput în boli interne, m'am căsătorit cu fica acestuia, trecând în acelaș timp secund la spitalul de boli interne. Aveam o situație strălucită. Clientelă, avere, relațiuni, reputație, tot ce poate dori un tânăr. Căsnicia ne-a fost încununată cu venirea unei fete, blondă și dulce ca o rază de soare.

Viața-mi era împărțită între casă și spital. Copila creștea și o iubeam ca pe lumina ochilor.

La șase ani scria, citea și primea lecții de pian.

Toate speranțele ne-erău legate de această copilă inteligentă, cuminte și iubitoare.

În capitală băntuia paralizia infantilă, atât de periculoasă în consecințele sale. Pacienții mă asaltau din toate părțile. La spital soseau din zi în zi mai mulți.

În fața noutății și vigoare; cu care se manifesta boala, cel puțin pentru un moment, știința rămânea neputincioasă. Începusem experimentarea unor metode și preparate, sosite recent din străinătate, pe care le supravegheam cu atenție de două zile.

Sunt chemat la telefon. Dela celălalt capăt al firului, vocea întreruptă de suspine a soției mele, mă anunța:

— «Vino imediat, fetița bolnavă: Într'o jumătate oră eram la căpătâiul ei. Doream s'o examinez în liniște și am rugat pe soția mea să mă lase singur cu bolnava.

Îndată m'am convins de groasnicul adevăr:

«Paralizie infantilă».

Un val de desnădejde s'a abătut asupra mea. Simțeam că 'nebumesc. Speranțe, bucurii, fericire, toate s'au prăbușit odată cu mine, lângă patul copilei. Neputința de a o salva mă dispera. Nu mai eram stăpân pe mine, durerea mă copleșea și plângeam ca un copil.

Nici o nădejde nu mai puteam avea. Totul părea pierdut. Totul?

O rază de speranță a incolțit în mine, se întrupează, crește, mă stăpânește. Măinile se înalță în sus:

— «Doamne, scapă-mi copila». Ce s'a petrecut? Ce umire! Ce rușine! Mă rugam. Mă rugam Dumnezeuului pe care-L remegam, pe care-L prigoneam, în care nu credeam.

— «Doamne scapă-mi copila».

De zece, de douăzeci de ori am repetat în neștire, această scurtă rugăciune apoi cu un efort m'am ridicat.

Biserica din cartier se afla prin apropiere. Am dat drumul mașinei și am intrat înăuntru. În fața icoanei Maicii Domnului, am îngenunchiat, rugându-mă îndelung, ispășitor, fierbinte, cu lacrimi.

Regretam ateismul meu mândru, dorind a răscumpăra toate relele cauzate de dușmănia mea față de Dumnezeu.

Reveneam la Dumnezeu, cu toată căldura sufletului meu. Avere, succes, fericire, ce sprijin aveau fără Dumnezeu?

Viața copilei este în mâna Ta.

— «Doamne, fie voia Ta».

Boala copilei evolua normal.

În câteva săptămâni s'a restabilit. Era primul caz de vindecare completă. De atunci n'a trecut o singură Duminică, fără a participa la Sf. Liturghie. Postesc din convingere, mă mărturisesc regulat și simt o emoție sublimă când primesc sfânta Cuminecătură.

Lumina lui Hristos, care luminează tuturor, a triumfat în sufletul meu, schimbându-mi viața morală și spirituală.

Ochii medicului erau umezi. A urmat o clipă de tăcere...

Din susul bulevardului se apropiau sprintene și zâmbitoare, o tânără domnișoară în tovărășia unei doamne.

— Soția și fiica mea, le prezentă medicul.

Am pornit în grup spre casă, luminați de-o tainică bucurie.

Pr. I. Moraru

Înțelepciunea omenească.

Se spune că un bun gospodar — în neștiința lui — s'a înviforat odată cumplit împotriva lui Dumnezeu. Era supărat omul pentru felul în care Atotputernicul cârmuia vremea. Când i se părea că dă prea multă ploaie, când credea că prea învăluie pământul în arșiță. Ba adeseaori deslănțue chiar furtuni din cele mai pustiitoare. «Se vedea treaba — spunea el — că Dumnezeu nu se prea pricepe la plugărie. Să am eu puterea de a îndruma vremea, toate ar ieși spre deplina mea mulțumire».

Dumnezeu care l-a auzit, îi grăi atunci așa: «Bine fiule, anul viitor las vremea în puterea ta; o vei rândui după voia inimei tale».

Omul nu mai putea de bucurie. Și a prins îndată a porunci: «Să iasă soarele și să strălucească». Și soarele a ieșit. Apoi: «Să ploaie domol», și a plouat. Apoi iarăși căldură bună și iarăși ploaie domoală, — până la sfârșitul anului.

Grâul și celelalte podoabe ale câmpului, creșteau de-ți era mai mare dragul să le privești. Totuși, la seceriș, plugarul nostru rămase înmărmurit văzând că spicele erau goale. Și a grăit atunci Domnul: «Ei! cum ești mulțumit în roade fiule?» «Cum să fiu Doamne? Nu mai înțeleg nimic. Am cerut ploaie și a plouat. A umblat vremea cum am vrut eu. Mai bună nu se putea și totuși roadă nu e».

— «Vezi dragul meu — răspunse Domnul — tu nu înțelegi nimic dar eu înțeleg totul: N'ai cerut nici vânt, nici furtună. Asta-i pricina nerodniciei pământului. Că și vântul și furtuna sunt trebuitoare». Cu alte cuvinte și vremea «rea» e bună câteodată în plugărie.

Așa e și cu suferința și necazul în viața omului. Ele încă sunt de folos; curățesc și întăresc sufletul și trupul deopotrivă și dau puțința să biruiască greul vieții. Altfel și unul și altul se moleșește, ajungând robul trândăviei ucigătoare.

De aceia, creștinul cuminte dă slavă și mulțămită lui Dumnezeu și pentru cele bune și pentru cele rele; și pentru bucurii și pentru necazuri, incredințat fiind de adevărul Scripturii, după care «Celui ce iubește pe Dumnezeu toate i se lucrează spre bine». (Rom. 8, 28).

(Din Pastorală P. S. Nicolae al Clujului-Ziarul «Renașterea»).

Pe urmele lui Core, Datan și Abiram.

Se povestește în Sf. Scriptură (Numerii cap. XVI) că trei fii ai lui Israil — Core, Datan, și Abiram — împreună cu alți vreo 250, s'au răscolat împotriva lui Moisi și Aaron, pe motivul că de ce se consideră numai ei sfinți și preoți, atâta vreme cât aceste calități sunt și pot să le îndeplinească toți.

Știm ce s'a întâmplat. Core, Datan și Abiram, împreună cu ceata lor, au fost pedepsiți de Dumnezeu prin înghițirea lor de vii de către pământ.

Deși exemplul dat de Dumnezeu este destul de grăitor, totuși răzvrățiții împotriva «orânduului Sale» nu pier.

Intotdeauna s'au ivit și se ivesc atâtea și-atâtea Cori, Datan și Abiram.

Iar Sf. Ap. Pavel, prin cuvintele: «Va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi va gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor» (II Tim. IV) — desigur că tot la aceștia s'a gândit.

Răzvrățiți care se consideră sfinți și chemați de Dumnezeu, se găsesc destui și în zilele noastre.

Dar Dumnezeu lucrează cu ei azi, cum a lucrat și cu ceata lui Core, acum mji de ani.

Doar Dumnezeu este acelaș vecinic, drept și statornic.

Voi arăta un caz petrecut de curând prin părțile acestea.

Intr'o Duminecă, nu de mult, am luat parte împreună cu un grup de enoriași, la o adunare creștinească ce a avut loc într'un sat dela marginea județului.

Adunarea plină de dragoste și suflu duhovnicesc, își desfășura programul ei stabilit din vreme.

Dar intervine o întrerupere.

Un creștin venit de câteva minute, pășește în mijlocul adunării, oprește cântarea și spune cu voce tremurătoare:

«Fraților, astăzi am luat parte la o minune. Am fost invitat de un cumnat al meu din satul Ghimpați, să merg să văd cum se botează 10 creștini ortodoxi, trecuți la o sectă. Am ajuns la râul ce curge pe la marginea satului. Lume curioasă, se strânsese multă. Cei 10 oameni au intrat în apă, iar unul din șefii sectei și-a pus mâinile pe capul lor, zicând:

«Se pogoară Duhul Sfânt asupra voastră».

Dar, minune! Când au ieșit din apă, doi din cei 10, au început să dea ochii peste cap, să dea din mâini și din picioare, să se trântescă la pământ și nu mai puteau vorbi nimic.

I-a apucat cu un cuvânt damblaua. Toți care eram de față, am rămas încremeniți.

Dumnezeu Și-a arătat puterea Sa. Cei doi oameni au rost ridicați și duși acasă «luminați» și cu «Duhul Sfânt» asupra lor.

Nu știu ce s'a mai întâmplat, dar eu am plecat și-am zis că Dumnezeu i-a pedepsit așa, fiindcă au lepădat botezul lui Hristos și l-au primit pe cel al Satanei».

Felul cum a fost expusă mărturisirea de mai sus, a inflăcărat întreaga adunare. Cineva rupând tăcerea, deschide sf. scriptură și citește cu glas tare:

«Pământul și-a deschis gura și i-a înghițit pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core. Și s'au pogorât astfel de vii în locuința morților»...

Ce putere s'a pogorât asupra celor doi oameni? Duhul Sfânt? Dar Duhul Sfânt nu întunecă ci luminează nu îmbolnăvește ci vindecă.

Cine făcea pe omul din Gadar să se trântescă la pământ și să facă spume la gură? Satana.

Iată cine s'a pogorât asupra celor doi creștini.

«Dar Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor» (I Tim. IV).

Numai cei însemnați cu semnul satanei nu vor să înțeleagă.

Trimite-le Doamne Duhul Tău cel Sfânt..

Pr. E. C. Mihăilescu
Ogrezeni-Ilfov

Cu Hristos la închisoarea Văcărești.

La marginea Bucureștilor, pe o colină, își înalță majestuoasă turlele spre cer, fosta mănăstire Văcărești.

Ctitoria primului domn fanariot, Nicolae Mavrocordat, dela 1720, a devenit astăzi loc de ispășire a greșelilor omenești.

În sunetele prelungi ale clopotelor, ce chemau la rugăciune creștinii, am urcat spre intrarea închisorii.

Linșteea desăvârșită ce domina, ajută ca aceste sunete să străbată depărtările. Părerea chemări adâncispre participare la

jertfa supremă a Fiului lui Dumnezeu, care a venit să mântuiască lumea de păcat.

Nici nu se putea alege un loc mai minunat pentru o închisoare!

Ce schimbări mari aduce în sufletul celor păcătoși, acest locaș mareț de rugăciune. Câtă căință nu trezește, chiar numai vederea măreției!

Plină de o sfântă admirație, am pătruns în pavilionul femeilor. Din momentul când am pășit pragul, am simțit că am un însoțitor nevăzut, care m'a condus până aici, să-mi arate minunile credinței — pe Mântuitorul Hristos.

Deținutele erau la spovedit. Părintele misionar. D. Ștefănescu, delegat de Sf. Arhiepiscopie, să aducă în sufletele acestor rătăcite, mângâierea dragostei creștine, era în mijlocul lor.

Le-am văzut înapoindu-se dela spovedanie. Pe chipurile lor se citeau efectele sfaturilor și mângâerilor date. Lacrimi le brăzdau fețele. Erau poate lacrimile durerii, sau poate ale pocăinței! Părea că într'adevăr sfânta taină a spovedaniei, ce o primiseră, le pătrunsese adânc în sufletele lor chinuite.

În fundul curții, e o căsuță. Într'o cameră, peretele dela răsărit era împodobit cu icoane, candelă și ramuri verzi de salcie. Devenise un colț sfânt către care se apropia cu sfială și respect.

Am asistat la slujba Acatistului Sf. Fecioare. Deținutele, îngenunchiate, ascultau cu evlavie. Părea că mă aflu într'o biserică, plină de credincioși convinși, nu într'o închisoare, cu elementele cele mai rele.

Vizitând închisoarea, am înțeles că toată viața de aci este organizată ca și cum pensionarele ar fi, nu suflete corupte, ci suflete nenorocite, care au nevoie de sprijin și ajutor. Cele mai tinere au la dispoziție o școală, iar cele mai în vârstă au ateliere, unde învață o meserie, pentru a-și putea câștiga o existență cinstită, când vor eși de aci.

Am aflat cu bucurie că Direcțiunea se ocupă de ele și după terminarea pedepsei, pentru a le găsi un serviciu. Această grijă este consecința însușirii principiului creștin că pedeapsa nu are scop distrugerea păcătosului, ci îndreptarea lui.

Imi amintesc de un articol din revista Biserica Ortodoxă Română, de prin anul 1938, în care se spunea cum la cererea Ministerului Justiției din Grecia, Mitropolitul Hrisostom al Ateni, a rânduit călugărițe în serviciul închisorilor de femei, și

mă gândesc dacă și la noi nu s'ar putea rândui astfel, căci după cum a spus I. P. S. Arhiepiscop al Atenei, la instalarea acestora; «chiar și numai prezența călugărițelor, în mijlocul acestor nefericite femei, va fi o învățătură înviorătoare și o îndrumare spre pocăință și îndreptare» — accentuându-se scopul moral al pedepsei și ispășirii.

Am plecat dela Văcărești, cu impresia că nu există om atât de rău, suflet atât de pervertit, încât să nu mai poată fi influențat și recâștigat de lumina învățaturii creștine și de căldura dragostei de aproapele.

Didina Socol

Sfinții împărați Constantin și Elena.

„Precum amândoi împărații au avut stema pămantului, asemenea amândoi au și coroana cerului”.

Timp de trei sute de ani au suferit creștinii tot felul de persecuțiuni și chinuri din partea împăraților păgâni. Oea mai aspră persecuție a fost aceea a lui Dioclețian, pela anul 300. Acest împărat voia cu orice chip să stingă depe pământ credința creștină. Domnul însă, care spusese că a zidit pe piatră tare Biserica Sa, încât nici porțile iadului nu o vor putea sfărâma, a voit altfel. Dioclețian moare și împărăția se împarte între mai mulți împărați, întâi doi, apoi, patru, apoi chiar mai mulți. Intre aceștia se duc lupte dârze, care să fie mai mare și mai tare. Intre ei așunge să fie și Constantin. Acesta, sub influența mamei sale Elena, care era creștină, nu persecuta pe creștinii. Având el lupte grele cu rivalul său Maxentie, în ajunul unei lupte hotărâtoare dintre ei, avu Constantin un vis care-l impresionă mult.

I se arată pe cer semnul Sfintei Cruci, având scrise deasupra cuvintele «în acest semn vei învinge». Împăratul puse să se coase pe toate steagurile oastei sale semnul Sfintei Cruci, și într'adevăr câștigă bătălia.

De acum încolo Constantin, convins că puterea Dumnezeului creștinilor este nemărginită și nimeni nu i-ar putea sta împotriva, dădu creștinilor toate libertățile, la fel cu ceilalți ce-

tăteni ai împărăției, iar mai apoi făcu din această religie, religia oficială a împărăției. Mai mult, sprijină din toată inima pe creștini, făcând astfel ca Evanghelia să se răspândească repede până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii cunoscute pe atunci.

Se ocupă chiar îndeaproape de stabilirea exactă a doctrinei celei adevărate, în contra ereticilor care începuseră să turbure pacea în Biserică. Cu sprijinul său se adună la anul 325 primul Sinod Ecumenic, la Niceia, care stabili învățătura cea adevărată despre Dumnezeu Tatăl și despre Dumnezeu Fiul, așa cum o mărturisim și noi astăzi în «Crez» sau Simbolul Creștinei, pe care-l auzim în fiecare duminică și sărbătoare la Sf. Liturghie.

Impinsă de căldura dragostei de Domnul, maica lui Elena, care-i fusese mereu sfătuitoare în faptele lui creștinești, se duce la Ierusalim să caute Crucea sfântă, pe care fusese răstignit Mântuitorul. Săpând pe Golgota, s'au descoperind cele trei cruci, și semne minunate au arătat-o pe cea a Domnului, care a fost apoi înălțată cu mare cinste, la Ierusalim, spre bucuria credincioșilor și mângâierea celor necăjiți.

Impărăteasa Mamă Elema, acolo a rămas, în Ierusalimul cel sfânt, ducând cucernică viață de post și rugăcuni, până când a chemat-o Domnul la cele veșnice, rânduind-o între sfinții săi.

Deasemeni împăratul Constantin, toată viața a trăit în frica lui Dumnezeu. Cu toate că nu s'a botezat decât cu puțin înainte de moartea sa, pentru sprijinul neprețuit ce a dat creștinilor, a fost cinstit de Biserică până azi, împreună cu maica sa Elena, ca sfinți și întocmai cu apostolii serbându-se amintirea vieților și a faptelor lor, în ziua de 21 Mai.

G. N. S.

Cronica Internă

10 Mai.

Ziua de 10 Mai este pentru neamul nostru simbolul independenței, libertății și unirii tuturor românilor. Nu este inimă de român care să nu tresalte de bucurie în această măreață zi a vitejiei românești.

La tradiționalele sensuri ale acestei sărbători naționale, s'a adăugat anul trecut, sensul nou al sfârșitului războiului celui mai crâncen și mai distrugător, prin victoria deplină a Na-

M. S. Regele Mihai I al tuturor Românilor.

țiunilor Unite, la care și neamul nostru a avut o contribuție prețioasă.

Acum, când ne aflăm în preajma încheerii tratatelor de pace, la care este direct interesată și țara noastră, este bine și necesar să amintim cu toată puterea, drepturile noastre câștigate prin sânge și fapte de glorie.

La 23 August 1944, când soarta războiului nu era încă decisă, prin gestul măreț al iubitului nostru Rege Mihai I, ex-

primând dorința și voința tuturor oamenilor mari ai țării și întregului neam românesc, România a contribuit efectiv la scutirea războiului și câștigarea lui de aliați.

Deasemeni eroicele divizii românești, alături de armatele aliate rusești, au adus o contribuțiune prețioasă la câștigarea războiului, recunoscută prin ordine de zi și declarațiuni oficiale, de toți aliații principali. Sacrificiile materiale făcute de țara noastră pentru cauza aliată, sunt încă un fapt însemnat.

Pe baza acestor fapte, România are dreptul să aștepte dela marii săi aliați, ai căror reprezentanți sunt întruniți în prezent la Paris, ca sacrificiile sale să fie apreciate la justa lor valoare, și drepturile ei să fie respectate și recunoscute oficial, prin acordarea unor condițiuni de pace juste, care să repună țara noastră în cinstea ce o merită și să o încadreze în rândul Națiunilor Unite, dornice de pace și de libertate.

Noi n'am cerut niciodată ce nu e al nostru, n'am asuprit niciodată alte neamuri, și nu dorim nici acum nimic altceva, de cât să ieșim din această stare de nesiguranță și să putem să ne dedicăm toate forțele reconstrucției țării noastre, atât de încercată de devastările războiului, din toate punctele de vedere, și să trăim în bună pace cu toți vecinii noștri și cu toate neamurile iubitoare de pace.

Sensul sărbătoririi zilei de 1 Mai.

Alături de marile sărbători creștine, cum sunt Paștile și Crăciunul, care ne amintesc evenimentele cele mai importante din viața Mântuitorului Hristos; alături de 24 Ianuarie și 10 Mai, când serbăm amintirea celor mai însemnate evenimente din istoria neamului nostru, stă cu cinste și această serbare a zilei de 1 Mai, ca zi a muncii.

Intr'adevăr munca este cel mai de seamă element al vieții, munca este onoare și cinste, este pace, bucurie și sănătate. Munca dă adevăratul sens și preț al vieții. Numai cine muncește merită să trăiască.

Această lege a muncii este baza însăși vieții, nu numai a omului, ci a tuturor vietăților. Să privim la harnicele albine, cum din zori și până în seară adună nectarul florilor, prefăcându-l în miere și ceară. Să privim la neobositele și chivernisitoarele furnici și va fi de ajuns să ne dăm seama de temeinicia și importanța acestei legi a muncii.

Din cele mai vechi timpuri, această lege a stăpânit destinul omenirii. Cu cât însă anii au trecut, omenirea s'a înmulțit, mijloacele de trai au scăzut și viața a cerut omului un efort din ce în ce mai mare. Pământul, oricât de bogat, oricât de gras, nu rodește dacă nu este muncit. Și cu cât este mai bine și mai cu grijă lucrat, cu atât răsplătește mai mult pe cel ce l-a lucrat.

Din această diferență a calității și cantității muncii depuse, se diferențiază om de om. Prin aceasta se stabilește ierarhia socială. Prin muncă și numai prin muncă fără preget, se câștigă dreptul la o viață mai bună, la onoare, demnitate și respect. Noblețea muncii cinstite, este mai de preț de cât orice titlu de noblețe.

Este tot atât de vrednic de stimă și respect un plugar ce-și lucrează cu râvnă și dragoste ogorul, ca și lucrătorul din uzină ce-și îndeplinește cu trageră de inimă lucrul său. Deasemeni dascălul ce se trudește să lumineze mintea elevilor săi; ca și savantul ce-și frământă mintea în fața aparatelor și eprubetelor, pentru a descoperi noi elemente pentru îmbunătățirea, înfrumusețarea, și ușurarea vieții semenilor; ca și doctorul ce-și cheltue energia și uneori viața în spitale, pentru a ușura și vindeca suferințele celor bolnavi și nenorociți, ca și ostașul ce luptă și moare pe câmpul de bătae pentru a asigura urmașilor o viață mai bună.

Fiecare la locul lui, acolo unde-l îndreptățesc să fie oalitățile cu care l-a înzestrat Dumnezeu și pregătirea ce o are, să se străduiască a munci cât mai mult, mai bine și mai corect, fără să pizmuiască pe celălalt și să dorească a fi altceva, pentru care nu este înzestrat și pregătit.

Dreptul de a munci și dreptul de a trăi omenește acel care muncește, este consfințit de învățătura creștină prin cuvântul Domnului. «Vrednic este lucrătorul de plata sa».

Primatul muncii va sta la baza organizării noiei Europe, ce se plămădește astăzi. Deaceia fiecare dintre noi, acolo unde suntem puși, să ne dăm toată osteneala pentru a contribui cu toată energia și priceperea noastră, la realizarea acestei lumi noi, sprijinind prin munca noastră, întronarea unei ordini sociale mai bune și mai drepte.

Astăzi când țara noastră, secătuită de un război îngrozitor, se află în epoca refacerii, alt gând și alt scop nu trebuie să aibă nimeni, de cât munca fără preget, străns uniți în jurul tubitului nostru REGK, pentru ca astfel să ajungem la realizarea

tuturor aspirațiilor neamului nostru, la care ne îndreptățește trecutul nostru glorios, eroismul strămoșilor și cel al vrednicilor lor urmași, poporul român de azi.

Ziua de 1 Mai — ziua muncii — a fost sărbătorită de Guvernul Țării cu mare fast în Capitală. Muncitorii din uzine, fabrici și întreprinderi și deasemeni funcționarii multor Ministere și Instituțiuni publice, au defilat în Piața Victoriei, manifestând bucuria lor că războiul s'a terminat, că țara noastră a fost dezrobită și hotărârea lor de a-și da toată osteneala pentru reconstrucția țării și realizarea unei organizări de largi libertăți democratice în viața publică și unei stări mai bune în viața economică a țării.

Am remarcat, cu deosebită mulțumire, în mijlocul muncitorilor dela Regia C. A. M.-Belvedere, prezența unui preot. Informându-ne mai deaproape, bucuria a crescut aflând că această prezență este rezultatul unei vechi tradiții, înrădăcinate adânc în sufletele muncitorilor Regiei Belvedere.

Am aflat că, din 1928 până astăzi, în fiecare an, această zi a fost serbată acolo cu deosebită cinste. O slujbă religioasă, la care participau toți muncitorii, funcționarii și conducătorii instituției, se oficia în biserica lor, după care o excursie cu autobuze la Mănăstirile din jurul Capitalei, cu tradiționala masă pe iarbă verde, complectau sărbătorirea.

Tradiția stabilită, s'a menținut dealungul anilor, s'a continuat cu acelaș ceremonial pe timpul anilor de război și dictatură și s'a respectat și în ultimii ani.

Și anul acesta în dimineața de 1 Mai, muncitorii au mers la biserica lor, unde ca în totdeauna, preotul lor a slujit un Te-Deum, a oficiat sfințirea apei și a botezat pe toți cei prezenți, după care cu toții, cu păstorul în mijlocul turmei sale, s'au încolonat și încadrat în programul festivității oficiale.

Iată un prea frumos exemplu despre legătura între Biserica Neamului și sufletul adânc credincios al fiilor săi, care este acelaș la cei de pe ogoare, din birouri și din fabrici.

Nimeni și nimic nu poate strica această armonie, stabilită dealungul veacurilor sbuciumatei istorii a acestui neam românesc.

Găsim nimerit și necesar să reliefăm acest frumos exemplu, care poate fi de folos și altora și care umple de bucurie și încredere sufletele tuturor binecredincioșilor creștini români.

Cronica Externă

Știri și fapte din lumea ortodoxă.

Biserica din Ierusalim este mama tuturor Bisericilor creștine.

(Aceasta este Idela centrală în schimbul de salutări dintre I. P. S Timotei, Patriarhul Ierusalimului și I. P. S. Alexei, Patriarhul Moscovei, cu ocazia vizitei ultimului în Țara Sfântă, în vara anului 1945).

1. Cuvântul rostit de Patriarhul Timotei în biserica Învierii la 31 Mai 1945.

Sfânta Mamă a Bisericilor cu brațele deschise primește Marea și credincioasa sa Fică, Sfânta Biserică a Rusiei.

Orașul sfânt al Ierusalimului cu locurile sfinte de închinare, salută Moscova pravoslavnică cu Kremlinul ei și cu bisericile ei istorice.

Patriarhul Ierusalimului împreună cu monahii săi și cu credincioșii, frățește îmbrățișează pe iubitul frate în Hristos, Prea Fericitul Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii, Alexei.

Noi primim ca un dar al lui Dumnezeu această fericită întâlnire a celor doi Patriarhi în prea venerata biserică a Învierii Domnului. Aceasta este prima dată când patriarhul Rusiei vine ca pelerin la Mormântul, purtător de viață, al Domnului. Pentru aceasta din toată inima mulțumim Domnului.

Și cu ocazia acestei zile istorice, Noi trimitem binecuvântarea Noastră Apostolică întregului binecinstitor popor rus și marilor lui conducători.

Trimitem sărutarea Noastră frățească din acest Centru Sfânt al Locurilor Sfinte și celorlalte Biserici Ortodoxe.

Și trimitem salutare creștinească în duhul comuniunii și al doririi de bine, care reese din învățătura Domnului Nostru și celorlalte Biserici Creștine, ca într'un duh și într'o inimă să se slăvească Prea Cinstitul Nume al Domnului Nostru.

2. Răspunsul Patriarhului Alexei al Moscovei și al Întregii Rusii, în biserica Învierii la 31 Mai 1945.

Eu nu găsesc destule cuvinte ca să exprim, cu ce emoție sufletească și pietate am pășit pe acest Sfânt Pământ, sfințit de sfintele picioare ale Mântuitorului și Domnului Nostru, loc, desigur scump inimii fiecărui creștin.

În umila mea persoană întreaga Biserică Pravoslavnică Rusă se pleacă la Mormântul Domnului și se roagă pentru binecuvântarea lui Dumnezeu asupra Bisericii Ruse și Poporulul Rus.

Noi ne rugăm și pentru aceea, ca Domnul să continue și să înmulțească binecuvântările Sale asupra acelei uniți spirituale, care din cele mai vechi secole a existat și există între Biserica Rusă și marea Biserică Mamă — Biserica Ierusalimiteană.

Eu mulțumesc Prea Fericirii Voastre pentru această dragoste cu care ne-ați întâlnit pe noi, pelerini din Moscova și proslăvesc pe Domnul pentru rugăciunile noastre comune la Sfântul Lui Mormânt.

3. Cuvântarea Patriarhului Alexei în biserica Sf. Învierii la 3 Iunie 1945.

Noi a doua oară am săvârșit dumnezeiasca liturghie în acest loc prea sfânt pentru fiecare creștin. Noi păstrăm pentru totdeauna în inima noastră această binecuvântare a Mamei tuturor Bisericilor. Această binecuvântare o purtăm cu noi în patria noastră, ca o binecuvântare a Bisericii din Ierusalim pentru scumpa noastră Biserică Rusă și pentru poporul Rus. Noi credem, că această unire în rugăciune dintre Bisericile noastre va sluji ca un izvor de fericită reconfortare pentru voi și pentru noi. Ea slujește pentru o mai mare întărire a legăturilor dintre Bisericile noastre pravoslavnice. Noi cerem și sfintele voastre rugăciuni și acum și în viitor. Eu cred că după a Lui făgăduință, Domnul va fi totdeauna printre noi cu ajutorul Său ceresc. Cu binecuvântarea Lui, cu harul Său divin. **Christos a înviat!**

4. Răspunsul Patriarhului Alexei în sala tronului Patriarhiei din Ierusalim la 3 Iunie 1945.

Noi credem, că sunt puternice rugăciunile Bisericii din Ierusalim și ale Intâiului Ei stătător. Și noi vedem, că, după cum a spus Prea Fericirea Voastră Patriarh —, Domnul a binecuvântat împlinirea acelei rugăciuni, pe care au adus-o aci, la că cea deplină victorie, pe care Dumnezeu a dăruit-o popoarelor noastre, este deasemenea rodul acelei rugăciuni. Astăzi în acest prea sfânt loc ne-am rugat noi, smeriți conducători ai Bisericilor din Antiohia Ierusalim și Rusia. Și eu cred, că această rugăciune aduce o nouă binecuvântare și multă fericire Bisericilor noastre și popoarelor noastre.

5. *Cuvântarea Patriarhului Alexei la despărțirea de Patriarhul Timotei, 6 Iunie 1945.*

Eu socotesc pentru mine o mare fericire, că m-am învrednicit să fiu în orașul sfânt Ierusalim și sub acoperișul primitor de oaspeți al Prea Fericirii Voastre, al Prea Fericitului Patriarh Timotei.

Rog pe Dumnezeu și doresc din tot sufletul încă odată să mă ating de lucrurile sfinte ale celui mai sfânt loc pentru creștini. Mulțumirea mea și dragostea mea pentru Prea Fericirea Voastră o port cu mine spre altarele Bisericii Ruse și oriunde m'ași afla, îmi voi aminti toată viața de aceste ferice zile pentru mine, de ședere în Țara Sfântă.

Trad. Pr. Al. N. C.

Din «Jurnal Moscovoșcoi Patriarhii» 8/945.

Știri și fapte

CĂMINUL CULTURAL DIN COM. BOLINTINUL DIN DEAL jud. Ilfov, s'a arătat vrednic de mare cinste din partea tuturor. S'a reparat, prin grija conducătorilor și membrilor acestuia, bisericile din sat, care suferiseră de pe urma cutremurului.

S'au procurat materiale ca: var în valoare de 420.000 lei; tablă în valoare de 215.000 lei; cărămidă în valoare de 755.000 lei; s'au făcut lucrări interioare în valoare de lei 350.000. Domnul să le ajute și să-i întărească în gândurile lor bune.

CĂMINUL CULTURAL STREHAIA-MEHEDINȚI, prin îndemnul conducătorilor și sprijinul membrilor, au strâns câteva milioane de lei pentru construirea unei biserici în localitate.

Această preocupare a credincioșilor sfintei noastre biserici ortodoxe române ne umple sufletul de bucurie, căci ne dovedește că și azi, ca și în trecut, grija de suflet și dragostea de Dumnezeu, animă sufletele tuturor românilor.

Cărți-reviste

Protoeria I Teleorman, din Turnu-Măgurele, sub înimoasa și înțeleapta conducere și inițiativă a P. C. Protoereu Metodie Popescu, a tipărit două broșuri; «*Dece prăznuim ziua sfântă de Duminică*» de Pr. Stan Bunea, prețul lei 450, și «*Scrisoare către toți drept credincioșii creștini*» de Pr. Fl. Drăghici, prețul lei 180.

Aceste broșuri, bine alcătuite și serios documentate, sunt bună hrană duhovnicească pentru cei credincioși și arme de apărare pentru cei ce șovăesc în credința lor, sub influența propagandei sectare.

Le recomandăm p. c. preoți să și le procure dela protoerie și să le pună în mâinile enoriașilor.

* . *

— *D-l Dr. Ioan Stoenescu*, medicul Circ. Jiblea Argeș, a publicat două broșuri intitulate «*DEBILITATEA CONGENITALĂ*» și «*CÂTEVA CONSIDERAȚIUNI ASUPRA DEBILITĂȚII CONGENITALE ÎN ȚARA NOASTRĂ*» în care se ocupă de problema îngrijirii copiilor la naștere și în primele luni după naștere.

Broșurile acestea sunt foarte bine venite și foarte folosite și pentru mame și pentru personalul medical auxiliar dela sate (agenți sanitari, moașe), problema îngrijirii copiilor mici ne bucurându-se până azi de o atenție deosebită din partea oficialității. Lipsa unor sfaturi practice, pe înțelesul poporului, asupra acestei probleme, este totală.

Recomandăm cucernicilor preoți din Eparhia noastră să citească broșurile de mai sus și a le răspândi printre parohieni, făcând cu aceasta o însemnată operă creștinească și națională.

Se pot procura dela autor.

*

— Pr. Ec. C. Mihăilescu, din *Ogrezeni-Ilfov*, a tipărit pentru zidirea sufletească a enoriașilor săi, o broșură intitulată «*S'APROPIE TRĂMBIȚA JUDECAȚII*». *Isvorâtă din nevoile reale și împrejurările de viața specifice parohiei sale, scrisă într'un stil colorat și cu rezonanțe de apocalips, broșura prezintă o valoare deosebită și poate fi cu folos citită de toți bine-*

credincioșii creștini din eparhie. O recomandăm mai ales creștinilor asupra cărora, grațuri streine de neamul și legea noastră, prin cuvinte bine meșteșugite, se trudesce a-i convinge să părăsească legea strămoșească pentru una streină și falșă. Vor vedea din lectura acestei broșuri, care este soarta celor ce părăsesc calea Domnului, pentru a păși pe poteci întortochiate, care duc oriunde, numai la Hristos nu.

Broșura se poate procura dela P. C. Autor.

«PASTORUL ORTODOX, an. XXVI, nr. 1—3, Ianuarie-Martie 1946, revista Soc. «Frăția» a clerului argeșan. După 25 ani de rodnică și prețioasă viață, a trebuit să-și suspende apariția din cauza greutăților războiului. Cu acest număr își reia apariția regulată, cu binecuvântarea și sprijinul P. S. Episcop Iosif. Păr. Prof. Univ. Petre Vintilescu, într'un articol «Sinteza problemelor pastorale ale ceasului de față», arată că greutățile actuale provin nu numai din cauze materiale, ci își au originea într'o gravă criză sufletească, afirmând că: «Problema cea mai urgentă pentru omenire și fundamentală pentru Biserică este, deci, restabilirea echilibrului în sufletul uman cu ajutorul principiului unificator, care este Dumnezeu». Desechilibrul a pornit din suflet și pentru a-l restabili, trebuie mai întâi să vindicăm sufletul omenesc. Urmează o serie de articole bogate în învățături, scurte și clare, semnate de cei mai buni condejeri ai clerului argeșan.

«Păstorul Ortodox» este o revistă de o înaltă ținută, în care se propun și se desbat toate problemele sociale, morale și religioase ce preocupă clerul și poporul în ceasul de față. Importanța ei depășește cadrele eparhiei Argeșului, fiind de folos pentru întreg clerul și poporul român, care se preocupă de problemele sufletești și sociale, în spiritul credinței noastre ortodoxe.

— «MITROPOLIA MOLDOVEI», Iași, Martie Aprilie 1946. Ni se redă aci o prea frumoasă și de neprețuită valoare doctrinară, pastorală de Paști a marelui teolog și marelui ierarh cărturar al nostru, I. P. S. Irineu Mihăloescu. Se arată aci temeiurile de nesdruncinat, care ne documentează adevărul și realita-

tea Învierii Domnului și deasemeni însemnătatea ei pentru noi, asigurându-ne că așa cum Hristos a înviat cu adevărat, și noi vom învia cu adevărat, la vremea cea de apoi. Numai pentru că oamenii nu au luat aminte la învățămintele acestei minunate învieri, au putut avea loc atâtea rășboae și atâtea nenorociri ce a suferit lumea.

Deasemenea se expune festivitatea inaugurării unui Orfelinat în orașul Roman, cinstită cu prezența P. S. Sale Justinian Vasluianu, vicar mitropolitan, care a ținut cu acest prilej două interesante cuvântări ocazionale, în care aduce prețioase lămuriri asupra unor mult discutate probleme la ordinea zilei.

— «RENAȘTEREA», organul soc. «Renașterea» a clerului Oltean, Ianuarie-Martie 1946. Acest număr este închinat răposatului Pr. Dr. Gheorghe I. Ghia. Acesta a fost într'adevăr unul din cei mai de frunte preoți și condeieri olteni contemporani. Preot la biserica Sf. Treime din Craiova și profesor la Colegiul Național Carol I, a decedat în ziua de 2 Decembrie 1945, în urma unei lungi și grele suferințe, în vârstă de 58 ani. Intelectual de înaltă ținută spirituală, cugetător profund și scriitor fecund, operele sale îi vor perpetua amintirea peste veacuri. A ocupat cu demnitate și competență înalte posturi de conducere și oriunde a fost chemat, fie la biserică, fie la catedră, fie în posturi de administrație și control, și-a împlinit datoria cu prisosință.

Dumnezeu, care știe și vede toate și care nu caută la fața omului, ci la inima lui, să-i ierte lui toate omenestile greșeli și să așeze sufletul lui în corturile dreptilor săi.

Deasemeni revista cuprinde și mai multe articole cu teme actuale, tratate cu multă competență de fruntași ai scrisului oltean.

— «CRONICA ROMANULUI», Aprilie-Mai 1946. Apare în condițiuni tehnice deosebit de frumoase pentru vremurile grele ce trăim, lucru care-i face mare cinste. Incepe cu o frumoasă și pilduitoare pastorală a P. S. Episcop Lucian și cuprinde articole deosebit de interesante. Despre *Calendar*; *Armistițiul viitoareii păci*, *Cetatea nouă*, *Rugăciuni improvizate*, *Iisus Hristos în Dogma răscumpărării*, *Geneza sectelor*, etc., iată atâtea probleme ce se desbat și se lămuresc în paginile ei.

— «TOMIS», revista Episcopiei Constanței, nr. Ianuarie-Martie, și Aprilie 1946, după o întrerupere cauzată de greutatea de procurare a hârtiei și de tipărire, reapare în condiții tehnice modeste, însă căutând cu tot dinadinsul să ție mereu aprinsă flacăra credinței și culturii în eparhie. Cu colaborări din eparhie și din afară, abordează o serie de probleme de actualitate, căutând a da lămuriri poporului.

*

— «RENAȘTEREA» din Cluj—în numărul de Paște—publică o pilduitoare pastorală de Paști a P. S. *Episcop Nicolae*, din care dăm în altă parte a revistei un fragment plin de frumusețe și învățătură. *Prot. Dr. L. G. Munteanu*, scrie frumoase cuvinte despre «*Învierea Domnului*»; *Pr. Aug. Faur*, despre «*Taina Mormântului*», *Pr. Emil Nicolescu* despre «*Semnificația Învierii*», etc., toate articole pline de duh de învățătură creștină ortodoxă.

BISERICA ȘI ȘCOALA, revista oficială a Episcopiei Aradului, în numărul său din 14 Aprilie a. c., publică un foarte interesant articol al p. c. S. Stana, intitulat «*Enigma viitorului*». Se exprimă aci, în cuvinte foarte expresive, turburarea și îngrijorarea ce stăpânește încă sufletele tuturor, urmare a groasnicului război ce a sguđuit lumea întreagă, din temelji. Teama de ce va aduce ziua de mâine, are un efect dezastruos asupra nervilor tuturor.

«Privirile scrutează în depărtări zarea viitorului, inimile oftează după adevăr și dreptate, iar sufletele lăcrimează după o viață mai liniștită, care să ne încadreze în armonia universală a legilor eterne, singurul drum spre pace, ordine și spre progres».

Singura cale spre realizarea unei păci juste și durabile, este învățătura creștină, cum mărturisește însăș Președintele Truman, al Statelor Unite.

Numai prin Hristos se poate realiza pacea și fericirea pe pământ.

Mulțumiri

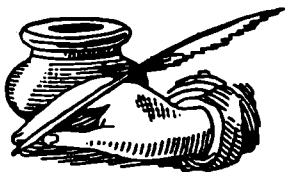
PAROHIA APĂRĂTORII PATRIEI II din București, mulțumește și pe această cale d-nei Mitana Niță Ionescu din București, pentru gestul creștinesc și nobil ce a făcut, donând de bunăvoie și irevocabil, parohiei, un teren în suprafață de 2.000 m. p., pe care urmează a se construi biserica parohială, sau a se vinde acest teren și cu banii obținuți să se achiziționeze un alt teren pentru acelaș scop, fiind permisă și forma schimbului, sau dacă această parohie va obține un alt teren pe altă cale, terenul donat de susnumita, să poată fi vândut iar banii obținuți să fie folosiți, la construcția bisericii.

Rugăm pe Bunul Dumnezeu să trimită binecuvântarea Sa cerească asupra donatoarei și tuturor celor ce iubesc podoaba Casei Sale!

Pr. C. C. Mateiu

«PAROHIA CETĂȚENII DIN VALE, din comuna Cetățeni Județul Muscel, aduce pe această cale vii mulțumiri fraților Ioan și Gheorghe Gh. Pr. Purnichescu, industriași din această comună, pentru introducerea în biserică a energiei electrice, făcută cu ocazia sfințelor Sărbători ale Paștelui. Datorită acestei binefaceri, astăzi biserica strălucește ca un soare luminos. Dumnezeu să-i binecuvinteze, pentrucă au iubit Casa Sa. Să le înmulțească rodul muncii lor însuțit și să reverse asupra lor și caselor lor harurile Sale cele bogate. Să aibă parte numai de lumină în viața aceasta, cât și în cea viitoare.

Pr. I. M. Toader

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ PENTRU POPOR CU BINECUVANTAREA ȘI
ÎNDRUMAREA ÎNALT PEA SFINȚITULUI PATRIARH NICODIM

Protoeria Circ.

Intrat la parohia.....

Nr. din 1946

cu Nr. din 1946

PARTEA OFICIALĂ

CIRCULARE

SECȚIA ADMINISTRATIVĂ

N I C O D I M

**Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Bucureștilor,
Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al
României.**

**Iubiților și onoraților membri ai Adunării Eparhiale din
Arhiepiscopia noastră.**

HAR ȘI MILA DELA DUMNEZEU.

Pe temeiul art. 8 din lege și 132 și 134 din statutul pentru organizarea Bisericii ortodoxe române, convocăm Adunarea Eparhială în sesiune ordinară, pentru ziua de 28 Mai anul 1946, la orele 9 dimineața, când se va săvârși cuvenita slujbă religioasă în Catedrala Sf. Patriarhii, după care va avea loc deschiderea Adunării în Palatul Patriarhal

Data în București astăzi 3 Mai 1946.

Nicodim

ORDINEA DE ZI**a lucrărilor în Adunarea Eparhială Ordinară
din 28 Mai 1946.****PARTEA I-a**

I — I. P. S. Patriarh sau delegatul Său, deschide ședința.

II — Secretarii ocupă locurile la birou.

III. — Se face apelul nominal, spre a constata dacă sunt prezenți jumătate din membri, plus unul, spre a începe lucrările.

IV -- Se prezintă și se împart comisiunilor respective:

a) Raportul general al Plenului Consiliului Eparhial pe anul 1945.

b. Raportul general al Secției Administrative Bisericești, pe anul 1945.

c. Raportul general al Secției Culturale, pe anul 1945.

d. Raportul general al Secției Economice-Financiare, pe anul 1945/946, cuprinzând:

1. Bilanțul general al fondurilor Sf. Arhiepiscopii și a celor administrate de ea pe anul 1945/946.

2. Contul de gestiune al Sf. Arhiepiscopii pe anul 1946/947.

PARTEA II-a

V. Referatele comisiunilor asupra actelor intrate în discuțiune și propunerile făcute.

VI. Inchiderea sesiunii.

ORDIN CIRCULAR

Către PP. CC. Protoierei și Preoți din Eparhia Bucureștilor,

Mai jos vi se redă în copie adresa Onor. Minister al Cultelor Nr. 19400/946, spre știință și întocmai conformare.

p. Patriarh, (ss) *VENIAMIN*

Consilier Referent, (ss) *Pr. C. Coman*

COPIE

Federația democratică a femeilor din România dorind să sprijine inițiativa Frontului Plugariilor, de a organiza cămine sezoniere la satc, pentru ridicarea morală a țăranilor, face un călduros apel ca și preoții să-și dea binevoitorul concurs pentru ca rezultatele acestei opere să fie cât mai rodnice.

Ministerul Cultelor, apreciind frumusețea acestei inițiative socotește că preoții, în misiunea lor de a înălța inimile curate ale sătenilor, vor înțelege și vor răspunde din toată inima la acest apel, sprijinind astfel cu autoritatea lor morală opera de reconstrucția țării, prin îndrumarea spre lumină a masselor sătești.

În acest scop avem onoare a vă ruga să binevoiți a da dispozițiuni ca toți preoții din cuprinsul Sf. Chiriarii să ia cunoștință de acest apel, căutând să fie la înălțimea misiunii lor.

p. Ministru, (ss) *Pr. P. VASCA*

Director, (ss) *V. Frangu*

Posturi de Cântăreți Vacante

Se publică cu termen de 30 zile, următoarele posturi de cântăreți din cuprinsul Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor.

Protoieria Circ. I Capitală: post I cântăreț parohia Sf. Treime Tei din București.

Protoieria Circ. I Prahova: post cântăreț parohia Târgșorul Nou.

Protoieria Circ. II Prahova: postul I de cântăreț dela următoarele parohii: Cornul de Sus, Aricești, Nedelea, Florești,

Liljești, Ghirdoveni I, Cocărăști Capli, Poiana Cămpina, Telega I. postul II cântăreț: Brebu II, Filipești de Târg, Cornul de Jos, Breaza de Jos, Telega Vale.

Protoieria Cîrc. I Dâmbovița: post II cântăreț parohia Dragomirești

Protoieria Cîrc. II Teleorman: post I cântăreț parohia Tufeni Vale.

Cererile și actele necesare se vor depune la Protoeriile respective, cu avizul preotului paroh.

Publicațiune.

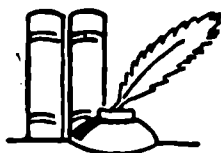
Parohia Sfinții Impărați din Alexandria aduce la cunoștință celor interesați, că în ziua de 23 Iunie 1946 orele 11 se va ține în cancelaria parohiei — licitație publică — cu oferte închise pentru darea în antrepriză a lucrărilor de restaurarea picturii bisericii, deteriorată de cutremurul din 1940.

Se primesc la concurs numai pictori autorizați, care vor depune ofertele însoțite de garanția legală.

Condițiunile lucrării, se pot vedea la cancelaria parohială în orice zi de lucru. Consiliul parohial își rezervă dreptul de a aproba oferta ce va găsi că prezintă garanțiile de bună execuție.

Dacă în ziua și ora arătată, nu se vor prezenta concurenții în număr legal, licitația se va ține după 8 zile în acelaș local și aceeași oră, iar dacă nici atunci nu se vor prezenta, se va angaja un pictor prin bună învoială.

Condițiile amănunțite, în caetul de sarcini, care se găsește la cancelaria parohiei.

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ PENTRU POPOR CU BINECUVANTAREA ȘI
ÎNDRUMAREA ÎNALT PREA SFÎNȚITULUI PATRIARH NICODIM

NUMĂR FESTIV

S U M A R

Cuvintele M. S. Regelui Mihai I

Cum a decurs festivitatea

Cuvântarea I. P. S. Mitropolit Nicolae Bălan

„ D-lui Ministru Mihail Ralea

„ D-lui Prof. Univ. V. G. Ispir

„ Eminenței Sale Arhiep. Romano-Catolic A. Cizar

„ D-lui Al. Șatran, Șeful Rabin al cultului mozaic din
România

„ D-lui Prof. Univ. I. D. Ștefănescu

„ I. P. S. Patriarh Nicodim

Despre „Volumul Omagial” închinat I. P. S. Patriarh

Omagiul Armatei, adus I. P. S. Patriarh

Portret *Gr. N. Negreanu*

La aniversare — versuri —

Secularizare *Pr. Al. N. Constantinescu*

Concert Religios

Recenzii

„*Vlața lui Iisus*”, vol. II trad. de I. P. S. Patriarh Nicodim

„*Istoria Biblică*”, vol. IV trad. de I. P. S. Patriarh

„*Contabilitatea dublă*”, de I. N. Evian

— Facem cunoscut fraților preoți că pe anul 1946/47 fiecare parohie va primi câte 6 ex. partea literară și 1 ex. din partea oficială—având a achita costul a 6 abonamente anuale, partea oficială fiind cuprinsă în acest preț.

— Facem cunoscut că primim multe plângeri că nu se primește revista. Noi expedim cu mare grijă coletele fie cărui abonat—restul nu mai e în puterea noastră. Noi am satisfăcut până acum toate cererile, de acum încolo nu vom mai lua în considerație reclamații că nu s'a primit revista, decât pe bază de dovezi, procese-verbale, etc.

— Greutățile de procurare a hârtiei fiind mari, rugăm insistent pe abonații noștri, să ne achite de pe acum abonamentul, pentru a ne putea aproviziona cu hârtie.

1. Inscrisă la Trib. Ilfov-Secția I Comercială sub Nr. 50/942.

2. Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Direcțiunii Generale P. T. T. Nr. 35508 din 1 Aprilie 1942.

3. Abonamentul Lei 6000: costul unui număr, lei 500.

Nr. 3; Lei 500,

Sărbătorirea
întreitei aniversări a I. P. S. Patriarh
NICODIM al României

Cu ocazia acestei aniversări, M. S. Regele
MIHAI I, a trimis organizatorilor acestei sărbătoriri,
frumoasele cuvinte omagiale, pe care le redăm
mai jos.

Întreita aniversare a I. P. S. Patriarhul
Nicodim al României încununază o rodnică
activitate de scriitor literar și de arhiepiscop
închinată cu credință tronului, Neamului Românesc
și Bisericii strămoșești.

Mihai I

Cum a decurs festivitatea

În ziua de 27 Mai a. c., a avut loc la Palatul Patriarhal o înălțătoare sărbătorire a I. P. S. Patriarh Nicodim, organizată de Institutul Biblic, cu ocazia împlinirii a 80 ani de viață, 50 de ani de preoție și 7 ani de patriarhat a I. P. S. Nicodim.

În intenția organizatorilor, serbarea trebuia să fie modestă, însă dragostea și cinstirea deosebită de care se bucură I. P. S. Patriarh în fața factorilor celor mai însemnați din țară, i-a dat un aspect mult mai măreț.

Însăși Majestatea Sa Regele Mihai I, a ținut să-și exprime sentimentele de dragoste și stimă pentru primul ierarh al țării, fiind reprezentat la serbare prin Mareșalul Curții Regale și decorând pe I. P. S. Patriarh, Nicodim cu Colanul «Serviciul Credincios».

Deasemenea Guvernul Țării a fost prezent prin reprezentanții săi D-l Ministru al Cultelor M. Ralea, Pr. I. Vasca Secretar General al Cultelor și D-l Eug. Dumitrescu, secretar Gl. al Ministerului de Finanțe.

Au mai luat parte și au ținut să exprime I. P. S. Patriarh sentimentele lor de grațitudine și admirațiune I. P. S. A. Cizar Arhiepiscopul Romano-catolic și Marele Rabin Dr. Al. Safran.

Sf. Sinod a fost reprezentat prin I. P. S. Irineu Mihălcescu, Mitropolitul Moldovei, I. P. S. Nicolae Bălan Mitropolitul Ardealului, și P. P. S. S. Episcopi: Veniamin Sinaitul-vicar Patriarhal, Atanasie Bârlădeanul-vicar patriarhal și Episcop locotenent al Râmnicului Noului Severin, Iosif al Argeșului, Cosma al Dunării de jos și Gherontie.

Institutul Biblic, Eforia Bis. Ort. Române, Consiliul Central Bis. Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor și un impuntor număr de preoți și mireni, admiratori ai I. P. S. Patriarh, participă.

Serbarea s'a început cu un serviciu religios oficiat la Catedrala Patriarhală de P. S. Episcop Iosif al Argeșului, înconjurat de un mare sobor de preoți și diaconi.

A urmat sărbătorirea în Palatul Patriarhal. Sala de recepție era arhiplină. I. P. S. Patriarh apare înalt ca un brad, îmbrăcat în costum alb strălucitor, asemeni cu un arhanghel. Tu multuos ca un șuvoi de munte, corul celor prezenți, intonează cu entuziasm și admirație «Pre Stăpânul și Arhiereul nostru»...

A luat cuvântul apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae Bălan al

Ardealului, în numele membrilor Sf. Snod și al Bisericii Ortodoxe Române, care a spus:

Inalt Prea Sfinția Voastră,

Membrii unei familii se simt una în toate: în lupte, în năzuințe, în întristări și în bucurii. În această participare a tuturor la tot ce vine în viața fiecăruia se arată dragostea care-i leagă întreolaltă. Dar fenomenul acesta se petrece pe o scară cu mult mai întinsă în Biserica Domnului nostru Iisus Hristos, marea și duhovniceasca familie, întemeiată și susținută de jertfa celei mai mari și mai cuprinzătoare iubiri. Dragostea dintre fiii sfintei Biserici se manifestă concret mai ales în faptul că sufletul fiecăruia e un ecou în care răsună atât bucuriile și durerile ei ca întreg, cât și îngrijorările, izbânzile și bucuriile celor ce stau în prima linie a luptelor ei, a celor ce o reprezintă și trăesc exclusiv pentru slava ei, a Arhipăstorilor ei.

De aceea azi e o zi de mare sărbătoare pentru toți fiii sfintei noastre Biserici ortodoxe române, pentru că e o zi de sărbătoare pentru cel mai înalt Arhipăstor și pentru primul părinte al ei, pentru cel ce poartă în inima sa cele mai mari griji și sentimentul cel mai acut al răspunderii pentru soarta credinței în mijlocul neamului nostru, pentru Patriarhul Țării. Dacă Inalt Prea Sfinția Voastră simțiți în fiecare clipă tot ce frământă și tot ce umple viața fiecărui fiu duhovnicesc al I. P. Sf. Voastre, să fiți asigurat că la rândul lor trăesc și ei ca pe o sărbătoare a lor această zi însemnată din viața I. P. S. Voastre. Biserica întreagă, clerul și poporul ei, în frunte cu Sf. Sinod mărturisesc aceasta prin rostul meu.

Dar cum e și firesc, în această zi de popas a I. P. Sf. Voastre, după un lung șir de strădanii închinat sfintei noastre Biserici, prin mintea noastră trec toate câte le-ați făcut pentru credința poporului dreptcredincios al Românilor, se desfășoară filmul luminos și bogat al unei existențe care a răspândit numai lumină și numai forță duhovnicească în drumul ei prin mijlocul vieții bisericești. E o existență, care pornită ca un firisor de apă cristalină din piatra sănătoasă a unei familii țărănești din munții Neamțului, a crescut treptat până la mărimea râului de azi care face să rodească îmbelșugat pământul sufletesc al Țării în holdele credinței. Binecuvântată a fost zăbovirea din tinerețe a I. P. Sf. Voastre pe lângă două mari fântâni de apă vie, cari

au făcut și din sufletul I. P. S. Voastre un izvor nesecat de învățătură. Mănăstirea Neamțului V-a descoperit bogăția de slovă tradițională și monahală a neamului nostru, dând un caracter neșters preocupărilor cărturărești ale I. P. S. Sf. Voastre, iar Chievlul pravoslavnic V'a deschis perspectivele largi ale unei teologii de cel mai autentic duh răsăritean, apropiat celui al mănăstirilor moldovene.

Rămas în continuă legătură cu aceste isvoare de cultură ortodoxă, ați început apoi acea impresionantă activitate în sânul Bisericii noastre, diriguind pe deoarte viața credincioșilor din mai multe scaune arhieresti și îmbogățind pe de alta sufletele printr'un șir numeros de scrieri care de care mai valoroasă și mai folositoare pentru adâncirea vieții duhovnicești.

Un puternic duh practic a însuflețit toată activitatea cărturărească a I. P. Sf. Voastre, trădând pe păstorul care a stat neconținut lângă suflete, simțind trebuințele lor și cunoscând căile ce duc la ele. Ați publicat mai ales «Cuvântări» de zidire sufletească, «cuvântări» de apărare a credinții, scrieri de caldă zugrăvire a vieții primilor creștini. Mai ales V'a atras atmosfera de flacără a Scripturii, publicând scrieri despre lumea ce și-a depănat existența sub dogoarea ei. Iar supremul dar ce l-ați făcut poporului nostru dreptcredincios a fost noua tălmăcire a Bibliei în duhul tradiției ortodoxe.

Aplecat continuu asupra vieții practice a credincioșilor, V'ați dat seama ce rol important poate avea monahismul ca factor de întărire a credinței și de menținere a ei în alvia tradițiilor noastre. De aceea ați lucrat cu râvnă pentru crearea condițiilor favorabile unei renașteri a monahismului ca factor de elită în misionarismul impus Bisericii de vremea noastră .

Inspirându-Vă din duhul vechilor legături între mănăstirile Moldovei și românismul din Ardeal, V'ați întors adesea fața către noi cei de acolo în vremurile în cari sufeream sub apăsarea stăpânirii străine; ne-ați trimis cărți, ne-ați ajutat cu colaborarea prețioasă a I. P. S. Voastre la «Revista Teologică», iar după luminata zi a eliberării ne-ați vizitat în diferite rânduri, arătându-ne cea mai duiosă dragoste frățescă îndeosebi când am primit darul hirotoniei pentru scaunul Mitropoliei ardelene.

Cu un trecut atât de bogat în realizări, Biserica noastră n'a făcut decât să tragă o concluzie firească atunci când V'a chemat în fruntea ei, pe cel mai înalt scaun de Arhipăstor. Salu-

tând cu acea fericită ocazie alegerea I. P. Sf. Voastre ca Patriarh al României, îmi aduc aminte că V'am spus:

«Suntem convinși cu toții că prin încercata experiență, prin înțelepciunea și râvna I. P. S. Voastre veți face Biserica noastră vie, în stare să reverse asupra sufletului dretcredinciosului popor românesc acele puteri divine ale credinței, de care are atâta nevoie în epoca de azi a istoriei».

Convingerea exprimată atunci de noi o vedem confirmată prin fapte. Ați preluat cârma Bisericii noastre în preziua unui războiu care a ținut într'un cutremur continuu viața poporului nostru, ca și a tuturor popoarelor. Ați păstorit în vremurile cele mai grele ale istoriei noastre: în vremurile în cari s'au deslănțuit cele mai cumplite patimi și s'au năpustit asupra oamenilor cele mai mari suferințe. Au fost vremuri de neliniște, de nesiguranță, de amenințare și de primejdie continuă. Dar V'ați dovedit un cârmaciu destoinic, conducând corabia Bisericii cu înțelepciune, cu prudență printre toate vâltoarele. Trăim încă vremuri aspre, de grele lipsuri. Dar par'că a început să se liniștească furtuna și să se însenineze cerul. Și suntem siguri că așa cum ați condus până acum Biserica cu bine, o veți conduce și de aci înainte cu acelaș deplin succes.

În mijlocul greutăților, Biserica e mai sigură de sine și de misinea ei. Obștea credincioșilor e mai legată ca oricând de altarele ei. În fața poverilor și necazurilor vremelnice cari au apăsat viața poporului nostru, a crescut în greutate puterea credinței, certitudinea că Dumnezeu este aproape și că după toate năcazurile va aduce mângâierea și scăparea. Prin propovăduirea slujitorilor Bisericii, a crescut încrederea poporului în forțele spirituale și în valorile sufletești, în mijlocul unei lumi împătimită de bunurile materiale și de aceea alarmată de șubrezenia pe care au dovedit-o.

Aceasta este calea pe care Biserica poate contribui cel mai mult la aducerea liniștei, a păcii, a echilibrului moral în mijlocul unui popor, ca și între popoare. Pe această cale ați povățuit I. P. Sf. Voastră Biserica, clerul și poporul credincios al ei. În modul acesta ați înțeles și înțelegeți să adăugați eforturile Bisericii la acelea ale Statului nostru la normalizarea vieții după crâncenul războiu care a tulburat-o atât de profund. În modul acesta stând în slujba lui Dumnezeu, Biserica Neamului stă într'ajutor Țării, Guvernului și iubitului nostru Suveran, să ne

împlinim misiunea pe care ne-a hărăzit-o Providența în această parte a lumii.

Felicitând pe I. P. Sf. Voastră pentru toată munca ce ați desfășurat în cursul ațâtor ani pe ogorul duhovnicesc al Bisericii și asigurându-vă că în strădaniile viitoare vom sta cu toții ca și până acum alături de I. P. Sf. V., odată cu expresiunea simțemintelor de venerațiune și iubire ce vi le păstrăm oferim I.P. Sf. Voastre și vă rugăm să-l primiți ca un semn al lor acest **Volum Omagial** închinat I. P. Sf. Voastre la împlinirea vârstei de 80 ani. Rugăm pe bunul Dumnezeu să vă dăruiască încă mulți ani cu sănătate și cu bogăție de rod duhovnicesc pe seama sfintei noastre Biserici.

Intru mulți ani!!

*

Ia apoi cuvântul, în numele Guvernului, Dl. Ministru **Mihail Ralea**, care a spus:

Inalt Prea Sfinte Părinte,

Guvernul țării se asociază cu toată căldura la sărbătorirea Inalt Prea Sfinției Voastre. Se asociază, în primul rând, ca un omagiu adus eminentelor și înaltelor Voastre calități, cărturărului și eruditului care a pus la îndemâna marilor masse ortodoxe românești știința răsăriteană, și mai ales aceuia care în timpul unei păstoriri încercate de grave motive politice mondiale, a știut să ofere un țel de consolare și de speranță acestui popor necăjit.

Și în al doilea rând Guvernul se asociază, a vă sărbători ca simbol al bisericii ortodoxe române. Inspirat de cea mai largă toleranță pentru toate cultele românești, Guvernul nu poate uita să atribuie o atenție deosebită bisericii noastre majoritare și tradiționale. Și în această calitate vă urează păstorire îndelungată și întru mulți ani.

În numele M. S. Regelui, am plăcerea a vă conferi Inaltul ordin al Colanului «**Serviciul Credincios**» și vă adaog încăodată sincerele noastre urări.

A vorbit apoi Domnul Prof. **V. G. Ispir** Decanul Facultății de Teologie din București, în numele învățământului superior teologic, spunând:

**Inalt Prea Sfințite Stăpâne,
Prea Sfințiți Părinți,
Domnule Ministru,
Onorată asistență,**

În calitatea mea de Decan al Facultății de Teologie din București și de Președinte al «Societății Române de Teologie Ortodoxă», iau parte în numele învățământului superior teologic, cu tot respectul și cu tot dragul la această solemnitate de sărbătorire a Inalt Prea Fericitului Patriarh Nicodim, cu prilejul împlinirii celor 80 de ani de vârstă, cincizeci de ani de preoție și șapte ani de Patriarhat.

Îmi amintesc și acum cuvintele pe care le-ați rostit la învestitură, la care am participat ca senator. «Voiu evangheliza poporul, voiu vesti poporului legea Domnului cu timp și fără timp, voiu creștina mereu poporul și-l voiu sfinți, până vor deveni toți dacă e cu puțință cetățeni destoinici ai Impărăției cerești și prin aceasta și cetățeni duhovnicești ai împărăției pământești ai Patriei. Voiu propovădui respectarea stăpânirii și supunerea la legile țării, nu de frică, ci mai ales din dragoste și din simțul datoriei. Mai ales azi când națiile pământului se turbură, cum zice Scriptura, și căpeteniile lor se frământă, se adună și se sfătuiesc se cere ca și nația noastră să fie unită în cuget și în simțire și toată să fie roată împrejurul Regelui iubit și a căpeteniilor rânduite de El, știind că această unire e poruncită și ea de legea Domnului și în ea stă puterea și mântuirea și a nației și a Patriei și a fiecărui cetățean în parte».

A fost un plan de lucru trasat, un program dela care nu v'ați abătut o viață întreagă. Netăgăduit, Arhiepiscopul nostru și-a închinat viața Patriei și Bisericii, înțelegător al prefacerilor sociale, el a stat de strajă ca orientarea nouă a poporului să se facă fără lovituri și fără sdruncinări.

Cu un tact demn de tot trecutul nostru, Patriarhul României a știut să domine situațiunile cele mai grele, pentru a îndruma țara.

E un noroc pentru un popor, când are în frunte astfel de înțelepți. Cât datorește societatea română Inalt Prea Sfinției Sale, mai târziu se va lămuri.

Fie ca această înțelepciune politică să slujească neamului nostru pe calea prosperării și a mântuirii.

Dar numele I. P. S. Patriarh Nicodim va rămâne permanent în istoria culturală a acestei țări.

Cărturar desăvârșit, mare teolog, el se așează pe linia marilor personalități culturale ale neamului nostru: a lui Varlaam, Simion Ștefan, Teodosie Veștemeanul, Dosofteiu, Veniamin Costache, Grigorie Dascălul, Andrei Șaguna, Melchisedec etc.

A tradus Sfânta Scriptură punând-o la dispoziția drept-credinciosului popor, a pus cuvântul lui Dumnezeu în graiu strămoșesc spre a fi călăuză acestui popor bun și drept, ca să rămână ca atare, căci cuvântul Domnului rămâne în veac.

A tradus șase mari volume din învățatul rus A. P. Lopuhin: Istoria biblică a Vechiului Testament. A tradus viața și operele Sfântului Apostol Pavel și a Sfinților Părinți, după învățatul englez F. V. Farrar. A colectat cele peste treizeci de volume din «Ogorul Domnului», care este o admirabilă enciclopedie teologică pusă la dispoziția tinerilor teologi pentru a se îndruma în învățământul sacru. Literatura pastorală, catehetică și misionară românească a fost îmbogățită cum n'a fost până acum. S'a dat studenților în teologie o bază solidă de studii.

În calitatea mea de Decan al Facultății de Teologie îi exprim omagiul și admirația profesorilor pentru lucrul îndeplinit.

Știu că Înalt Prea Sfinția Sa are la inimă că învățământul teologic nu se bucură de locul și toată atenția pe care ar fi dorit-o. I. P. S. Patriarh dorește ca o legătură strânsă să fie între dascăli și ierarhi pentru educația viitorilor preoți.

Noi, profesorii de teologie î-L înțelegem și în mod continuu am cerut prin memorii înaintate celor în drept ca o colaborare deplină să domnească între ierarhi și dascăli pentru pregătirea spirituală a studenților.

Niciodată în istorie universitățile — în această direcție a pregătirii clerului — n'au avut pretenția de a desăvârși o operă pe care însași Biserica în conducerea ei superioară e chemată a o înfăptui. Facultățile sunt școli de specializare în teorie și practică, dar trebuie socotit acel element uman, factor de educație, care prin ucenicie să ne dea pe păstorul cel bun, care sufletul său și-l pune pentru turma sa.

Aici e netăgăduit rolul Bisericii.

I. P. S. Stăpâne,

Vreamea de azi ne cheamă pe toți la datorie. Biserica are un rol extraordinar de îndeplinit pentru pacea și prosperitatea popoarelor.

În această epocă de reconstrucție, cine poate contribui cu mai multă izbândă pentru buna îndrumare a omenirii decât Biserica creștină? Idealul creștin al iubirii de oameni se repune cu toată puterea. Învățătura Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos este singura salvatoare.

Pentru aceasta se impune colaborarea între Biserici, între bisericile omodoxe în primul rând, între diferitele confesiuni mai apoi, ca prin Biserica una sancta să se realizeze înfrățirea popoarelor cea pace și liniște după care lumea e însetată.

Înalt Prea Sfinția Voastră ca un adevărat Patriarh ecumenic ați fost solicitat și la Moscova, și la Ierusalim, și la Londra, și la New-York.

Fie ca îndrumările pe care le dați ca rezultat al unei experiențe recunoscute să fie urmate spre binele țării și al omenirii.

Biserica momentului de față este o biserică activă, vie, misionară, ea trebuie să lucreze pentru luminarea poporului, pentru instrucția lui, ea trebuie să lucreze intens pentru vindicarea rănilor sociale, pentru invalizi, văduve, orfani, pentru înălțurarea din lume a mizeriei, a suferinții și a lipsei, pentru o asistență socială bazată pe caritate, ea trebuie să lucreze pentru eliberarea omenirii de frică și de întunec, să îndemne la libertatea spiritului uman, care în cooperare deplină între popore să întroneze în lume fericirea, lumina adevărului și a binelui.

«Eu sunt calea, adevărul și viața» zice Domnul. În Iisus Hristos Domnul și Mântuitorul nostru a răsărit lumii lumina cunoștinții, sub aspectul căreia toate antagonismele de rasă, de clasă, de generație se topesc în iubirea eternă.

Înalt Prea Sfințite,

Profesorii și studenții Facultăților de Teologie în această zi de preamărire Vă urează sănătate și putere deplină pentru înălțarea Patriei și a Bisericii strămoșești—, întărind cu prezența Înalt Prea Sfinției Voastre tot mai mult forța spirituală a evangheliei.

Întru mulți ani, Prea Fericite Părinte!

•

Eminența sa Arhiepiscopul Cizar, în numele clerului și credincioșilor romano-catolici din România, a spus:

Înalt Prea Sfințite Părinte,

Îngăduiți-mi să spun în numele meu și al Clerului Romano-Catolic cu ocazia jubileului de astăzi, o mică dar cordială și sin-

ceră urare. Să dea bunul Dumnezeu să nu simțiți povara anilor, dar să simțiți numai experiența și înțelepciunea celor 50 de ani de preoție. Să vă călăuzească Dumnezeu în anii ce vor urma, nu numai cu o sănătate bună, dar să vă ocrotească și scrisul ca să dați încă îndrumări folositoare atât bisericii cât și clerului, spre propășirea socială și culturală a Patriei.

Să trăiți întru mulți ani!

*

A vorbit apoi Eminentă Sa Șef Rabin Dr. Alexandru Șafran care a spus.

Inalt Prea Sfinte,

Recunoștința este religia inimii și inima religiei.

În lumina acestei învățături, ce ne-a lăsat-o un înțelept, care, urcând piscurile semețe ale cugetării, a știut a coborâ și în ungherele tainice ale simțirii — obștea evrească din țară vă înfățișează, în această zi de prăznuire, drept dar, un sul sfânt, care cuprinde vechea pravilă Dumnezeiască.

Este legea lui Moise, despre care ctitorul religiei creștine a zis că nu a venit s'o schimbe, ci s'o așeze la temelie Bisericii.

Este legea lui Moise care a înscris pentru prima oară în a treia carte a sa, porunca: «iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși», și în numele căreia am venit adesea ori aici, în anii de prigoană, și v'am implorat oblăduire pentru credincioșii mei obidiți, iar Sanctitatea Voastră a revărsat, cu creștinească înțelegere și părintească dragoste, aripile protejării asupra celor asupriți.

Iată, tot cu ea, cu legea lui Moise, mă înfățișez acum de astădată în zi de sărbătoare, mulțumindu-vă și chemând harul binecuvântării Patriarhilor, Avraam, Isac și Iacov asupra Sanctității Voastre. În această lege ați aflat, Sanctitate, ca altă dată îndrumătorii spirituali ai vechiului Israel, povața din Deuteronom «vekara be kel iemei haiav» «să citești într'ânsa toate zilele vieții tale» și ați plinit talmăcirea unui înțelept care zicea că: «toate zilele vieții celui drept se pot ceti în cartea Legii» fiind că ele, zilele, ca la Patriarhul Avraam, se deapănă sub semnul binefăcător al Dumnezeștei învățături.

Să se desăvârșească deci binecuvântarea lui David, cântărețul lui Dumnezeu, care zice: «ed ienuvun beseiva...» cei răsați în casa Domnului, înflori-vor în curțile Domnului nostru. Aceștia și la bătrânețe vor înmuguri și vor fi verzi și plini de

vlagă, ca să dea de veste că Domnul, — tăria mea e drept, și într'ânsul nu se află nedreptate. Amin.

In numele Institutului Biblic și organizatorilor sărbătoririi ia apoi cuvântul D-l Prof. Univ. **I. D. Ștefănescu.**

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

Mai apropiați de Inalt Prea Sfinția Voastră Arhieriei, membri ai Sfântului Sinod, profesori de universitate, membri ai Instituțiilor legate de biserică, știau prea bine că Inalt Prea Sfinției Voastre vă este dragă o aniversare discretă, atât de discretă încât să treacă aproape neobservată de foarte multă lume.

M. S. Regele, Onoratul Guvern, Universitatea și atâta lume care știe și gândește în chipul cel mai luminos tot ceea ce ați dăruit bisericii și țării, au transformat această discretă amintire a celor 80 de ani de vârstă, 50 de ani de preoție și 7 ani de patriarhie, într'o sărbătoare strălucită.

I. P. S. Mitropolitul Transilvaniei în numele Bisericii, D. Ministru al Cultelor în numele Guvernului, Decanul Facultății de Teologie din București, în numele învățământului teologic de toate gradele, Arhiepiscopul romano-catolic și mitropolit din România, în numele bisericii romano-catolice, D. Șef Rabin, în numele credincioșilor de rit mozaic, au spus aci atât de frumoase cuvinte și au lămurit o parte din gândul luminos care ne stăpânește pe toți.

Recunoscător Inalt Prea Sfinției Voastre, gândim că și într'aceasta suntem în gândul Inalt Prea Sfinției Voastre și la inima Inalt Prea Sfinției Voastre, încheind toate vorbirile prin expresiunea cea mai respectuoasă și cea mai discretă a urărilor pe care le facem toți și o lume întreagă care n'a putut fi aci de față, pentru Inalt Prea Sfinția Voastră, pentru Biserică, pentru Inalt Prea Sfinția Voastră care sunteți al Bisericii și capul Bisericii, pentru Majestatea Sa Regele, pentru onoratul nostru Guvern și pentru Țara noastră Românească și pentru toți câți trăesc într'însa, cu drag, cu prietenie și cu gândul de a pune o piatră și un gând bun la zidirea ei cea mai frumoasă. Să trăiți, Inalt Prea Prea Sfinția Voastră, întru mulți ani.

Seria cuvântărilor s'a încheiat cu cuvintele I. P. S. Patriarh Nicodim, care a răspuns tuturor vorbitorilor.

Onorată asistență,

V'ați strâns cu toții aci împrejurul meu pentru a mă cinsti cu dragostea dv. pentru împlinirea celor 80 de ani de vârstă ai mei. Mi-ați adresat cuvinte așa de măgulitoare și așa de frumoase, iar în volumul omagial se află la început și un cuvânt al M. S. Regelui, un cuvânt bun pentru mine, pentru care eu mulțumesc din toată inima M. S. Regelui, ca și pentru cinstirea ce mi-a făcut-o cu ordinul acordat. (asistența strigă: Trăiască Regele. Se intonează Imnul Regal).

După aceia, în volumul omagial se află cuvinte bune pentru mine din partea d-lui Prim Ministru Petru Groza (aplauze puternice). Ii mulțumesc din toată inima D-sale și întregului guvern pentru cinstirea ce mi-a făcut-o, mai ales că astăzi și domnul Ministru al Cultelor mi-a adresat cuvinte măgulitoare și frumoase. (aplauze).

Dar fiecare latură măgulitoare a sărbătoarei, are și o latură mai așa. Vedeți, până când n'ați făcut dv. sărbătorirea, foarte puțini știau ce vârstă am eu (ilaritate). Dar așa, m'ați dat de gol că sunt un moșneag bătrân trecut de 80 de ani.

Apoi, mai era ceva care mă jena pe mine când mă apropiam de cei 80 de ani. În Cartea Sfântă se spune: Zilele omului, 70 de ani, iar dacă omul va fi în putere. 80 de ani, și ce este mai mult decât atâtea este osteneală și durere.

Și când mă apropiam de cei 80 de ani, îmi ziceam, vai dar după 80 de ani dau de bucluc, dau peste osteneală, peste durere.

Dar când am tradus eu Biblia, am dat și peste locul acesta din Cartea Sfântă care nu sună așa, sună ceva altminteri și a-nume sună așa: Zilele omului, 70 de ani, iar de este în putere, 80 de ani, și cea mai frumoasă din aceste zile, este osteneală și durere — nu numai cele de după 80 de ani, dar și înainte de 80 de ani, atâtea zile cu necazuri și dureri.

Cu aceasta m'am mânghiat eu, fiindcă am zis: iată, și după 80 de ani este la fel.

• Și apoi, eu am împlinit încă dela 6 Decembrie trecut 80 de ani și văd că zilele sunt tot așa cum eau și înainte (aplauze).

Dar eu am împlinit nu numai 80 de ani de vârstă, ci am împlinit și peste 50 de ani în slujba bisericii și țării. Și n'am început cu treptele cele mai de jos. Când am venit dela studii, am fost hirotonisit arhidiacon și numit predicator al Catedralei

mitropolitane din Iași. Vasăzică nu tocmai dela talpă am început. Și cu toate acestea am făcut peste 50 de ani. Am trecut repede prin treptele dela Mitropolie. În 1902 am fost chemat la Galați, unde am organizat Seminarul Sf. Andrei și am fost profesor acolo cu voia și cu însărcinarea Episcopului de atunci și a ministrului de atunci.

După aceia am revenit la Iași, de data aceasta ca Arhiepiscop și ca Vicar al Mitropoliei. Apoi am trecut la Huși ca episcop, unde am stat 12 ani. Am fost Arhiepiscop al Basarabiei, și un timp locțiitor de mitropolit al Cernăuțului.

Și am împlinit în timpul acela 30 de ani de slujbă și am zis: omul nu este bine să fie numai al altora, să fie și al său. Și atunci mi-am regulat drepturile la pensie și m'am dus la căsuța mea din Mănăstirea Neamțului. Dar m'am dus cu un scop: mănăstirii i se răpise moșioara înconjurătoare, nu mare, dar totuși pentru-nea de mare preț, ca 14 mii hectare, pădure seculară și pășune, și nimeni nu mai știa de rostul ei.

Eu cunoșteam actele și m'am apucat ca să urmăresc acea moșie. 11 ani am umblat și în cele din urmă, cu ajutorul oamenilor de bine, între care și ministrul Cultelor de atunci, d. Alexandru Lapedatu, care mi-a dat tot concursul, am obținut pentru mănăstire acea vatră înconjurătoare, cu ajutorul căreia mănăstirea s'a putut ridica și poate să tindă către vechile ei organizațiuni.

La mănăstire fiind, m'am apucat și am organizat tipografia. Am organizat acolo diferite ateliere și între altele am făcut fabrica de cherestea.

Eu avusesem din tinerețea mea un comandament:

Mitropolitul Iosif al II-lea al Moldovei, căruia lumea îi zice «cel sfânt», și care m'a întreținut pe mine în școlile secundare, după ce am terminat seminarul, m'a chemat și mi-a spus: pe tine te trimit în Rusia la Academia lui Petru Movilă. Să te duci acolo și să înveți teologie cât vei putea. Dar două lucruri să nu scapi din vedere și anume: să înveți binișor rusește și să răscolești teologia ortodoxă rusească și toate scrierile cele mai bune care vei găsi, să le iei și să le aduci în țară. Și după ce te întorci în țară, să te apuci nu atât de scrieri originale, că n'ai să faci cine știe ce ispravă, ci de tradus, pentruca să îmbogățim limba noastră românească cu scrieri teologice ortodoxe, ca tineretul să aibă ce citi și să se poată forma.

Și următor acestei porunci a Mitropolitului, eu îndată ce m'am dus la Kiev, m'am apucat să răscolesc librăriile — și scor-monitor împreună cu mine aveam pe un coleg dela Academie, Hrisostom, grec, care pe urmă a fost până mai deunăzi Mitropolit al Athenei. Și cu el am răscolit și am adunat cărți din cele mai valoroase pe care le-am găsit — fiindcă mijloacele ni se dădeau nouă, printr'o bursă și prin alte căi. Și când mă duceam la Economatul Academiei ca să primesc acești bani în mână, ca să pot cumpăra cărțile, economul mă întreba: ce vrei, hârtie sau aur? Eu spuneam: aur — pentrucă eu cu acesta mai bine puteam străbate după cărți și mai multă trecere aveam la librării cu aurul decât cu hârtia, după cum știți d-voastră și astăzi. (Haritate).

Așa am adunat cărțile și le-am adus la Neamț, la biblioteca mea. Și cât am stat la Neamț am lucrat și am ocupat tipografia. Nu dovedea Tipografia să tipărească cât îi dădeam eu, pentrucă eu ziua aveam treabă cu administrația, dar noaptea mă duceam la biuroul de lucru și ziceam că mă duc la utrenie, iar cele 3-4 ceasuri de utrenie, le întrebuințam acolo și nici nu știam când trece vremea.

Așa am făcut și pe urmă pe unde am mai fost, mai ales că aci nu se face utrenia noaptea, ci se face dimineața, dar eu o făceam noaptea.

Și în vremea bombardamentelor eu stăteam cu capul vârit în cărți și nici nu știam ce se petrece pe afară. Ba aveam sub ochi un război mult mai mare decât acesta de față. Era Asiria și cu Egiptul care se luptau peste capetele celorlalte popoare, și era la mijloc Palestina — și dacă Ierusalimul se unea cu Egiptul și mânca Egiptul bătaie, mânca și Ierusalimul bătaie. Dacă se unea cu Asiria, se întâmpla cam acelaș lucru și mânca iarăș bătaie. Dar odată a venit Saniherim, regele Asiriei, cu o armată de peste 500 mii de oameni și a înconjurat Ierusalimul și regele a vrut să cedeze, să predea cetatea. Dar trăia atunci prorocul Isaia, care pe lângă proroc era și mare patriot și acesta s'a dus la rege și i-a spus: să nu predai orașul că am viziunea că ne vine ajutor. Dar nu știa de unde are să vie ajutor, fiindcă regele Egiptului era prins și el de asirieni. Dar iată ce s'a întâmplat: pe când era asediul acesta, a dat o molimă în armata asiriană și au murit și oamenii și caii, iar cei care au scăpat au murit pe drum. Acesta a fost într'adevăr ajutorul dela Dumnezeu pe care l'a prezis Isaia prorocul. Este

în vol. III din Istoria Biblică descrierea acestui război și într'o poezie a lui Byron, care s'a ocupat de războiul acesta și l'a descris în poezie foarte frumos.

Va să zică în cărțile mele mi-âm vârât eu capul și n'âm băgat seama nici de bombardamentele dela noi, nici de celelalte, nici când trecea timpul și am scris peste o sută de lucrări dintre care cele multe sunt în mai multe volume, fiindcă lucrarea din urmă pe care am terminat-o acum, Istoria Biblică, este în șase volume. Acum am început o lucrare intitulată «Comentarii la Biblie» și este în 12 volume. Și cine vine pe la mine și-i spun, cam zâmbește, zice: mai ai vreme? Dar eu am zis: am să lucrez cât voi putea și după mine va rândui Dumnezeu pe altul și va continua lucrarea.

Eu am mai văzut, am mai suportat zâmbete de acestea. Când m'am dus la Mănăstirea Neamțu am găsit livezile de pomi aproape goale și m'am apucat și am făcut plantații de peste 60 ha. de pomi diferiți. Și la început când se lucra plantația, eu ședeam cu oamenii acolo să vad cum plantează, venea unul și altul, se uita la pomisorii aceia mici, la barba mea albă, și spuneau: ehei, cine știe cine va mânca din ele.

Eu atunci spuneam: iată, aci ne deosebim unul de altul. Tu nu plantezi până când n'ai nădejdea că ai să mănânci tu din ele. Iar eu am altă socoteală, că de peste 50 de ani de când tot vin eu prin Mănăstirea aceasta și mănânc fructe plantate de alții, zic: oare după mine nu s'ar cuveni să mănânce cineva și fructe plantate de mine?

Cel mai frumos timp pe care l-am avut eu de ocupație a fost acela din mănăstirea Neamțului. Eu n'am avut să dau călugărilor nici o pedeapsă măcar de zece mătânii. Venea câte unul necăjit la mine, dar eu îi știam tot păsul. Il întrebam: de ce ești necăjit, acolo n'ai făcut, acolo n'ai făcut, pe cine ești necăjit atunci? Mai bine vezi unde n'ai făcut bine, unde nu te-ai putut stăpâni și hai să îndreptăm amândoi. Și eșia de la mine bucuros.

Odată au venit și s'au plâns că bucătarul le-a greșit mâncarea. M'am dus eu la sala de mese și mi-a adus porția. Era mâncarea afumată. Am spust atunci: nu se poate îngădui una asta, să i se dea cea mai mare pedeapsă. Și iată ce aveți să faceți: când eșiți dela masă, el bucătarul are să vină să stea la ușe să spună: blagoslovește părinte și mă iartă. Iar voi să-i luați fiecare trei fire din barbă și să le aduceți la mine să-mi

dați socoteală, ca să rămână fără barbă. Și mâine face altul mâncare și de-o greși (și acela trebuie să greșească, că nu era bucătar) pățește tot ca el. Poimâine altul, apoi altul, până când veți rămâne toți fără barbă. (Ilaritate).

Dar nu vă este rușine obrazului să veniți la mine cu asemenea reclamații? In care casă de gospodar nu se greșește mâncarea odată? Am să mă duc la Paris să aduc bucătar să vă facă mâncare?

Am început a râde și am eșit afară și au eșit toți după mine și a scăpat bucătarul cu barbă.

Pe urmă s'a făcut vacantă Mitropolia Moldovei. Eu n'am umblat după dânsa. Eram și bolnav. Inalt Prea Sfinția Sa Patriarhul în anul acela a fost la băi la Pistian, în Cehoslovacia. Adunarea eparhială dela Iași s'a împărțit în patru părți. Una pentru Prea Sfinția Sa Cosma — este aci —, una pentru Prea Sfinția Sa Lucian dela Roman, una pentru Episcopul de Huși, Criveanu, și una pentru Puiu, dela Bălți. Pentru mine în adunare n'a vorbit decât unul, un glas în pustiu. Dar eu nu m'am interesat de aceasta. Inșă tocmai atunci am primit o înștiințare că chestiunea cu Vatra Mănăstirii a ajuns într'un stadiu că trebuie să mă îngrijesc de dânsa. Am venit la București și eram la Hotel Splendid. Intr'o dimineață a venit dela Minister un funcționar și mi'a spus: d. ministru Lapedatu dorește să mergeti câteva minute acolo.

I-am răspuns: du-te și spune- că m'ai găsit în pat și nu pot merge. După câteva minute, un telefon. La telefon d. ministru: Prea Sfinția Ta, deși sunt bolnav și eu, dar trebuie să ies, că nu mă lasă treburile. Faceți vă rog ce puteți și veniți câteva clipe la mine.

M'am sculat din pat, am luat o mașină și m'am dus la Minister. Când am ajuns la ușa cabinetului, l'am găsit pe d. ministru în ușe. Spune: hai să mergem în cabinetul secretarului general că nu este nimeni acolo. Ne-am dus acolo, s'a așezat pe un scaun, m'a poftit și pe mine să șed și mi-a spus:

Inalt Prea Sfinția Ta, toate cele patru grupe dimprejurul celor patru candidați la Mitropolie sunt toate în jurul candidaturii Prea Sfinției Voastre. Eu v'am chemat să-mi spuneți ce ziceți.

I-am spus: ce zic eu? Uitați-vă la mine, un moșneag bătrân și încă bolnav. Dacă este bun de ceva, faceți ce știți.

M'am sculat și am plecat. După câteva zile m'a chemat

Patriarhul și mi-a spus: mâine este alegerea de Mitropolit al Moldovei. Să vii diseară la Priveghere, mâine dimineață la slujbă și apoi la alegere.

Să mă iertați, am spus eu, nu vin nici diseară la Priveghere, nici mâine dimineață la slujbă, nici la Cameră la alegere.

— Atunci cum?

— Voi aștepta în altă arte.

Am așteptat în Cabinet aci alături până s'a dat votul. S'a dat votul, m'a chemat, m'au dus. Au fost aplauze. Inalt Prea Sfinția Sa Nicolae prezida, a proclamat votul, după aceea mi-a spus câteva cuvinte de felicitare și mi-a dat cuvântul.

Eu am început să vorbesc Onorați auditori, votul delicat al d-v este pentru mine ca un frumos penaj de păun. Și parcă-mi vine să mă umflu și eu în pene, dar să nu pătesc și eu ca păunul, care își vede picioarele că sunt urâte și atunci se desumflă și penajul lui Dacă voi vedea și eu vârsta și boala mea, pătesc și eu ca păunul. Și atunci, ce răspuns vă pot da eu decât un categoric: nu.

Am mai spus pe urmă :mă trimiteți acolo la Iași, pe scaunul acela unde au fost atâtea personaje înalte, Dosoftei, Varlaam, mă trimiteți cu vot imperativ să fiu căcar ca unul din ei. Pentru că nu pot să mă bizui că voi putea, ce pot să răspund decât un categoric: nu.

Dar pe urmă m'am gândit că ar fi să-mi calc jurământul de a sluji biserica. În sfârșit am primit și am fost ales Mitropolit la Iași. S'a făcut cea mai frumoasă instalare, iar cineva glumind la masă a spus: să nu credeți că dacă îl vedeți bătrân, are să se vacanteze scaunul de grabă, că tatăl său a murit la 115 ani.

Atunci locul s'a vacantat, m'au izgonit de acolo și m'au trimis aici. S'a făcut vacanță la Iași și s'a dus altul în locul meu, Inalt Prea Sfinția Sa Irineu.

Și acum, iată-mă, la împlinirea nu numai a celor 80 de ani de vârstă, nu numai a celor 50 de ani de slujire bisericească, dar și vre-o 7 ani de Patriarhie s'au împlinit.

Așa că serbarea d-v cu care mă onorați se referă la toate aceste împrejurări și eu sunt dator să vă mulțumesc din tot sufletul pentru dragostea ce mi-ați arătat. Mulțumesc M. S. Regelui pentru bunăvoința cu care m'a onorat, cum și pentru semnul de distincție pe care mi l-a acordat. Rog din toată inima

pe bunul Dumnezeu să-i dăruiască ani mulți, să treacă de cei 80 de ani și de 100 de ani și tot sănătos să fie .

Mulțumesc d-lui Prim Ministru și d-lui Ministru de Culte pentru cuvintele omagiale din partea sa, pentru cuvintele frumoase pe care d. Ministru le-a rostit aci. Mulțumesc Inalt Prea Sfinției Sale Nicolae pentru urarea așa de frumoasă pe care mi-a făcut-o, deși nemeritată. Mulțumesc Inalt Prea Sfinției Sale Cizar și mulțumesc d-lui Șef Rabin pentru cuvintele sale. Mulțumesc Comitetului care a organizat serbarea și care mi-a oferit cartea omagială, le mulțumesc tuturor din toată inima și le sunt recunoscător. Vă mulțumesc d-voastră tuturor pentru dragostea și bunăvoința cu care m'ați înconjurat astăzi și vă doresc la toți ani mulți, dar din cei buni și cu sănătate deplină. Amin.

După aceasta I. P. S. Patriarh a stat de vorbă cu cei de față părăsind apoi sala în timp ce asistența intona imnul «Pre Stăpânul»....

Cu acestea sărbătorirea a luat sfârșit.

Volumul Omagial închinat de Institutul Biblic I. P. S. Patriarh Nicodim, cu prilejul acestei întreite aniversări a I. P. S. Sale, este fără îndoială un prinos bine meritat de octogenarul Ierarh. Admirabil tipărit, pe hârtie velină, în format mare este un volum impunător.

Oricât de frumoase cuvinte s'ar întrebuința pentru a zugrăvi mărețta personalitate a I. P. S. Patriarh, toate rămân simple imagini palide față de strălucitoarea realitate.

Totuși bogăția și valoarea articolelor și studiilor închinat vieții și operii I. P. S. Patriarh Nicodim, precum și temeinicile studii științifice dedicate I. P. S. Sale, conturează în linii mari multipla personalitate a distinsului Ierarh.

Însăși M. S. Regele Mihai I, a ținut să sublinieze însemnătatea națională a acestei sărbătoriri, atât prin decorația acordată, prin reprezentarea la festivitate, cât și prin colaborarea personală la acest volum omagial, exprimând din Inaltul loc ce ocupă, distinsa considerație ce poartă I. P. S. Patriarh și recunoașterea importanței rolului său în viața națională, scriind cele ce urmează:

«Întreita aniversare a I. P. S. Patriarh Nicodim al României încununează o rodnică activitate de scriitor bisericesc și de

arhipăstor închinată cu credință Tronului, Neamului Românesc și Bisericii strămoșești». MIIAI R.

Deasemeni Guvernul Țării, prin Dl. Dr. Pătru Groza, Primul Ministru, a ținut să exprime sentimentele de grațitudine față de Păstorul duhovnicesc al Țării, pentru înțelegerea și dragostea ce a purtat Guvernului și Țării, în acești ani grei, urându-I «Sănătate deplină și mulțumire sufletească, cu mulți ani de păstorire rodnică, aceasta în numele Guvernului țării și al său personal».

Colaborează apoi Inalții Ierarhi ai Bisericii ca: I. P. S. Irineu Mitropolitul Moldovei, I. P. S. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, P. S. Antim al Buzăului, P. S. Nicolae al Clujului, P. S. Nicolae al Oradiei, P. S. Iosif al Argeșului, P. S. Cosma al Dunării de jos, P. S. Atanasie Bârlădeanul, Vicar Patriarhal și Episcop Locotenent al Râmnicului Nouului Severin, P. S. Gherontie și P. S. Antim Nica.

Mai scriu Profsoari Universitari și preoți distinși ca: Dr. V. Gh. Ispir, Decanul Facultății de Teologie din București, Gala Galaction, Pr. P. Vintilescu, Prof. T. Gh. Bulat, Teodor M. Popescu, Pr. I. Gh. Coman, Pr. M. Bulacu, toți profesori la Facultatea de Teologie din București, Prof. I. D. Ștefănescu, Profesor la Universitățile din București și Paris; S. Mehedinți—Soveja, Const. C. Giurăscu, Profesori la Universitatea din București; A. Lapedatu, membru al Academiei Române; D. Stăniloae, T. Bodogae și Emilian Vasilescu, Profesori la Academia Teologică din Sibiu; Prof. Milan Șesan, Diaç. O. Bucevschi, dela Facultatea de Teologie Suceava; General Pompiliu Georgescu, General Nic. Sc. Negreanu, Arhim. V. Vasilache, Pr. C. Bobulescu, Diaç. Gh. I. Moisescu—Asistent Universitar, I. Barnea și D. Tudor, dela Muzeul Național de Antichități.

Articolele scrise de cele mai alese condee de specialitate, aduc lumini noi și deschid perspective largi asupra unor aspecte inedite din viața și activitatea I. P. S. Patriarh, care vor rămâne temeieri nezdruncinate pentru viitorii cercetători ai vieții și activității Marelui om care este I. P. S. Patriarh.

Deși concepută și realizată într'un cadru sobru și intim, această aniversare a avut un larg ecou în presă, dând prilej la frumoase articole sărbătorești, din care redăm ca exemplificare, omagiul adus de armata țării, prin pana D-lui General C. A., C. Vasiliu Rășcanu, Ministrul de Război, care spune:»...

OMAGIUL ARMATEI

adus I. P. S. Patriarhului Nicodim,

Aniversarea triplei sărbătoriri a Inalt Prea Sfinției Voastre, constitue pentru Armata Română, credincioasă prin tradiție și convingere datinelor noastre creștinești, un nou prilej, pentru a vă arăta prin mine dragostea și admirația ei, pentru această frumoasă și întreită solemnitate.

Cunoscându-vă și grijea și iubirea duhovnicească pe care ați arătat-o din plin și în toate împrejurările oștirii, ca și preocuparea permanentă de binefacere și largă înțelegere a fenomenelor sociale, Armata vede în Inalt Prea Sfinția Voastră Arhipăstorul a cărui rodnică și frumoasă activitate este închinată cu nețărmurită dragoste binelui obștesc și tuturor operelor sociale pe care le îmbrățișați cu aceiași pasiune și căldură pentru dreptatea poporului și propășirea Țării.

Rugându-vă să-mi permiteți să vă exprim în numele Armatei întregul său omagiu de recunoștință și dragoste, vă urez viață lungă și sănătate.

Ministru de Război
General de C. de A.
C. Vasiliu Răscanu

Articol publicat în ziarul „Aurora“ din 27 Mai 1936, p. 3-a.

La aniversare

Un zvon de zumzet de albine,
Și serafimic glas de clopot,
Prin târguri, sate și coline,
Peste-al aplauzelor ropot,
Propagă șoaptele slăvite,
Să ne trăiți Prea Fericite.

În sacrosanctul cânt de-altare,
Cu 'ntreaga tagmă-a preoțimii,
Șu'n murmur tainic de isvoare,
Ca și 'n urările mulțimii,
Răsună glasuri nescfârșite,
Să ne trăiți Prea Fericite.

**Optzeci de ani de nevoință,
Pentru Biserica Străbună,
V'au hărăzit pentru credință,
Patriarhală azi cunună,
Din cruci și perle strălucite
Să ne trăiți Prea Fericite.**

**Mitoace, lavre mari și schituri,
Domenii, fabrici și spitale,
Dela apus la răsărituri,
Prin ctitorii voevodale,
Vă cântă 'n spații însoțite,
Să ne trăiți Prea Fericite.**

**O sută de opere savante,
Luceferi minților creștine,
Neprețuite briliante,
Tâlmace tainelor divine,
Vă strigă 'n pagini erudite,
Să ne trăiți Prea Fericite.**

**Vre-o zece mii de inși îmi pare,
Ba mult mai mulți chiar se vorbește,
Săraci ajunși la disperare,
Salvați la vreme creștinește,
Intonă-acum în rugi smerite,
Să ne trăiți Prea Fericite.**

**O, dar păduri întregi de fructe,
Livezi ca 'n basme fermecate,
Grădini bogate cu apeducte,
Și vii de struguri încărcate,
Cum mai strălumină-aurite,
Să ne trăiți Prea Fericite.**

**Acestea toate, pentru veșnicie
Pe un cap ningând de 'argint petale,
Și 'o 'ntreagă viață 'n vrednicie,
Cunună pun azi meritelor 'Tale,
Spunând cu elan, neostenite,
Intru mulți ani Prea Fericite.**

Cronica

Portret

E o adevărată desfătare a ochilor, auzului și a sufletului pentru acei muritori care au norocul de a se afla înaintea acei om, luminat de duhul sfânt, învățat la minte, curat și stăruitor la fapte, înțelept la povește și istorisiri; cărturar aplecat, din adolescență și tinerețe, spre slova cărții și a scrisului; om desăvârșit intru făptura lui Dumnezeu pe pământ.

Prin aceste slabe cuvinte face mărturisire cineva dinafara tagmei slujitorilor Bisericii și căruia îi este teamă, în conștiința lăuntrică a valorificării omului, că aceste rânduri, de aci, sunt departe de a corespunde adevărului adevărat. De ar fi ca ochii să fotografieze tot ce văd și simțământul să grăiască tot ce simte, muritorul ce se găsește în preajma marelui duhovnic propovăduitor — învățat cărturar și stihuitor de slovă bisericască, — încă și tot ar fi imperfect ca să redea descripția exactă a personalității fizice și spirituale a I. P. S. S. Patriarhul NICODIM al României.

Cu înfățișare plăcută lui Dumnezeu și oamenilor, de statură impunătoare, cu priviri blânde ce pleacă ochii-i adumbriți de ochelari, cu gesturi liniștite și chemătoare, cu vorbe molcome, ispititoare, ce se revarsă auzului într'un timbru muzical potolită, — iată-i portretul schițat în puține linii.

— Muritorule, ce te afli în față-i, ce ai de spus?

Parcă l-ai asculta o eternitate, să-l tot auzi cum dapănă amintiri, cum povestește fapte și cum împrăștie cunoștințe. Ai în față un izvor limpede și curat de apă vie, ce dă liniște și împăcare insetatului drumet întârziat, cu sufletul turburat de cele lumești și doritor să i se reazeze pace și tihnă în vremelnicile schimbări omenesti.

— Omule — muritor știi pe cine ai în față?

Este chipul animat, desprins din rama unei icoane de sfântă prețuire? este o viziune de aevea, din altă lume, de departe și din altă viață venită? Sau este, cu adevărat, în carne și oase, omul intrupat în făptura lui Dumnezeu, după chipul și asemănarea Lui, pe care vrednicia înțelepciunii l-a așezat în scaunul de prinț al Bisericii ortodoxe române, în vremurile de acum?

Muritorul române nedumerit, mut și nemișcat; iar tocmai după ce i-a dăruit patriarhiceasca binecuvântare și pleacă; apoi după ce coboară treptele scării de piatră; — și când vede mo-

numentala catedrală a Sfintei Patriarhi, într'adevăr, muritorul se readeşteaptă din visare, trece la realitate şi recunoaşte că i-a vorbit I. P. S. Sa. Patriarhul României.

Măreaţa clădire a Sfintei Patriarhii se înalţă spre Cer şi chiamă fiinţele intinate să se cureţe de păcate şi aduce pocăinţă şi resemnare.

Figura marelui om, — ce a avut în faţă până în clipele care deabia trecură, îl însoţeşte pe muritor, tot timpul, nu-l părăseşte şi parcă î vorbeşte aşa:

«Omule, nu te 'ncrede în slabele-ţi puteri , ci încrede-te în Puterea lui Dumnezeu pe temeiul căreia lucrezi în ogorul ce ți s'a hărăzit de El; aibi răbdare; mântuirea şi pacea sunt aci, lângă tine şi cu tine».

Inviorat, muritorul e descătusat şi uşurat de povara ce-i apăsase, până mai adineaori, sufletul şi conştiinţa.

Marele Patriarh al ţării are darul să îmbuneze şi să îndemne oamenii la credinţă, la muncă şi la răbdare.

Scarlat Preajbă
(G-ral N. Negreanu)

Secularizare

Ca fost ucenic al Mitropolitului Iosif al Moldovei, zis în popor «cel sfânt», Înalt Prea Sfinţitul Patriarh Nicochim redă în povestirile Sale minunate şi cele auzite şi văzute la marele Său părinte duhovnicesc.

Pe timpul secularizării averilor mânăstireşti, Mitropolitul Iosif era tânăr, abia ierodiacon, însă deţinea postul de profesor la Liceul Matei Basarab din Bucureşti. Avându-se în vedere şi această calitate, a fost numit în comisiunea de inventariere a averilor Mânăstirii Văcăreşti din Bucureşti, actualmente închisoarea cu acelaş nume.

Comisiunea s'a întrunit la faţa locului şi când a ajuns la inventarierea obiectelor din tezaurul mânăstirii, s'au petrecut următoarele scene:

Preşedintele comisiunii, când a văzut un serviciu de masă pentru cincizeci de persoane, totul de argint curat, dela linguriţe până la talere, a exclamat după oarecare socotinţă:

— Nu se cade să rămână așa lucruri călugărilor, că ei n'au ce face cu ele! Am eu evlavie la ele!

Al doilea membru din comisiune, care venea la rând după ierarhia stărilor sociale, văzând un serviciu de licheur, cu totul de aur, a prins și el curaj și a zis:

— Călugării n'au ce face cu asemenea lucruri de lume, în singurătatea lor! Am eu evlavie la ele!

Judecata acestor doi a molipsit pe ceilalți membri ai comisiunii și fiecare, în numele «evlaviei sale» personale, punea deoparte din avutul ctitorilor câte ceva de preț, lucruri cari trebuiau să rămână în patrimoniul mănăstirii, nu pentru servirea călugărilor, ci pentru cinstirea zilelor mari, când Domnitorul, sau demnitarii țării, ar fi vizitat această măreață așezare a Văcăreștilor, care apoi a ajuns ceea ce este azi.

Și s'au trecut de către comisiune în inventar ca să rămână Statului, toate oalele sparte, toate căldările fără toarte și știrbe, tot ce nu putea să le fie de folos «evlavioșilor» din comisiune!

Ierodiaconul Iosif, reprezentant al Bisericii în comisiune, văzând că e chemat să consfințească prin semnătura sa jaful ce se făcea în averile donate, cu obligațiuni și blesteme scrise în testament de ctitori, blesteme care nu iartă niciodată, spune domol, fără să forțeze tonul:

— Socotesc că alt rost are comisiunea, nu ca să vorbească de rău pe călugări, cari de atâta timp au păstrat cu sfințenie lucrurile de preț închinat mănăstirii, fără să și le însușească. Și sculându-se a continuat. Dar între atâția evlavioși nu știu ce caut eu un neevlavios! Rămâneți sănătoși că eu m'am dus.

Culegere de Preot. Al. N. Constantinescu
Bis. Sf. Ilie-Rahova.

Concert Religios

Tot în cadrul acestei sărbători a avut loc la orele 5 d. a., un concert religios la Atheneul Român. La acest concert s'a cântat «Oratoriul», compus de d-l Paul Constantinescu și Păr. I. D. Petrescu-Visarion.

Concertul a fost dirijat de maestrul Constantin Silvestri, având concursul orchestrei Filarmonica și corul mixt al Soc. Corale «România», de sub conducerea D-lui Prof. Nicolae Lungu.

Acest oratoriu primul în acest gen în ortodoxie, cuprinde trei părți: 1. Pregătirea dramei ce avea să se desfășoare, prin instituirea cinei celei de taină, înfierarea trădării lui Iuda și vinderea lui Iisus. 2. Judecarea și osândirea Domnului. Această parte este brodată pe temeul celor 12 antifoane din Joia Pațimilor cu texte evanghelice ce conduc acțiunea dramatică. 3. Calvarul, moartea și îngroparea Domnului, unde intervine cântarea de jale a Maicii Domnului de un dramatism impresionant și aria lui Iisus cel mort pe cruce, redată ca o muștrare blândă de dincolo de moarte, adresată poporului iubit, pe care-l iartă de fărădelegea săvârșită.

Incheerea, o constituie frumoasa cântare din Vinerea Pațimilor «In mormânt viață», redată cu o bogăție de tonalități și variațiuni muzicale ce produc o impresie deosebită de măreție și încântare duhovnicească.

Această operă de înaltă creație muzicală a spiritului ortodox creștin românesc, face cinste nu numai autorilor, ci însăși neamului nostru.

Cu acestea sărbătorirea I. P. S. Patriarh Nicodim al României s'a încheiat, toți auditorii părăsind sala încântați de melodiile divine ce au ascultat și având viu întipărit în minte chipul de adevărat Patriarh scripturistic al I. P. S. Patriarh Nicodim, care asistase la acest înălțător concert.

Recenzii

Concomitent cu această aniversare, au apărut din teascurile Tipografiei M-tirii Neamț și Tip. Cărților Bisericești, alte 2 cărți ale I. P. S. Patriarh Nicodim, anume: vol. II din *Viața lui Iisus după F. W. Farrar* și vol. IV din *Istoria Biblică*, după A. Lopuhin, despre care vom scrie în rândurile de mai jos.

Sărbătorirea aniversării a 80 de ani de viață a I. P. S. Patriarh Nicodim, nu a fost numai o serbare oficială, la care s'au spus cuvinte prea frumoase despre activitatea și meritele distinsului Ierarh.

Cuvintele spuse de I. P. S. Patriarh, cu această ocazie, anume că deși a împlinit 80 ani de aproape 6 luni, totuși zilele nu i se par cu nimic deosebite de cele dinainte de a împlini acea-

stă vârstă venerabilă, se dovedesc a nu fi numai vorbe, ci se arată a fi adevărate prin fapte.

Apariția din teasurile neobosite ale Tipografiei Mănăstirii Neamțu, a Vol. II din «Viața lui Iisus» traducere după F. W. Farrar, de I. P. S. Patriarh, cum și apariția vol. IV din Istoria Biblică, traducere după A. Lopuhin, din teasurile Tipografiei Cărților Bisericești, vin să lumineze această serbare și dovedesc cu prisosință că vigoarea și puterea de muncă a I. P. S. Patriarh, nu numai că nu s'a micșorat după 80 de ani ci pare că, după cuvântul Scripturii «inoise-vor ca ale vulturului tinerețele tale», puterile venerabilului Ierarh cresc. Deasemenea vol. V și VI din Istoria Biblică, ce se află sub tipar la Tipografia Cărților Bisericești, constituie încă un argument puternic în susținerea acestei păreri.

Mai mult chiar I. P. S. Patriarh a făcut cunoscut, că a început să lucreze o nouă operă în 12 volume. La obiecțiunea adusă dacă va mai avea timp să o termine, I. P. S. Patriarh a spus «eu voi lucra cât voi putea, iar de nu voi termina, va răndui Dumnezeu pe altcineva să o continue».

După toate semnele însă, pare că vom mai vedea încă multe lucruri bune, din partea I. P. S. Patriarh.

Se pare că la I. P. S. Sa înmulțirea anilor a adus numai partea cea bună, adică experiența neprețuită, înțelepciunea deosebită și calmul și claritatea de vederi, fără a aduce cu sine și întreg cortegiul de slăbiciuni.

Numai cunoscând mulțimea anilor și perii cei slabi ai I. P. S. Sale, poți spune că este bătrân, altfel este în plinătatea forțelor fizice și intelectuale.

Viața lui Iisus vol. II tradusă de I. P. S. Patriarh, după învățatul englez F. W. Farrar, cuprinde a doua parte a vieții și activității pe pământ a Mântuitorului, dela schimbarea la față, pe Muntele Tavorului, până la Înălțarea Sa la ceruri.

Găsim demn de reținut din această lucrare, bogăția de informații și considerațiuni critice, într'un duh cu adevărat creștin și lămurirea clară a unor episoade susceptibile de mai multe interpretări greșite, din viața, faptele și cuvintele Mântuitorului.

Viața lui Iisus de F. W. Farrar, este o expunere a punctului de vedere creștin asupra vieții întemeietorului religiei creștine, care răspunde minunat nenumăraților cronicari ai vie-

ții Mântuitorului, care au emis asupra acestei vieți cele mai curioase ipoteze.

Astfel literatura religioasă și chiar teologia românească, are un real și însemnat folos de pe urma acestei traduceri a I. P. S. S. Patriarh Nicodim.

Pe lângă cele de mai sus, trebuie să spunem că felul în care este făcută această traducere într'un stil curgător și clar și într'o minunată limbă românească, cu rezonanțe cronicărești și scripturistice, fel cu care ne-a obișnuit de atâta vreme I. P. S. Patriarh, prin lucrările sale de până acum, își păstrează fîmuseeța și efectul salutar, cu fiecare lucrare nouă apărută.

Cât a fost de gustată și apreciată de publicul românesc această lucrare și cu câtă nerăbdare se aștepta apariția acestui volum, am constatat-o din cererile nenumărate ce ni s'au adresat la Secția Culturală, de diverși credincioși din țară. Cu cât de mare era regretul nostru de a nu-i putea satisface, cu atât mai mult ne bucurăm acum, că le-o putem pune la îndemână.

«Istoria Biblică» vol. IV trad. după A. Lopuhin de I. P. S. Patriarh Nicodim, este continuarea monumentalei opere a savantului profesor rus, a cărei traducere I. P. S. Patriarh, a început-o de multă vreme, ca urmare a îndemnului răposatului Mitropolit Iosif Naniescu și a cărei apariție în haina românească neaoșe a început de acum câțiva ani. Volumele V și VI cu care opera se termină sunt și ele în lucru la Tipografia Cărților Bisericești.

Acest vol. IV nou apărut, cuprinde istoria poporului lui Israel, dela epoca captivității babilonice, până la nașterea Mântuitorului.

Este interesant de remarcat că timpul în care I. P. S. Patriarh traducea acest volum, cuprinzând o epocă sbuciumată, de războaie crâncene între marile puteri ale lumi antice, Asiria și Egiptul, între care se găsea plasată țara lui Israil, având mult de suferit de pe urma acestora, era tocmai epoca cea mai dură din acest război mondial care deabia s'a terminat, când țara noastră a avut atâta de suferit de pe urma bombardamentelor aeriene.

I. P. S. Patriarh a făcut în diferite ocazii reflexii înțelepte asupra acestei asemănări istorice.

Când traducem din Istoria Biblică, spunea I. P. S. Patriarh, aveam sub ochi desfășurarea unuia dintre cele mai crâncene războaie din epoca antică, când pământul Palestinei, așezat ca între ciocan și nicovală, între Egipt și Asiria, a avut atâtea de suferit de pe urma adversităților, dintre aceste două mari puteri, acestea pustiind țara rând pe rând, după cum armele le favorizau și prăpădind și luând captivi pe cei ce le cădea în mână. Și ce putea să facă un popor mic, în fața acestor uriași de cât să rabde, așteptând cu încredere în Dumnezeu, vremuri mai bune!?!...

În același timp avea în urechi sgomotul surd al motoarelor fortărețelor sburătoare ce aruncau din văzduh prăpădul și moartea asupra bieteii noastre țări, prefăcând în ruini fume-gânde, munca și creațiile unui șir întreg de generații.

Și în aceiași situație ca poporul lui Israil de atunci, ne găseam și noi acum. Ce puteam face noi? Doar să ne rugăm cu încredere și nădejde lui Dumnezeu, să ne aducă izbăvirea.

Dumnezeu cel a tot puternic, în mâna căruia suntem cu toții și lumea toată, dă oamenilor semne și muștrări grele, pentru a-i încredința de nimicnicia și neputința lor și a-i readuce pe calea cea adevărată.

ε. Și se pare că această convingere, că toate sunt în mâna lui Dumnezeu și fără el nu se poate face nimic, începe să-și facă loc din ce în ce mai mare în mințile luminate ale conducătorilor popoarelor mari care au câștigat războiul acesta.

Declarațiile Președintelui Truman, ale Majestății Sale Regelui Angliei, ale D-lui Byrnes și Bevin concordă în a recunoaște că numai pe calea principiilor biblice și prin rugăciuni cu-cernice se poate realiza o pace dreaptă și durabilă.

Iată cum acest volum din Istoria Biblică, capătă prin cuprinsul său o semnificație deosebită și actuală, azi, după 2.500 ani când s'a petrecut faptele povestite aci.

Reflexiile ce a făcut I. P. S. Patriarh asupra asemănării vremurilor când traducea, vor fi desigur interesante pentru cititorii noștri și doritorii de a citi această frumoasă carte.

Farmecul deosebit al limbii în care este tradus acest volum, bine cunoscut cititorilor din volumele anterioare, se menține întreg.

Ogorul Domnului se îmbogățește astfel mereu cu noi semințe duhovnicești semănate de Marele Ierarh cărturar, care este I. P. S. Patriarh Nicodim.

Dumnezeu să-l înmulțească harul și puterea de muncă pentru binele Bisericii și Neamului nostru.

G. N. S.

«CONTABILITATEA DUBLĂ» este cea mai recentă lucrare în domeniul înregistrărilor în partidă dublă și în același timp și cel mai clar studiu ce s'a scris până acum pe limba românească, în această materie.

Autorul, D-l Ion N. Evian, îndreptățit poate de aversiunea pe care o au cei neinițiați, în materie de contabilitate, împotriva tuturor studiilor scrise de persoane «consacrate» și dintr'o exagerată modestie aproape nejustificată, nu-și face cunoscut pe copertă titlurile de încercat și experimentat profesor universitar de contabilitate, actualmente profesând la Academia de Inalte Studii Comerciale și Industriale din București.

Pentru cunoscătorii în această materie, D-l profesor Evian, în cartea sa, apare ca un «inovator», răsturnător de practicii și doctrine vechi contabile; pentru necunoscătorii și neexperimentații în «misterele impenetrabile» ale contabilității, cartea de curând apărută este menită să îndepărteze acest mit.

O admirabilă ambianță de logică și claritate în expunere, înfășoară și se înmlădie în jurul fondului, care de data aceasta apare accesibil celor nefamiliarizați cu el, dar rămânând în acelaș timp cu tentaculele adânc înfipite în solul devăzurilor științifice. Studiul acesta nu este o lucrare simplă de popularizare, ci un adevărat studiu științific, care îmbină știința cu înțelegerea, aducând multe novațiuni și originalitate.

Cartea «Contabilitatea Dublă» e rodul minunat al unei munci laborioase de ani de zile și al unei practici îndelungate, al unui maestru în ale contabilității, care toată vremea a fost călăuzit de fericita inspirație ca să facă studierea acestei materii cât mai înțeleasă și mai apropiată acelor ce nu au o pregătire specială anterioară pentru aceasta.

Ca un adevărat artist, autorul, cu multă abilitate și vioiciune, desface miezul pângurit și atrăgător al studiului contabilității economice pure, din coaja goasă și supărătoare a juridi-

cului care l'a închis, ferecat și sechestrat dealungul secolelor, redându-l privirilor logicii în adevărata sa valoare.

Pentru doritorii a se iniția în tainele contabilității, cartea D-lui profesor Evian va constitui cel mai bun ghid, cheia cea mai perfectă de până acum, cu care se poate descurca lacătele zăvoarelor misterioase, deschizându-se larg ușile prin care orice muritor de rând să poată vedea și descifra jocul fantastic, magic și amuzant al cifrelor, datelor și postulatelor cu cari de secole lucrează contabilitatea.

Dacă această carte nu trebuie să lipsească din casa și biblioteca nici unui intelectual, dornic a se instrui spre a fi la înălțimea timpurilor, apoi cu atât mai mult, cucernicii preoți, sunt îndatorați s'o aibe, fiindu-le de mare folos, atât în ținerea contabilității parohiale cât și în misiunea economică de îndrumători și chivernisitori ai satelor, în special acei ce ocupă posturi de conducere la băncile populare și cooperativele sătești.

Cele de mai sus nu trebuiesc interpretate ca o deghizată reclamă în vederea comercializării cărții — numărul exemplarelor apărute, din cauza lipsei de hârtie, fiind foarte redus — dar ca o adevărată prezentare a unei cărți foarte bune în această materie și care merită să fie cunoscută.

Ionescu M. Gheorghe.

C. 491. — TIPOGRAFIA CĂRȚILOR BISERICEȘTI.

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ PENTRU POPOR CU BINECUVANTAREA ȘI
ÎNDRUMAREA ÎNALT PEA SFINȚITULUI PATRIARH NICODIM

Partea oficială

Adunarea Eparhială a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor. Sesiunea ordinară din 28 Mai 1946.

Pe temeiul convocării Nr. 5578/946 din 3 Mai, Adunarea Eparhială a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor s'a întrunit în sesiune ordinară, în ziua de 28 Mai 1946, în sala de recepție a Palatului Patriarhal, sub președinția I. P. S. Patriarh Nicodim, fiind prezenți 36 membri.

La orele 9^{1/2} s'a săvârșit Te-Deum la Catedrala Sf. Patriarhii de către soborul de preoți ai catedralei, în frunte cu P. S. Arhiereu Veniamin Sinaitul, de față fiind onorații membri ai Adunării Eparhiale și P. S. Episcop Locotenent al Râmnicului Athanasie Bârlădeanu.

După Te-Deum onorații membri ai Adunării Eparhiale trec în sala de recepție a Palatului Patriarhal și aci în asistența P. S. Arhiereu Veniamin Ploeșteanu, a P. S. Episcop Locotenent Athanasie Bârlădeanu, a PP. CC. Consilieri Referenți ai Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, a PP. CC. Consilieri Referenți ai Consiliului Central Bisericesc, I. P. S. Patriarh deschide ședința la orele 10, adresând cuvinte de bun sos:

«Ne-am întâlnit cu ajutorul lui Dumnezeu și în acest an, spre a hotărî asupra celor ce s'au întâmplat în cursul anului expirat și spre a vedea ce s'a făcut și ce mai avem de făcut, pentru viitor».

Se face apelul membrilor prezenți, după aceasta se împart rapoartele generale anuale ale celor trei secții ale Consiliului

Eparhial și cel al Consiliului Eparhial Plenar, pentru a fi studiate de către comisiunile respective.

Se suspendă ședința la orele 10^{1/2}.

Se redeschide ședința la orele 11. Se citesc telegramele către M. S. Regele, Primul Ministru și D-l Ministru al Cultelor.

P. C. Preot N. Mănescu raportor al comisiunii de organizare citește referatul, asupra raportului general al Consiliului Plenar pe anul 1945.

Adunarea aprobă în unanimitate raportul general al Consiliului Eparhial Plenar pe anul 1945 și propunerile acestui raport: definitivarea d-lui Gh. Nazarie, în postul de consilier juridic al Sf. Arhiepiscopii, pe data de 15 Martie 1946; delegarea d-lui Avocat D. Grozdea, ca reprezentant al Sf. Mitropolii în Congresul Național Bisericesc. În același timp Adunarea hotărăște a se completa pe cale de vot din sânul Adunării, locurile de reprezentanți în Congresul Național Bisericesc rămase vacante, unul prin decesul lui I. Niculescu-Dorobanțu și altul prin condamnarea de către Tribunalul Poorului a d-lui Stelian Popescu.

Procedând la vot se aleg noi membri în Congresul Național Bisericesc d-nii I. Mihalache și Avocat Tudor Popescu.

P. C. Consilier Eparhial Pr. Mihai Ionescu, secretar al Adunării Eparhiale dă cetire raportului comisiunii bisericești asupra raportului general pe anul 1945 al secțiilor Administrativă Bisericească I și II.

Adunarea în unanimitate aprobă rapoartele generale, pe anul 1945 ale Secțiilor Administrative Bisericești, I și II și dă în total descărcare pentru lucrările efectuate de Consiliul Eparhial.

D-l Prof. D. R. Ioanițescu luând cuvântul, relevă marea personalitate a I. P. S. Patriarh Nicodim, care cinstește Biserica, Neamul și Adunarea Eparhială datorită înțelepciunii căruia Biserica ortodoxă română a eșit întărită ca prestigiu din acest mare războiu și criză mondială.

D-sa adaugă: Noi cei care colaborăm de mult timp la lucrările Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor suntem mândri de Vlădica Nicodim și ne unim cu cei cari au sărbătorit cei 80 ani de viață întru mucenicie în serviciul Bisericii ce a împlinit I. P. S. Sa. Suntem mândri de blândețea și finețea cu care I. P. S. Sa a condus interesele bisericești, apărând cu tact dreptul ei.

Rugăm pe bunul Dumnezeu să Vă dea Inalt Prea Sfințite viață lungă, ca să duceți mai departe destinele Bisericii.

Preotul Marin Ionescu deasemenea luând cuvântul omagiază pe I. P. S. Patriarh: Noi preoții nu știm ce să admirăm și să omagiem mai mult: ascensiunea spirituală, cultura sau vârsta I. P. S. Voastre, deoarece ați ridicat treptele la ascensiunea unde sunteți nu pe brânci, ci vertical.

Ați avut întotdeauna inima caldă și blândă și astfel ați putut face față înălțimilor atinse. Bunătatea I. P. S. Voastră este nimbata de autoritate.

Ați avut înțelepciunea lui Solomon, n'ați consimțit la nedreptăți, n'ați consimțit la vexațiuni.

Bunătatea, blândețea Inalt Prea Sfinției Voastre sunt unite cu dreptatea și înțelepciunea. Cultura Inalt Prea Sfinției Voastre nu este cultura unui om comun. Sunteți purtător de steag cultural, sunteți simbol cultural al neamului. Personalitatea culturală a Inalt Prea Sfinției Voastre reprezintă Neamul nostru în concertul celorlalte națiuni. Vârsta ce o aveți este o erată a naturii, deoarece Vă păstrați toată energia.

Ați trecut de mult în galeria nemuririi și reprezentați permanența Neamului, a Bisericii și în acelaș timp plenitudinea virtuților.

D-l Mihail Berceanu:

Aduarea Eparhială nu este chemată numai să asculte rapoartele și referatele, ci să sintetizeze lucrarea Bisericii. Timpurile turburi prin care trecem, mișcările sociale, efectele războiului, transformă lumea. Instituțiuni noi vor trebui să vie, astfel că oamenii trebuie să se organizeze pentru o viață mai bună, mai fericită.

Biserica trebuie să ia parte la această transformare, să intervină și să îndrumeze. Acțiunea Bisericii trebuie organizată.

D-l C. Spineanu luând cuvântul omagiază deasemenea pe Inalt Prea Sfințitul Patriarh.

D-l Popescu Tudor, dorește să aducă în discuțiunea Aduării, chestiunea consistoriilor spirituale mitropolitane.

Inalt Prea Sfințitul Patriarh arată că nu poate fi pusă în discuțiune hotărîrea Sf. Sinod privitoare la consistoriile spirituale mitropolitane.

D-l Prof. D. R. Ioanițescu arată că fiscalul a pus impozite mari asupra preoților. La comunele rurale preotul trebuie să plătească impozite de milioane, lucru care constituie un abuz și un act de răzbunare din partea fiscalului.

D-sa arată cum preoții sunt socotiți în concepția fiscală

intr'o dublă calitate de funcționari publici și de liberi profesioniști, ajungându-se astfel să fie impuși pentru darurile și ofrandele benevole ale credincioșilor la impozite exagerate. D-sa explică: Darurile benevole ce primesc c. preoți s'ar putea socoti ca diurnele și celelalte benefici suplimentare ale funcționarilor publici, dar în nici un caz ca un venit profesional. Altul este cazul inginerilor, arhitecților, avocaților funcționari publici, cari plătesc impozit profesional pentru lucrări făcute în afară de funcțiune.

Preotul Marin Ionescu vorbește în aceeași chestiune, iar pe lângă aceasta aduce mulțumiri P. C. Cons. Referenți C. Coman și Marius Constantinescu pentru înțelegerea și tactul cu care lucrează, cel dintâiu căutând permanent să reziste a se face numiri și transferări în afară de regulament, iar cel de al doilea în a soluționa drept afacerile litigioase, fiind ajutat la lucrul său de P. C. Revizor Eparhial Pr. Gh. Soare, care este foarte bine pregătit din punct de vedere al dreptului canonic.

P. C. Sa le aduce tot omagiul și recunoștința.

D-l I. Anastasescu:

Toți trebuie să fim alături de preoți pentru apărarea de impozite, deoarece apărând pe preoți apărăm poporul sărman.

Preotul răspândește morala și statul are nevoie de oameni morali.

Problema impozitelor este de o importanță covârșitoare și trebuie imediat soluționată.

D-l Avocat Tudor Popescu cere să se intervină la d-l Prim Ministru Dr. Petru Groza, membru în Congresul Național Bisericesc, care este în măsură să cunoască și să remedieze această nedreptate.

Adunarea designează din sânul său o comisie, care să arate Guvernului nedreptatea impozitelor asupra preoților și că bisericile sunt în situațiunea să-și vândă averea, pentru a putea achita dările la echivalent la imobilele parohiale.

Comisiunea se compune din: D-nii Prof. D. R. Ioanițescu, D. Grozdea, Tache Slăvescu și I. Anastasescu și din P. C. Preoți Eug. Bărbulescu, și Gh. Comana.

D-l D. Grozdea dă cetire referatului Comisiunii Culturale asupra raportului general al Secției Culturale, pe anul 1945.

D-l Avocat Popescu Tudor arată că legea prevede ca Facul-

tatea de Teologie și seminariile să stea sub conducerea necondiționată a Bisericii.

Academiile teologice în Ardeal sunt supuse în totul Bisericii, deaceia cere să se treacă imediat facultățile de teologie și toate școlile bisericești sub conducerea Bisericii, conform legii.

Deasemenea D-sa cere să i se introducă un singur manual de religie în școala secundară, deoarece în prezent sunt prea multe manuale.

Inalt Prea Sfințitul Patriarh aduce la cunoștință că, chiar dela venirea Inalt Prea Sfinției Sale ca Patriarh, a cerut ca toate școlile bisericești să fie sub conducerea Bisericii, pentru a răspunde menirii lor sociale, întocmai ca școalele militare, care-și au scopuri bine determinate, rezultatele rămânând altminteri problematice și chiar dăunătoare Bisericii.

Trebuie făcut tot chipul ca seminariile și facultățile de teologie să treacă sub conducerea Bisericii.

Inalt Prea Sfinția Sa menționează că în Paris sunt 16.000 preoți pentru 2.500.000 creștini, la noi în țară la 16.000.000 creștini avem 8.000 preoți.

Candidații la preoție trebuie în afară de instrucție să aibă o bună pregătire duhovnicească.

Preotul Gh. Comana omagiază pe P. C. Consilier Pr. P. Șerpe, solicitând a fi cu toți alături de Inalt Prea Sfințitul Patriarh pentru aducerea școlilor bisericești sub conducerea Bisericii și chiar și cele ale Societății Femeilor Ortodoxe, ca școli confesionale. Copii trebuie să fie crescuți în duh creștin și să nu li se otrăvească sufletul.

D-l C. Spineanu arată că s'a scos religia din școalele de ucenici dela 1 Ianuarie 1945 și că se face în aceste școli o educație materialistă.

Preotul va trebui să prevină pe laici asupra tuturor chestiunilor care îndepărtează de biserică. Așa trebuie să fie pregătiți laicii asupra sectelor și asupra acestui materialism dialectic.

În acest scop trebuie ca și la noi să fie pregătiți preoții și în alte științe, ca să apere mai bine biserica.

Trebuie mărit numărul locurilor din Internatul Teologic, Bibliotecile parohiale să aibă cărți pe gustul poporului.

Numărul preoților misionari de șase, este prea mic, trebuie ca el să fie mult mai mare.

După aceasta D-sa aduce mulțumiri d-lui raportor și activității Secției Culturale.

Adunarea aprobă să se ceară trecerea facultăților de teologie, a seminariilor și a școalelor ortodoxe a femeilor române sub conducerea bisericii.

Preotul Eugen Bărbulescu vorbește despre nevoia de a fi prezent preotul în școala primară, în sensul concepției lui N. Iorga, cum și despre nevoia de a fi reuniți preoții în cercuri pastorale.

După aceste discuțiuni Adunarea Eparhială aprobă în unanimitate raportul general al Secției Culturale, e anul 1945 și crearea postului II de Consilier Referent la această secție.

P. C. Preot Aurel Popescu, consilier eparhial, citește referatul Comisiunii Economice asupra raportului general al Secției Economice I, pe anul 1945/946 și asupra lucrărilor anexe.

Adunarea aprobă întocmai raportul general al Secției Economice I, pe anul financiar 1945/46, bilanțul general încheiat la 31 Martie 1946, proiectul de buget pe anul 1946/947 și dă cuvenita descărcare Consiliului Eparhial al Secției Economice, pentru întreaga gestiune a anului 1945/946.

Adunarea aprobă întocmai referatul și raportul general al Secției Economice II, pe anul 1945/946, cu toate lucrările anexe, bugetele bisericii Sf. Ilie Hanul Colții și atelierului de țesătorie Țigănești, pe anul 1946/947 și dă descărcare în totul pentru conturile de gestiune respective pe anul 1945/946.

D-l D. Grozdea expune adunării că Inalt Prea Sfințitul Patriarh Nicodim nu are în cuprinsul Eparhiei Sf. Arhiepiscopii și în apropiere de București o casă de odihnă și trebuie să meargă la Mănăstirea Neamțu, care este la o depărtare de circa 500 km.

Deoarece contul de gestiune al Sf. Arhiepiscopii se prezintă excedentar și în plus are în depozit Sf. Arhiepiscopii 150 bucății medalii aur, propune ca prin vânzarea medaliilor și altor monezi ce posedă să se cumpere într'o localitate pe valea Prahovei, o vilă pe numele Sf. Arhiepiscopii, însă cu destinația de a fi la dispoziția Inalt Prea Sfințitului Patriarh Nicodim, pe tot timpul vieții Inalt Prea Sfinției Sale.

În felul acesta Sf. Sf. Arhiepiscopie își mărește parcul de imobile, iar Inalt Prea Sfințitul Patriarh Nicodim oricând și ușor poate să se deplaseze la locuința de recreere, iar consilierii referenți pot merge astfel ușor pentru rezolvarea lucrărilor.

P. C. Preot N. Mănescu solicită să se răscumpere vila Dragoslavele, propunere care s'a aprobat de adunare.

Preotul Gh. Comana solicită ca surplusul de muncă al funcționarilor Cancelariei Sf. Arhiepiscopii să fie răsplătit dându-li-es acestor funcționari câte o gradație de 25% din salariu.

D-l C. Spineanu solicită să se dea funcționarilor Cancelariei Sf. Arhiepiscopii o gratificație, pentru munca istovitoare ce depun.

Adunarea Eparhială în unanimitate și Inalt Prea Sfințitul Patriarh aprobă să se dea gratificație funcționarilor Cancelariei Sf. Arhiepiscopii, cu prilejul încheierii lucrărilor pentru Adunarea Eparhială.

S'a aprobat 3.000.000 lei.

Epuzându-se ordinea de zi, Inalt Prea Sfințitul Patriarh declară ședința ridicată, aducând onorațiilor membri ai Adunării mulțumiri din toată inima, pentru sprijinul și dragostea de lucru frățesc cordial, în care au lucrat.

La telegrama trimisă de Adunarea Eparhială, I. P. S. Patriarh a primit din partea M. S. Regelui următoarea telegramă :

I. P. S. Patriarh NICODIM
al României

Mulțumesc din toată inima Inalt Prea Sfinției Voastre și membrilor adunării eparhiale ai episcopiei Bucureștilor pentru urările adresate mie și scumpei mele mame.

MIHAI R.

Ordin circular Nr. 6020/1946, către toate oficiile protopopești, parohiale și stăreții din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

În conformitate cu hotărârea Cons. Eparhial — secția economică, din ședința dela 14 Mai a. c., se comunică în copie spre luare la cunoștință și executare referatul D-lui Consilier Controlor T. Manea Băleni, întreg. sub Nr. 6020/1946, privitor la plata indemnizațiilor convenite funcționarilor publici.

p. Patriarh, † VENIAMIN

Consilier Referent, Preot Nic. Cosma

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

În conformitate cu jurnalul Consiliului de Miniștri Nr. 485, publicat în Monitorul Oficial Nr. 98 din 27 Aprilie 1946, s'a stabilit următoarele norme pentru plata indemnizațiilor cuvenite funcționarilor publici, indiferent dacă sunt plătiți din bugetul Statului sau din fondurile proprii ale Instituțiilor publice:

I. Cheltuieli de deplasare.

Cu începere dela 1 Aprilie 1946, se va plăti o sumă pe o zi egală cu salariul funcționarului, fără accesorii, pe trei zile.

Osebit de aceasta, i se va plăti transportul pe C. F. R. sau cu vehicule, acolo unde nu este alt mijloc de transport.

Justificarea plății se va face prin ordinul de delegație în original dacă este special și în copie, dacă este general.

Justificarea transportului prin alăturarea biletelor pe C. F. R. sau o dovadă dela proprietarul vehiculului.

Nota pentru plata diurnei de întreținere și transport, se va prezenta cu osebit raport sau referat prin care se va arăta activitatea desfășurată, dacă delegația este generală.

a) Nu se acordă nici o indemnizație, dacă deplasarea dela reședință n'a durat mai mult de 6 ore.

Se va achita însă cheltuielile de transport.

b) Când deplasarea se face dela reședință în interiorul județului și necesită un timp mai mare de 6 ore până la maximum 60 de zile, diurna prevăzută la punctul I se reduce cu 30%.

c) În raport funcționarul va arăta ziua și ora plecării precum și ziua și ora sosirii.

d) Organele de control care se deplasează în orașul de reședință dela o instituție la alta, vor primi cheltuielile de transport, justificate cu referate, dar cari nu vor întrece salariul lunar integral.

II. Curierii.

Acei care nu au biciclete din partea instituției, au dreptul la un abonament la tramvai.

III. Casierii.

Li se vor plăti drept manco de cassă între Lei 5.000-20.000 după riscurile ce au și sumele ce manipulează.

IV. Indemnitatea de muncă excepțională.

Se plătește în baza unei decizii a I. P. S. Patriarh și nu va depăși în cursul unei luni 40% din salariul integral al funcțiunei ce ocupă.

De executare răspund Consilierii Controlori și Directorii de contabilitate.

Pentru executare, respectos vă rog să binevoiți a dispune ca acest referat să se comunice în copie Mânăstirilor, Protopopiilor, iar Consiliul Central Bisricesc, instituțiunilor pe cari le tutelează.

Al I. P. S. Voastre preaplecat și supus serv.,

Consilier-Controlor Patriarhal
(ss) T. Manca-Băleni

Circulara Nr. 3233/946.

Către toți P. C. Protoerei și Preoți, din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

Vi se face cunoscut adresa Nr. 11.722/946 a Ministerului Cultelor, Comisia Specială pentru Pictura Bisericească, spre luare de cunoștință și întocmai conformare.

p. Patriarh † VENIAMIN

Consilier Referent, Pr. C. Coman

«Avem onoare a vă aduce la cunoștință că în ședința dela 11 Februarie 1946, a Comisiei speciale pentru pictura bisericăscă, s'a constatat că pictorul bisericăsc autorizat Constantin Călinescu, a călcat de două ori legea picturii bisericăști, executând fără concurs pictura bisericilor Sf. Alexandru Colentina din București, din Parohia Lipia Bojdani Jud. Ilfov.

În conformitate cu art. 16 din Regulamentul Legii pentru pictura bisericăscă și potrivit celor încheiate în procesul verbal Nr. 331 al Comisiei speciale pentru pictura bisericăscă, Ministerul Cultelor retrage și anulează definitiv autorizația de pictor bisericăsc cu Nr. 70 din 30 Decembrie 1941, acordată d-lui Constantin Călinescu.

Ministerul a pus în vedere d-lui Constantin Călinescu să depună imediat la Minister autorizația anulată.

Avem onoare a vă ruga pe Înalt Prea Sfinția Voastră să binevoiăscă a dispune să se publice această anulare de autorizație în toate foile eparhiale, și să se comunice tuturor protoierilor și parohiilor că d-l Constantin Călinescu nu mai are voie să lucreze sub nici o formă la pictarea nici unei biserici.

Primiți, Vă rugăm, Înalt Prea Sfințite, asigurarea înaltei noastre considerațiuni.

Ministru, (ss) Indescifrabil

Director (ss) Indescifrabil

Nr. 7190/1946 din 12 Iunie 1946.

DECIZIE.

Noi; Nicodim, Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al României:

1. Având în vedere inițiativa, prevederea și capacitatea Domnului **Nicolae D. Cenușe**, Conducătorul Magazinului de Obiecte Bisericești de pe lângă Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor;

2. Având în vedere priceperea dovedită în aprovizionarea Magazinului, în diferitele delegații încredințate de Chiriarhie precum și în achiziționări de mărfuri;

3. Având în vedere economiile făcute Magazinului, printr'un spor personal de muncă și printr'o limitare strictă a funcționărilor, mult mai numeroși la instituțiile similare;

4. Având în vedere că patrimoniul Magazinului, prin străduința Conducătorului, a mers crescând și că această instituție a intrat într'o fază de mare dezvoltare, devenind pentru Sf. Arhiepiscopie un așezământ productiv;

5. Având în vedere că Domnul **Nicolae D. Cenușe**, este organizatorul Magazinului, singurul specialist în materie de obiecte de cult al Arhiepiscopiei, custodele bunurilor Magazinului; că a sugerat și a stăruit pentru construirea unui local propriu pentru magazin și că în calitate de **Conducător al magazinului**, are o vechime de 10 (zece ani);

6. Având în vedere ordinele Sf. Mitropolii a Ungro-Vlahiei, Arhiep. Bucureștilor, Nr. 13.632/1936, 4795/1940, 4258/1940, 13.586/1943 și Certificatul Nr. 4.783 din 5 Aprilie 1945.

DECIDEM:

Art. 1. — Pe temeiul referatului Comisiunii speciale instituită de Noi, cu Ord. Nr. 4240/1946, însușit de Consiliul Economic în ședința din 30 Aprilie 1946, și aprobat de Noi, precum și pe baza aprobării Adunării Eparhiale a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor din 28 Mai 1946, **Domnul Nicolae D. Cenușe se definește în postul de conducător al magazinului de obiecte Bisericești al Sfintei Mitropolii a Ungro-Vlahiei, Arhiepiscopia Bucureștilor, începând cu data de 1 Aprilie 1946, cu dreptul de folosință la locuința actuală și salariul lunar prevăzut în bugetul Magazinului, pe fiecare exercițiu anual.**

Art. 2. — Secția Economică a Sfintei Mitropolii a Ungro-Vlahiei, Arhiepiscopia Bucureștilor, este însărcinată cu aducerea la îndeplinirea formalităților prezentei Deciziuni.

Data în reședința Noastră Patriarhală, azi 12 Iunie 1946.

† **NICODIM**

Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei
și Patriarh al României

Referat, 26 Iulie 1946, Nr. 9643/846.

Se aprobă (ss) NICODIM

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

Alăturat am onoare a vă înainta un regulament pentru organizarea corpului Apărătorilor Bisericești de pe lângă Sf. Mitropolie a Ungro-Vlahiei, Arhiepiscopia Bucureștilor.

Regulamentul a fost întocmit după canoanele bisericești și Legea de organizare, în conformitate cu art. 213 ag. al Bisericii Române și Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și judecătorești ale Bisericii Ortodoxe Române.

Scopul acestui regulament este de a pune în ordine unele chestiuni de ordin profesional între clericii apărători.

Este studiat și bine întocmit.

Conform art. 223, și-a dat avizul și comisiunea prevăzută din art. 217 din regulament, compusă din D-nii: Prof. Iacob Lazăr dela Facultatea de Teologie din București și P. C. Preot D. Rădulescu, cel mai vechi apărător din cuprinsul întregii Eparhii.

Având în vedere că acest regulament îl preconizează regulamentul de procedură ale instanțelor disciplinare și judecătorești ale Bisericii Ortodoxe Române.

Având în vedere că s'a studiat conform art. 223 din regulament.

Având în vedere că acest regulament este necesar pentru păstrarea prestigiului apărătorilor bisericești, smerit propun să se aprobe întocmai cu retușările comisiei din 27 Iunie 1946.

Sunt al Inalt Prea Sfinției Voastre prea supus și plecat serv.

Consilier Referent (ss) Pr. Gh. Maxim

Membrii Comisiei: (ss) *Prof. Iacob Lazăr și Pr. Dim. Rădulescu.*

REGULAMENT

Pentru organizarea Corpului apărătorilor bisericești de pe lângă Sf. Mitropolie a Ungro-Vlahiei, Arhiepiscopia Bucureștilor.

CAPITOLUL I.

Scopul.

Art. 1. — Scopul reglamentului este:

a) De a reglementa relațiunile preoților apărători cu Consistoriile de judecată bisericească de pe lângă Sf. Mitropolie a Ungro-Vlahiei, Arhiepiscopia Bucureștilor.

b) De a colabora cu instanțele de judecată în soluționarea cazurilor de disciplină ale clericilor ce vin spre judecată la consistorii.

c) De a ridica și menține pe o linie înaltă de prestigiu judecata bisericească și de a veghea să se respecte și să se aplice cu strictețe Sf. Canoane, legile și regulamentele bisericești, la darea sentințelor.

d) De a situa corpul apărătorilor bisericești într'o ținută de prestigiu și demnitate conformă cu măreția sacerdotală din care fac parte.

CAPITOLUL II.

Organizarea Corpului apărătorilor bisericești.

Art. 2. — Corpul apărătorilor bisericești se organizează, în cece privește conducerea și compunerea lui, prin organele profesionale statornicite în acest regulament, pe temeiul principiilor cuprinse în art.: 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, din Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și judecătorești ale Bisericii Ortodoxe Române, votat în sesiunea Sf. Sinod din Iunie 1926, sancționat prin Decretul Regal Nr. 4160 din 29 Decembrie 1926 și pe temeiul Sf. Canoane ale Bisericii Ortodoxe.

Art. 3. — Apărătorul participă, prin oficiul său, în instanțele de judecată bisericească, direct, la toate abaterile disciplinare ale clerului de mir și ale celui alt personal bisericesc, bucurându-se de toate garanțiile legale în îndeplinirea profesiei sale.

CAPITOLUL III.

Constituirea Corpului de apărători bisericești.

Art. 4. — Organele de conducere și control ale corpului de apărători bisericești sunt:

a) Consiliul compus din: președinte, V. președinte și trei membri consilieri, dintre care unul va îndeplini funcția de secretar, iar altul de casier.

b) Adunarea generală, compusă din toți apărătorii înscrșiși pe tabloul aprobat de Chiriarh.

c) Apărătorii bisericești de pe lângă celelalte Eparhii din țară se pot constitui, la cerere, și cu aprobarea Chiriarhului respectiv și a I. P. S. Patriarh, într'o uniune a apărătorilor bisericești pe țară cu sediul central în București.

Art. 5. — Consiliul corpului apărătorilor bisericești se alege pe timp de 3 (trei ani), de către adunarea generală, dintre apărătorii bisericești care îndeplinesc condițiunile cerute de regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și judecătorești și se confirmă de Chiriarh.

CAPITOLUL IV.

Atribuțiunile Consiliului apărătorilor bisericești.

Art. 6. — Președintele corpului apărătorilor bisericești se alege dintre apărătorii cu cel puțin 15 ani de exerciarea profe-

siunii de apărător, de către adunarea generală și se confirmă de Chiriarh.

Președintele reprezintă Corpul în toate împrejurările, de comun acord cu consiliul.

El poate delega, în caz de necesitate, pe V. Președinte, sau pe unul din membri consiliului să-l reprezinte în fața autorităților.

Atribuțiunile lui sunt:

- a) Convoacă și prezidează consiliile și adunarea generală.
- b) Rezolvă și semnează corespondența adresată corpului.
- c) Execută însărcinările date de instanțele disciplinare și adunarea generală a corpului.
- d) Face acte de administrație și de dispoziție, relative la averea corpului, în limitele hotărâte de adunarea generală.
- e) Corespondența corpului va fi semnată și de secretarul consiliului.

Art. 7. — Consiliul corpului se ocupă cu satisfacerea tuturor intereselor lui.

Toate chestiunile privitoare la interesele corpului vor fi rezolvate cu majoritatea relativă a membrilor prezenți ai consiliului.

Președintele convoacă consiliul în ședință de lucru ori de câte ori va fi nevoie.

Funcțiunea de președinte și de membru în consiliul corpului este onorifică.

Membrii consiliului care lipsesc nemotivat la cinci ședințe consecutive se consideră demisionați.

În caz de descompletarea consiliului se va convoca adunarea generală în ședință extraordinară pentru alegerea noilor consilieri în locul celor demisionați. Ei vor funcționa până la scurgerea timpului prevăzut la art. 5 din acest regulament.

CAPITOLUL V.

Atribuțiunile adunării generale a corpului.

Art. 8. — Adunarea generală a corpului se alcătuiește din apărătorii înscriși pe tabloul aprobat de Chiriarh.

Ea deliberează și votează bugetul anual, verifică gestiunea consiliului și se pronunță prin vot secret asupra tuturor chestiunilor generale de ordin profesional privitoare la organizarea corpului.

Se întrunește odată pe an în cursul lunii Octombrie.

Dacă la prima convocare nu se întrunește majoritatea membrilor convocați în scris, a doua convocare se va face după 8 zile, când se vor lua hotărâri cu orice număr de membri, prezenți.

Adunarea generală mai poate fi convocată în sesiune extraordinară, ori de câte ori va fi nevoie, de către președintele

consiliului corpului, s'au la cererea a 1/3 din numărul membrilor corpului.

Adunarea generală desemnează prin vot secret și cu majoritatea relativă pe președinte, pe membri consiliului și pe membrii comisiunii de disciplină a corpului.

CAPITOLUL VI.

Drepturile apărătorilor bisericești.

Art. 9. — Apărătorii bisericești asistă părțile împricinate în fața tuturor instanțelor de judecată bisericească.

Art. 10. — Pentru munca prestată apărătorii au dreptul la onorariu.

Părțile sunt libere să angajeze, spre a fi asistate în proces, oricâți apărători doresc după tabloul afișat.

Dacă împricinatul nu și-a angajat apărător, instanța, prin președintele său, are latitudinea să numească un apărător din oficiu.

Art. 11. — Apărătorul este dator:

a) Să se prezinte întotdeauna pregătit în fața instanțelor de judecată.

b) Să nu facă afirmațiuni, sau să aducă citate inexacte și de rea credință, în cursul dezbaterilor orale, iar în actele de procedură să nu întrebuițeze mijloace de natură a surprinde buna credință a judecătorilor.

c) Apărătorii își datorează unul altuia respect și sunt datori să fie cuviincioși, atât față de juriul de judecată, cât și față de adversari.

d) Divulgarea secretului profesional se pedepsește cu: avertismentul, eliminarea pe timp determinat și cu radierea din corp.

e) Apărătorul este obligat să se prezinte personal, ori de câte ori este chemat de președinte la consiliul corpului. Refuzul sau absența nejustificată constituie un act de indisciplină și va fi deferit comisiunii disciplinare.

f) Acțiunea de judecată, contra unui apărător, poate fi pusă în mișcare, prin raport sau reclamațiune scrisă, adresată președintelui corpului, fie de instanța de judecată, fie de împricinat, fie de adversar, dacă culpa își are cauza în îndatoriile sale profesionale.

g) Președintele, de comun acord cu consiliul, va trimite cauza în judecata comisiunii disciplinare, dacă va găsi-o întemeiată.

CAPITOLUL VII.

Comisiunea de disciplină a corpului.

Art. 12. — Comisiunea de disciplină, constituită conf. art. 223 din regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și judecătorești, judecă toate abaterile membrilor corpului apărătorilor bisericești, deferite acesteia de consiliul corpului.

Ea este compusă dintrun președinte și doi membri judecători, aleși de adunarea generală pe timp de trei ani și aprobată de Chiriarh.

În comisiunea disciplinară vor mai fi aleși și trei supleanți, care vor completa juriul ori de câte ori va lipsi un judecător din motive justificate.

Sentința va fi dată cu majoritatea de voturi. Opinia separată va fi consemnată în procesul verbal de ședință.

Art. 13. — Acțiunea disciplinară se întemeiază pe dispozițiunile prevăzute în regulamentul de procedură al instanțelor de judecată și de către acest regulament, precum și pe orice acte sau fapte în legătură cu exercitarea profesiei, de natură a compromite onoarea sau demnitatea de apărător.

Art. 14. — Plângerea contra unui apărător bisericesc, va fi introdusă spre judecată conf. art. 11, al. f. și g. din acest regulament.

Art. 15. — Comisiunea de disciplină va proceda la cercetarea cazului și sancționarea lui, în conformitate cu prevederile art. 224, 225, 226, 227 și 228 din regulamentul de procedură al inst. disciplinare și judecătorești, precum și în conformitate cu prevederile art. 11 al: a, b, c, d. și e. și cu cele prevăzute la art. 15 din acest regulament.

Ea va mai judeca și sancționa și următoarele invinuiți:

a) Când apărătorul va fi dovedit că-și face reclamă prin viu grai, sau prin acte scrise, când se va folosi de persoane interpușe, plătite sau nu, sau va folosi persoane oficiale din administrația bisericească, în angajarea proceselor.

Art. 16. — Sentința dată de comisiunea de disciplină va fi cu drept de apel, conf. art. 228 din regulamentul de procedură al inst. disciplinare și judecătorești.

Sentința dată de instanța de apel rămâne definitivă, după

aprobarea ei de către Chiriarh. Ea va fi comunicată celui în drept de consiliul corpului.

CAPITOLUL VIII.

Dispozițiuni tranzitorii.

Art. 17.—Consiliul corpului, de comun acord cu adunarea generală, va stabili cotizațiile lunare pentru administrarea și buna funcționare a corpului. Ele vor fi supuse spre aprobare Chiriarhului respectiv.

Art. 18. — Prezentul regulament a fost votat în ședința adunării generale din 10 Iunie 1946 și rămâne definitiv după avizul comisiei prevăzută la art. 217 și 223 din reg. de procedură, după sancționarea lui de către I. P. S. Patriarh al României și după publicarea lui în revista oficială a Sf. Mitropoli a Ungro-Vlahiei-Archiepiscopia Bucureștilor.

Membrii adunării generale.

Președinte, (ss) Pr. Dim. Rădulescu-Alba

Secretar (ss) Pr. Ilescu Palanca

Pr. Ec. Gh. Coman; Pr. Ec. Florian Găldău; Pr. Gh. Maxim
Pr. Ec. Const. Moisiu; Pr. Al. Constantinescu; Pr. Prof. Const. Costache; Pr. Prof. N. Hodoroabă; Pr. Grigorie Cernăianu; Pr. Ec. I. Mihalacea, Pr. I. Sachelarescu; Pr. Prof. Gh. Crețu; Pr. N. Tomescu; Pr. N. Popescu-Pietroșița.

Pentru conf. cu originalul,

Pr. D. Ilescu Palanca

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ PENTRU POPOR CU BINECUVANTAREA ȘI
ÎNDRUMAREA ÎNALT PREA SFINȚITULUI PATRIARH NICODIM

„Amin, amin grăesc vouă...”

S U M A R

<i>Pr. Gh. Dicuțescu</i> : Duminica 4-a, 6-a și 7-a după Rusalii	99
<i>„ Ion N. Tudor</i> : „Fericii cei cu inima”	101
<i>„ I. Moraru</i> : Icoana	105
<i>Diac. Ene Brantște</i> : Gânduri din opera poetică a sf. Gri- gore de Nazianz	109
<i>Pr. Ion G. Chirvaste</i> : Fapte pilduitoare	111
<i>„ Al. N. Călinescu</i> : Protopopul Ciocoi	113
<i>„ C. C. Matel</i> : Unde duce lăcomia	114
Adunarea Eparhială a Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor. Se- siunea ordinară din 28 Mai 1946	117
Știri și fapte	120
Cronica externă	124
† Profesor universitar Pr. Haralambie Roventza	127

— Facem cunoscut fraților preoți că pe anul 1946/47 fie-
care parohie va primi câte 6 ex. partea literară și 1 ex. din par-
tea oficială—având a achita costul a 6 abonamente anuale, par-
tea oficială fiind cuprinsă în acest preț.

— Facem cunoscut că primim multe plângeri că nu se pri-
mește revista. Noi expediem cu mare grijă coletele fie cărui
abonat —restul nu mai e în puterea noastră. Noi am satisfăcut
până acum toate cererile, de acum încolo nu vom mai lua în
considerație reclamații că nu s'a primit revista, decât pe bază
de dovezi, procese-verbale, etc.

— Greutățile de procurare a hârtiei fiind mari, rugăm in-
sistent pe abonații noștri, să ne achite de pe acum abonamentul,
pentru a ne putea aproviziona cu hârtie.

1. Inscrisă la Trib. Ilfov-Secția I Comercială sub Nr. 50/942.

2. Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Direcțiunii
Generale P. T. T. Nr. 35508 din 1 Aprilie 1942.

3. Abonamentul Lei 6000: costul unui număr, lei 500.
Nr. 3; Lei 500.

Duminica 4-a după Rusalii

„Doamne, nu sunt vrednic“...

Matei VIII 5-14.

Pe timpul când Domnul Iisus își desfășura pe pământ lucrarea Sa mântuitoare, Palestina, țara sfântă era ocupată și administrată de armata romană, păgână. Comandantul unei unități de o sută de soldați, numit centurion, sau sutaș, deși păgân, totuși fiind martor la atâtea minuni ale Domnului, s'a apropiat de Invățător și cu credință în puterea și în mila Sa s'a rugat să-i vindece o slugă care zăcea paralizat acasă. «Voi veni să-l vindec» a zis Domnul. «Iar sutașul răspunzând a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu, ci zi numai un cuvânt și se va însănătoși slujitorul meu». Și a răspuns Iisus: «Du-te și să-ți fie după credința ta și s'a vindecat slujitorul lui în ceasul acela».

Dacă cetim cu luare aminte convorbirea aceasta dintre sutaș și Mântuitorul vom înțelege cât de puțin merităm noi ne-număratele binefaceri cu cari Dumnezeu blagoslovește traiul nostru. Însăș vieța noastră pământească este un dar al lui Dumnezeu. Iar răscumpărarea păcatelor noastre prin jertfa de pe cruce a Mântuitorului nostru este darul suprem, pe care nici măcar cu gândul mintea omenească nu-l poate prețui. De sigur sutașul păgân nu se va fi gândit, că și pentru el a curs o picătură din sfântul Sânge pe Golgota, dar noi, cari știm că patima și moartea Domnului au fost prețul răscumpărării noastre din robia păcatului, se cade să ne întrebăm în ce măsură suntem noi vrednici de un dar atât de mare. De câte ori ne apropiem de sfântul potir, ne-am întrebat în cugetele noastre dacă suntem sau nu, vrednici?

Drept aceia cinstit și prea cuviincios lucru este ca orișice creștin să se trudească cu dor și sârguință a-și îmbunătăți vieța sa. Și cu cât omul se va găsi mai îndrumat pe calea cea bună, cu atât mai mult își va da seama de adâncul înțeles al sfintelor cuvinte: «Nu sunt vrednic Doamne...».

Duminica 6-a după Rusalii Romani XII. 6-14.

„Iubiți-vă ca niște frați!”.

«Iubiți-vă ca niște frați!».

Necaz și suferință multă îndură oamenii din pricină că uită prea adesea că ei sunt frați, adică fii ai aceluiaș prea bun părinte, Dumnezeu. Chiar frații după trup, cei născuți dintr'aceiaș mamă, de multe ori își otrăvesc zilele, pizmuindu-se și certându-se între ei. Invidia și lăcomia sunt patimile din care se trage lipsa de iubire dintre oameni. Din pricina acestor păcate se nasc în lume dușmăanii cu care mulți intră în mormânt. Pe câți n'am auzit zicând: nici în lumea asta și nici după moarte n'am să mă împac cu cutare! Pentru a face pe placul diavolului se lipsește omul de pacea vieții pământești și pentru o ambiție oarbă se dă pe sine, de bună voie, pradă muncilor fără sfârșit din întunecimea iadului.

Iar creștinul celce ascultă și împlinește învățătura bisericii duce vieța de pace și iubire cu semenii săi. El se bucură de bunurile altora și la vreme de necaz sare cu vorba și cu fapta în ajutorul aproapelui său. Creștinul cel evlavios caută și găsește fericirea în binele pe care din toată inima îl face omului ajuns la greu. Omul bun, unde vede zavistie și gâlceavă duce iubire și împăcare; iar de ispitirile vieții el se ferește, așa cum zice proorocul: «Fugi de rău și fă binele, ca să poți pururea să locuiești în pace» Psalmul 37,26. Și dacă pentru o vieță îmbunătățită și îndemnurile bune date celor răi, vei fi hulit și urgisit de lume, tu, bunule creștin, să nu-ți pui mintea cu răutatea, ci ca un om al lui Dumnezeu, adu-ți aminte de cuvintele Lui: «Binecuvântați pe ceice vă prigonesc, binecuvântați și nu blestemați» Romani, XII, 14.

Duminica 7-a după Rusalii Matei IX, 27-35.

„Miluește-ne pre noi Iisuse”!

Doi orbi venind după Iisus, s'au apropiat de El și s'au rugat: «Miluește-ne pre noi Iisuse!».

Ei rugau mila Domnului să-i vindece de orbia lor. Pentru credința lor cea tare Mântuitorul le-a dăruit vederea.

Mulți sunt orbii lipsiți de vederea ochilor trupești, dar mult

mai numeroși sunt oamenii cari, orbiți la minte, umblă pe căile cele întunecate ale păcatului. Acest fel de orbire este mai primejdioasă fiindcă duce pe om pe drumul pierzării veșnice, nu ca orbirea trupească, care aduce amar și durere numai în scurta viață de pe pământ. Orbirea minții n'o poate lecui decât Domnul Iisus, care singur este «doctorul sufletelor și al trupurilor noastre». Pe El să-L ascultăm. Să-L căutăm ca și orbii din evanghelia de astăzi, să intrăm în sfânta Lui Casă, să ne rugăm și noi zicând: «Miluește-ne pre noi Iisusse, Fiul lui David!». Bunătatea părintească a Domnului ne va asculta, ne va lumina mintea și mai ales ne va întări voința să părăsim păcatul și să îmbrățișem virtutea. Călăuzindu-ne pașii în lumina sfintei evanghelii viața noastră va deveni o continuă biruință a ispitelor și a protivnicilor cari ne pândesc în tot ceasul.

Pr. Gh. Diculescu

Biserica Popa Nan, București

„Fericți cei curați cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu“

Așa a strigat Hristos pe vârful unui munte. Oamenii de azi vor să vadă pe Dumnezeu cu inima cu care urăsc, desfrânează și se îmbuibază.

Nu așa. Curățiți inima și veți vedea pe Dumnezeu. Intr'o zi, m'a întrebat un om care a făcut urăciuni pe pământ:

«Cine a văzut pe Dumnezeu? Eu nu l-am văzut!»

Tu nici n'ai să-l vezi om rău! Mărgăritarele nu se arată porcilor, nici Dumnezeu nu se descoperă inimilor murdare. Pe stradă vrei să-l vezi pe Dumnezeu? In cârciumă? La bursa neagră? In pânda fratelui tău? La jocuri de cărți, în fum de tutun, în freamăt de alcool sau în chiot de desfrâu?!...

Omenia și-a întinat inima și nu mai vede pe Dumnezeu. Cei curați cu inima L-au văzut în decursul istoriei de până acum și-L va mai vedea. Intre inima lor și Dumnezeu este o legătură ca între uzina Electrică dela Dobrești și becul aprins depe calea Victoriei din București.

Ai văzut tovarășe obijduit cum arde și luminează becul sănătos care este în legătură cu uzina Electrică? Tot așa arde

și luminează în lume inima creștină care păstrează legătura cu suprema uzină din cer, cu Dumnezeu cel ce aprinde inimile oamenilor cu iubire și bunătate pe pământ.

Inima omenească este fântâna sângelui nostru, isvorul vieții noastre. Aci, în inimă te doare când te înjură cineva. Inima se sbate 'n tine ca un miel când ești în focul unei dureri. Svăcnește repede când ești bolnav sau când întâlnești un dușman. Când ura te cuprinde, par'că ai pelin pe inimă. Pe oamenii răi la inimă, îi latră câinii pe drum. Copiii fug de omul rău la inimă. Animalele și firea toată sunt dușmani omului rău la inimă. O inimă vinovată întunecă totul în jurul său. Vai de popoarele cari sunt conduse de oameni răi la inimă.

Și pământul și văzduhul, apele și tot adâncul simt când umblă peste ele o inimă vrăjmașă lui Dumnezeu.

Asemenea, stam de vorbă cu doctorul dela mine din sat. El e un doctor cu foarte multă smerenie pentru Dumnezeu. A venit vorba de inima omenească și de roadele pământului.

Se observă în toată lumea că azi se muncește mai mult și mai sistematic pe pământ. Motoarele răscolesc adânc imășurile și uneltele cele mai perfecte se înfig în glie ca să-i fure roadele.

Față de munca sistematică și perfecționată de acum, omnirea ar trebui să aibă alimente și bunuri pământeste, înmuit mai mult decât în vremurile patriarhale din trecutul omnirii, când se muncea rudimentar și cu unelte slabe.

Se constată însă că înmulțirea roadelor pământului nu s'a făcut în raport cu perfecționarea și înmulțirea muncii moderne.

Față de munca din trecut, roadele pământului erau mai îmbelșugate pe vremea strămoșilor noștri. De ce?

Strămoșii noștrii munceau «cu inimă». Nu începeau lucrul fără rugăciune. Unde înfingeau sămânța, eșta plină de roade. Când sădeau ei pomi, erau zile sfinte de evlavie.

Bărbatul trăia în curățenie trupească dacă eșia la arat și semănat de grâu. Bobul de grâu era pentru ei fața lui Hristos. Nu se sădea vie decât în curățenie. În amintirea fiilor, părinții sădeau sau altoiau pomi. De se usca altoiul sau nu se prindea pomul sădit, tatăl se întrista f. mult, că era semn rău pentru copil. Nu erau superstiții de primitivi aceste, ci legătură cerească între inima omului și roadele pământului. Dumnezeu binecuvintează și înmulțește roadele puse în pământ de inimi credincioase.

Lucrările și muncile agricole sunt o rugăciune care sfințește pe om.

Cine muncește pământul cu inimă de diavol acela spurcă pământul și roadele pier depe fața pământului.

Vin tehnicienii cu teorii ultramoderne de muncă, sileso gloatele ca pe vite să muncească, iar roadele se împuținează. Munca făcută cu dușmănie față de Dumnezeu, este munca lui Cain, e munca blestemată.

Datorită inimii bune cu care munceau strămoșii noștri, deși lucrau pământul primitiv, pământul le umplea casa de roade și inima de dragoste. Ei miluiau cu dărnicie pe săraci, dăruiau la biserici, săpau fântâni și ridicau troițe la răspântii.

Preoții trăiau fără salarii în mijlocul poporului, fiindcă fiecare dăruia preotului toamna din darurile pe care i le-a dat Dumnezeu în livadă, în vie, la câmp sau în orătenile din curte.

Tata mare, oprea în pod 12 snopi de grâu netreerați. Când nu se mai găsea demâncare pentru vrăbii, iarna când totul era acoperit sub zăpadă, El punea într'un stâlp din mijlocul curții câte un snop de grâu cu boabele în spic și ciuguleau vrăbiile până se terminau cei 12 snopi în pod. Ca el făceau mulți în sat. Avea și el și vrăbiile cu ce trăi din belșug tot anul.

Mi-aduc aminte, ca acum, când mă jucam cu prafu'n drum. Eram o droaie de copii pe uliță. Nu se gândea nimeni să n'aibă copii pe atunci. Și tata mare, cu plete albe de dac, totdeauna cu ȋtarii albi ca zăpada, sta pe buturuga din capul uliței și veghea asupra noastră când ne jucam. Și din joc, el cunoștea care e copilul rău și-l spunea la părinți să-l crească bine spre a nu eși un om stricat în sat.

Mă făcusem băețandru și mă duceam de mânăm boii la plug. Brazdele se întindeau peste imaș ca un belșug de cosițe negre pe umeri de fată mare. Aram cu soarele în față. Razele aurii se despleteau în fire de borangic și ne sărutau pe frunte încălzindu-ne obraji și inima.

Ciocârlia se scâldea 'n azurul argintiu cântând, apoi cădea săgeată pe lângă noi...

Cu-cu se risipia prin crâng în orgie de cântec, privighetoarea-și împletea glasul cu susurul pârâului din vale. Din loc în loc, pânze de păianjen stropite cu rouă se întindeau peste vârfuri de ierburi și ramuri ca o beteală de nuntă pe o frunte de mireasă. Stropi de rouă umpleau iarba și atârnav limpezi ca lacrimile pe genele unui prunc.

Respiram adânc răcoarea aerului proaspăt. Pe brazdă, în

urmă, eșea abur din pământ ca dintr'o pâine caldă scoasă din cuptor.

Mergeam desculț și roua mă săruta pe glesne.

Eram numai dor și cânt.

Inima aceia bună ținea până toamna la culesul roadelor inbelșugate.

Acum, oamenii zăvorăsc cu mii de lacăte bucatele pe câmp, să le vândă cu preț de îmbogățire celor lipsiți.

Femeia nu îndrăsnea să vâre mâna în cocă să frământe pâine dacă nu era într'o perfectă curățenie trupească. Nu mai vorbim când alegea grâu pentru colivă.

Pe atunci fiecare gospodar făcea pomană cu masă bogată în curte dată săracilor, pentru sufletele morților. Cei săraci nu simțeau lipsa. Azi, cei bogați nu mai dau din avutul lor să se facă pomeni cu săracii dar dau pentru fustele amăntelor, pentru podoabele stricatelor și alte urăciuni.

Inima strămoșilor noștri a fost răsplătită totdeauna cu roade multe pe pământul țării noastre. Ploile date la timp, căldura soarelui și roua pământului veneau totdeauna peste lume ca o ofrandă pentru inimile bune ale oamenilor de atunci. Azi inimile bune s'au împușinat de tot. În locul inimii s'au ridicat creerii. Lumea s'a «deșteptat» și lucrează după rațiune nu mai lucrează după inimă. Moș Gheorghe Târziuru zice că lumea nu s'a «deșteptat», ci ar fi dat în «prosteală». Nu se poate să facem noi preoții niscaiva slujbe de alungarea dracilor din inima și creerii lumii de acum? Că ne prăpădește Dumnezeu —, zice el uneori... Așa fiind, cred că ar fi bine să se pornească o întinsă lucrare de a pune în mâinile țăranilor nu numai unelte noi de muncă, ci și inimă de creștin temător de Dumnezeu. Că la unelte bune de muncă, de vom avea și inimi bune de creștini, munca va fi bine cuvântată de Dumnezeu și roadele se vor revărsa toamna pe tot întinsul țării ca un dar ceresc.

Se smulg roade din pământ și fără Dumnezeu, că și dracii smulg f. multe fără Dumnezeu. Dar focul din fulgerele cerului, din atomii pământului și din văpăile adâncului vor nimici și pe draci și pe oamenii care vor culege astfel de roade.

Pr. Ion N. Tudor
Apostolache-Prahova

I c o a n a

Primăvara anului 1944 a sporit teama și nesiguranța bucu-reștenilor. Ceva nelămurit și rău prevestitor plutea în aer. Trenuri tixite cu refugiați din Basarabia și nordul Moldovei sta-ționau zile întregi în gara de Nord până a fi îndrumate în di-recții necunoscute, măbind neîncrederea și panica printre po-pulație. Cei cu mijloace personale părăseau zilnic Bucureștiul în camioane supra încărcate, deavalma cu bagaje, păsări, copii, civili și militari.

Familia inspectorului C. F. R. Ștefănescu, locuia un apar-tament la etajul II în casa Ficher.

Proprietarul blocului, mare angrosist de vinuri, se afla dela începutul războiului internat într'un lagăr de concentrare. So-ția sa cu trei copii, două fete și un băiat sub zece ani, potrivit legiurilor de atunci, au fost tolerați în propria casă, restrânși la apartamentul vecin familiei Ștefănescu.

Vecinătatea acestor familii, deosebite prin rasă și religi-une, dar unite prin suferințele comune cauzate de război: so-țul doamnei Ficher prigonit din lagăr în lagăr; fiul doamnei Ștefănescu, singurul său copil, căsătorit, cu doi copii la Ploești, dispărut pe frontul din răsărit; a legat între ele o strânsă și sinceră prietenie. Se ajutau pe cât puteau pentru învingerea greutăților zilnice. Doamna Ștefănescu deși mai în vârstă, mergea zilnic după târgueli pentru amândouă familiile, scutind pe madam Ficher de ironiile și mojiicile vânzătorilor infier-bântați de ura rasială.

În acest timp madama Ficher, supraveghea bucătăria, și lucru cu sârguință flaneluțe și ciorapi pentru nepoții doamnei Ștefănescu.

Cum domnul Ștefănescu era mai tot timpul plecat de acasă, cele două vecine ședeau ore întregi de vorbă, plănuid o hi-merică evacuare în cazul când birourile C. F. R. vor fi dis-persate așa cum se svonea.

Primul bombardament aerian le-a surprins împreună. Nu se știa bine ce poate fi: exerciții antiaeriene sau alarmă ade-vărată și un sgomot surd de motoare se apropia amenințător. Din direcții deosebite se îndreptau concentric spre capitală, puternice escadrile de avioane, lucind sclipitor în razele argintii de soare.

Copiii doamnei Ficher au năvălit în casă speriați.

Avioane! Avioane!

Primele bubuituri au spintecat văzduhul și locuința a început să vibreze.

Doamna Ștefănescu cuprinsă de spaimă, îngenuche sub icoană.

Cu ochii înecați în lacrimi, repeta cu aprindere: «Tatăl nostru carele ești în ceruri...».

— Spuneți și voi copii, «Tatăl nostru», după doamna Ștefănescu, să ne scape Dumnezeu de primejdie. Și grămădiți cu toții în colțul de răsărit al casei, creștini și evrei, sub icoana celui răstignit pentru păcatele lumii, se rugau fierbinte aceluiași tată ceresc, bun și milostiv, care nu vrea moartea păcătosului.

Exploziile 'bombelor se îndeșeau. O sguđuitură puternică și geamurile s'au prefăcut în țandări.

«Tatăl nostru carele ești în ceruri...».

«Ajută-ne Doamne!».

Au primit strident ca de sirenă, o explozie groaznică și toți au fost aruncați la pământ. Spaima le-a tăiat respirația. Șgomotele erau din ce în ce mai asurzitoare. O avalanșă de moloz și cărămidă s'a prăvălit pe podea.

— Madam Ștefănescu, ești lovită?

— Nu, dumneata ai ceva?

— Suntem toți neatinși.

Huruitul motoarelor s'a depărtat, loviturile s'au rărit și incetul s'a restabilit liniștea.

Incetarea alarmei i-a trezit la cruda realitate: trei sferuri din casă era dărâmată. Apartamentul doamnei Ficher, prefăcut într'un morman de moloz nu se mai putea distinge ce a fost locuință sau mobilier.

De altfel întreaga casă grav avariata nu mai putea fi locuită. Singurul loc neatins a rămas colțul cu icoana, la adăpostul căruia și-a salvat viața cele două femei și copiii.

S'au mutat cu toții într'o singură cameră la subsol în așteptarea evacuării. Lucrurile ce-au putut fi găsite prin dărâmături au fost strânse în câteva geamantane. Icoana a fost așezată în peretele dela răsărit. O candelă aprinsă în permanență, lumina firav picioarele, coasta și mânele însângerate ale Mântuitorului. Capul inclinat pe cruce părea a repeta:

«In lume necazuri veți avea; îndrăsniți. Eu am biruit lumea» (Ioan 16, 33). «Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi odihni pe voi». (Matei 11, 28).

Peste câteva zile iar alarmă. Cu toții s'au îndreptat în grabă spre primul adăpost. S'au strecurat prin mulțimea înspăimântată, făcându-și loc într'un colț.

— Ah, icoana —, am uitat icoana, fără ea nu rămân aici. Și fără a mai ține seamă de nimic, madam Ștefănescu, făcându-și loc cu coatele, se îndreptă spre eșire. Doamna Ficher cu cei trei copii de mână o urmă în grabă.

— Stați pe loc, nu plecați că apar avioanele. Copiii plângeau, dar nimic nu le putea reține. În fugă, doamna Ștefănescu intră în casă, desprinse icoana din perete și strângând-o la piept se îndreptă spre adăpost, urmată de doamna Ficher și copiii speriați. În văzduh se auzea uruitul puternic al motoarelor. Artileria anti-aeriană a deschis focul. Un sgomot infernal sguduia văzduhul. Până la adăpost mai era o distanță bună. Avioanele!

Ca niște berze călătoare, stoluri, stoluri, resfirate se apropiu amenințătoare, sclipind în văzduh purtătoarele de moarte și ruină.

În apropiere se vedea un garaj părăsit în grabă cu ușile deschise.

— Să intrăm aici, madam Ficher. Cu ultima putere închid ușile, sprijină icoana pe o ladă și se lasă în genunchi. Pământul fierbea sub sgomotul infernal al bombelor. Nu se mai știa ce este tun sau bombă; aveai impresia că întregul univers se năruie sub uraganul de foc și oțel. O bubuitură puternică și garajul se clătină sub ploaia de schije, pietre și pământ aruncate de explozia unei bombe din apropiere. Se auzeau țipete. Un miros înțepător de carne arsă plutea în aer. Alte detunături învălu totul în întuneric.

Cele două femei și copiii, întinși pe pământ, țineau strâns icoana, repetând după doamna Ștefănescu:

«Tatăl nostru carele ești în ceruri...». Ochii blânzi ai bunului Iisus le-a muiat spaima. Un sentiment de siguranță le umplea inima greu încercată.

— Dacă scăpăm cu viață, ași dori să fiu creștină, șopti doamna Ficher printre suspine.

Doamna Ștefănescu îi strânse mâna, plecându-și fruntea spre icoană.

«Tatăl nostru carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău;

Vie împărăția Ta;

Facă-se voia Ta...

Se da semnalul de încetarea alarmei. Când au eșit din ga-

raj, spectacolul de afară era înspăimântător. Casele dimprejur mai toate erau la pământ, vagoanele de tramvai aruncate depe linie, zăceau turtite pe lângă ziduri, pomii smulși din rădăcini, mutilați încurcau străzile. Unul atârna jalnic de balconul unei case pe jumătate dărâmată.

Spre adăpost se îndrepta salvarea și câteva echipe de ajutor. Mulțimea aleargă din toate părțile.

Ce s'a întâmplat?

O bombă a picat pe adăpost; ocupanții sunt aproape toți morții sau răniți.

— Dacă rămâneam în adăpost muream.

— Icoana, ne-a scăpat.

În aceeași zi spre seară, madam Ficher, suna la ușa preotului din cartier.

Aflând despre ce este vorba, preotul consternat de cererea doamnei Ficher, îngână câteva scuze spre a putea eși din încurcătură: catehizare... timp de gândire... în fine, legile nu permit.

A trecut al treilea bombardament, apoi al patrulea, al cincilea... în fine sfârșitul lui August a pus capăt chinuitoarelor încercări.

Domnul Ficher a fost eliberat din lagăr și repus în drepturile sale.

A fost cu totul de acord cu soția sa de a trece la creștinism.

Era o dorință mai veche a sa care se vedea realizată acum.

Vezi tu, spunea el — **religiunea creștină este religia suferinței, a răbdării și ertărei.** Suferințele noastre ne-a apropiat de cel care a suferit infinit de mult pentru noi toți. Vom începe o viață nouă într'o lume nouă, hotărî Domnul Ficher, îmbrățișându-și soția.

Catehizarea dură puțin, dată fiind râvna proaspeților neofiți. Simbolul credinței, sfintele taine, poruncile biserici și câteva rugăciuni au fost învățate până la expirarea termenului de treizeci de zile, cerut de lege pentru părăsirea cultului.

Botezul a avut loc într'un cadru restrâns, familiar la biserică dintr'o stațiune climaterică unde familia Ficher se afla pentru refacerea sănătății. Soții Ștefănescu înarmați cu câte o lumânare de ceară curată împodobite cu flori alese, au asistat ca nași.

Numele finilor, întrebă preotul, înainte de a citi lepădările.

— Nicolae și Maria, iar copiii Ion, Ana și Elena, răspunse doamna Ștefănescu pentru toți.

Gânduri din opera poetică a sf. Grigore de Nazianz

Ce voi prețui mai mult: fapta sau contemplația?

— Contemplația e a celor desăvârșiți, iar fapta a celor mulți.

Amândouă sunt vrednice de cinste și de iubire;

Tu însă, spre cea pentru care simți chemare, năzuiește mai mult!

M'a întrebat unul despre ceva din cele duhovnicești.

Și i-am sus: numai dacă ești curat. — Dar sunt un înțelept!

-- Da, dar trebuie să fii curat; acum e lipsă de suflete curate,

Căci mirul nu se pune în vas spurcat.

Nu te împotrivi, dar nici nu da crezare tuturor vorbelor,

Ci numai celor cercetate, numai cât și când trebuie.

Mai bine înalță-te spre Dumnezeu, decât să vorbești despre

[El

Căci cuvântului se poate împotrivi alt cuvânt, dar vieții cine se

[va împotrivi?

Sau nu te face învățător, sau învață pe alții prin purtarea ta,

Ca nu cumva ce iei într'o mână să arunci cu cealaltă!

Va fi mai puțină nevoie să predici, dacă tu însuși faci cele ce se

[cuvine,

După cum zugravul învață pe alții mai mult prin chipuri.

Vă spun mai ales vouă, celor de pe amvon:

Nu fiți ochiu plin de întunerec,

Ca să nu fim socotiți fruntași ai răului!

Căci dacă lumina va fi astfel, cu cât mai mult întunerecul?!

Mai bună este fapta fără vorbă, decât vorba fără faptă,

Căci nimeni nu s'a înălțat vreodată decât prin viața sa

Și mulți au izbutit și fără vorba cea frumoasă grăitoare

Căci harul nu e al celor ce vorbesc bine, ci al celor ce viețuiesc

[frumos.

Darul cel mai de preț pentru Dumnezeu e purtarea crești-

[nească

Chiar de ai dărui toate, nimic de preț nu vei dărui,

Ci ceea ce dai și cel sărac, aceea să dai și tu!

Căci darea desfrânatei nu o primește Cel curat.

Să nu făgăduiești niciodată ceva lui Dumnezeu, nici chiar din
 [cele mai mici,
 Căci al lui Dumnezeu este, mai 'nainte de a-l primi dela tine.
 [Ba încă, ce zic?
 Ești un fur, dacă nu dăruiești cele ale tale! O, minunată datorie,
 Despre care te încredințează Anania și Safira.

Socotește această viață ca pe un târg
 In care, dacă te vei strădui, câștig vei avea. Căci e un schimb
 Al celor mici pentru cele mai mari și al celor trecătoare pentru
 [cele veșnice;
 Iar dacă târgul a trecut, alt timp nu mai ai!

Nu te înflăcăra prea tare, ci stăruiește în ceea ce ești hotărît!
 Mai frumos e să sporești în bine, decât să te abați dela el.
 De aceea, socotim oameni de nimic nu pe cei de jos,
 Ci pe cei ce, năzuind spre înălțime, cad cu zgomot.

O scânteie cât de mică se face flacăra mare
 Și un pui de viperă a pricinuit adesea moartea.
 Știind deci aceasta, ferește-te și de cea mai mică pată:
 Ea e mică, dar cu timpul se face tot mai mare.

Caută a te cunoaște mai mult pe tine decât pe alții,
 Căci așa vei folosi tu, pe când altfel, semenii tăi.

Mai bună este prețuirea faptelor decât a avuțiilor
 Căci avuțiile sunt supuse pieirii, dar faptele rămân.

Neîncetat nevoește-ți mintea, îmbogățindu-ți-o
 Cu gânduri dumnezeiești și cu înțelepciunea vieții...

Infundă-ți cu ceară urechile, la vorbele cele rele
 Și la socotelile meșteșugite ale graiurilor plăcute la auz;
 Dar la cele înțelepte și curate, ia aminte totdeauna!
 Căci dela a zice și a auzi, până la a face, puțin lucru este.

Nu te lăsa robit de parfumurile femeiești
 Sau de dulceața pipăitului, ori a gustului...
 Căci ce bărbat ai mai fi tu, dacă ai fi biruit de ele?

Frumusețea adevărată e împodobirea sufletului
 Iar nu cea pe care mâinile o zugrăvesc, iar vremea o șterge.
 Și iarăși, pentru ochii unui înțelept,
 Uriciune este nefngrijirea sufletului.

Trec peste noi dureri și bucurii, încrederi și temeri,
 Bogăție, sărăcie, slavă și necinste, tronuri;
 Să curgă cum le e voia! Dar nimic
 Din cele trecătoare nu atinge pe omul statornic.

Înalță-te prin viață mai mult decât prin știință,
 Căci așa te îndumnezeiește, pe când altfel vei cădea rău.
 Însă vei izbuti într'aceasta, nu măsurându-te cu cei mici:
 Căci chiar de i-ai întrece, ești mai prejos de desăvârșire.

Nu urmări lauda oamenilor, nici mereu și nici prea tare
 Căci mai bine e să fii decât să pari. Iar dacă ești fără măsură,
 Nu vâna nici slava deșartă, nici pe cea a tinereții,
 Căci ce i-ar folosi maimuței, dacă se va crede leu?

Laudă pe altul, iar când ești lăudat, nu te îngâmfa!
 Căci mi-e teamă că vei fi mai prejos de laudă.
 Dar nici pe altul să-l lauzi în pripă, fără să-l fi cunoscut tu în-
 [suți,
 Ca nu cumva, fiind acela dovedit rău, tu să porți rușine.
 E mai bine să auzi că ești vorbit de rău, decât să vorbești de rău.

De plutești cu noroc, nu te lăuda până ce nu ajungi la mal!
 Căci mulți s'au scufundat lângă țârm, deși plutiseră ușor,
 Pe când, dimpotrivă, alții au sosit la liman, după ce luptaseră
 [cu furtuna!...

Traducere după textul grecesc din colecția *Migne*, P. G., t. XXXVII,
 col. 928—936).

Diaconul Ene Branîște

Fapte pilduitoare

În cuprinsul Atelierelor Grivița, C. F. R. s'a petrecut un fapt ce merită să fie pomenit. Prin acest fapt se spulberă încă odată părerea greșită ce și-o fac unii rău voitori, cari tot spun că muncitorii noștri nu mai merg pe linia credinței noastre strămoșești.

Iată de pildă păr. Ilie Stoian din com. Siliștea jud. Argeș — a umblat pretutindeni în oraș să poată reface dopotul Bisericii la care Dumnezeu l-a învrednicit să slujească. A umblat

cât a umblat, dar n'a putut să-și vadă visul împlinit. Enoriașii Sf. Sale, oameni nevoiași, n'ar fi putut împlini cu mijloacele lor o lucrare atât de costisitoare. Auzise părintele că lucrarea ce-l interesa s'ar putea face și la Atelierele Grivița. Dar cum să te duci la Grivița când tot auzi că oamenii de acolo ar fi rupt-o cu Dumnezeu, cu Biserica și deci cu credința? Dar până la urmă pâr. Stoian a pășit și la Grivița să încerce și aici, să nu rămână cu inima îndoită. Împreună cu episcopii Sf. Sale: Gh. Sandu și C. Mincu au venit la Ateliere și s'au adresat neobositului Jianu Nicolaie, maestrul secției I-a de turnătorie. Acesta când a văzut de ce-i vorba, n'a stat o clipă pe gânduri. Împreună cu delegatul Atelierului Jeroiu Ioan au pornit imediat la comitetul de fabrică. La comitet, aceiași caldă înțelegere. S'au făcut demersurile necesare la administrație și s'a aprobat prin sufletul D-lui Director Bârsu ca, clopotul siliștenilor în greutate de circa 100 kgr. să fie returnat în atelierele Grivița Locomotive secția I turnătorie, în orele libere ale muncitorilor.

Harnicii turnători: Porumbaru Const., Iacobescu Nicolaie, Simionescu Const., Berezeanu Gh. și Alecu Stan sau achitat mai mult decât conștiincios de obligația ce și-au luat din pornirea inimei lor de fii adevărați ai Bisericii noastre. Au lucrat cu drag și-au venit în ajutorul fraților lor din Siliștea Argeșului, care ar fi trebuit să plătească în altă parte cel puțin lei 2.000.000

Șeful atelierului Ilie Nicolaie a avut o mândrie a lui ca împreună cu maestrul Jianu Nicolaie să dea gata clopotul cât mai curând ca în noaptea Invierei el să sune pe meleagurile Siliștei vestind tuturor ridicarea din mormânt a Mântuitorului lumii și fapta nu mai puțin pilduitoare a credincioșilor muncitori și conducători, dela Grivița și truda lor li-a împlinit gândurile. De Paște pâr. Ilie Stoian a avut clopotul la Biserica Sf. Sale unde l-a sfințit spre a suna cu glasul lui duios adunarea la ruga deniilor și a Praznicului celui mare.

Invierea Domnului...

Dar iată că nici Spinenii Oltului n'au clopot. Lucrătorul Damian Vasile a vorbit și el ca tot de Paște să sune și în satul lui, glasul clopotului strămoșilor lui. Deaceia l-a adus el personal la secția I-a Turnătorie, iar turnătorul Plăcinta Vasile n'a odihnit până nu l-a văzut gata. Ajutorul Popescu Dumitru și-a pus la contribuție toată priceperea sa ca să iasă ceva frumos și temeină. Tot el a umblat și pentru aprobările respective pe care le-a cîpătat cu aceiași caldă bunăvoință.

Și iată că în felul acesta două sate s'au văzut cu clopote returnate la Grivița. Enoriașii respectivi s'au rugat de Paște împreună cu slujitorii lor pentru cei dela Grivița. E o înfrățire care vorbește dela sine. Ea s'a făcut în numele Aceluia care-i Domn și Stăpân al sufletelor noastre: **Isus Hristos**. Ca unul ce-am fost rânduit la Atelierele Grivița de către I. P. S. Patriarh Nicodim, spre a purta și grija sufletelor creștinești de acolo, am adus din partea Inalt Prea Sfințitului Patriarh cele mai calde mulțumiri și patriarhicești binecuvântări tuturor ostenitorilor.

Facă Dumnezeu ca faptele pilduitoare pe linia credinței să prisosească la Grivița, spre slava Cerului și spre bucuria obștei noastre creștinești de pretutindeni.

Preotul Ioan Gh. Chirvasie

Protopopul Ciocoi

Un asemenea nume purta, pe vremea Mitropolitului Iosif al Moldovei, protopopul județului Dorohoi.

Schimbându-se odată guvernul, localnicii veniți la putere voiau și schimbarea protopopului, pe motiv că ar fi **simpatizat** cu fostul partid care fusese la putere! La cererea lor reușiseră să asocieze și pe Ministrul Cultelor, dar Mitropolitul nu dădu nici un curs acestei înalte intervențiuni, întrucât avea idee bună despre protopopul său, pe care nu-l știa înregimentat politicește în nici un partid și n'avea motiv să-l schimbe.

Ministrul însă nu se dădu bătut și printr'o adresă cere în scris Mitropoliei să schimbe protopopul. Mitropolitul scrise și el pe adresă prescurtat: «La dos.», — adică la dosar!

Neprimind niciun răspuns la adresa sa, Ministrul revine cu una nouă, comunicând Mitropoliei destituirea protopopului și deci oprirea salariului.

Pe această nouă adresă Mitropolitul Iosif puse apostila: «La Dorohoi eu am protopop pe popa Ciocoi. Dacă Ministrului nu-i place, să-și numească altul».

Sosindu-i un asemenea răspuns, Ministrul se văzu în imposibilitate de a schimba pe protopopul Ciocoi dela Dorohoi, legea nedându-i un asemenea drept și ca să nu rămână de rușine, printr'un politician al orașului, reușește să convingă pe protopop să-și ceară în scris scuze, asigurându-l că va fi reintegrat.

Protopopul, deși fusese mai înainte chemat de Mitropolit și sfătuit să aștepte în liniște, că-și va recăpăta toate drepturile, a căzut în cursă și a făcut cerere către Minister după sfatul politicianului localnic.

Astfel i s'a dat prilej Ministrului să comunice Mitropoliei, că în urma scuzelor prezentate în scris de protopopul Ciocoi, a fost reintegrat în postul său, pe care în fapt nu-l părăsise nici un moment.

Aflând Mitropolitul de fapta urâtă a protopopului îl chiamă și-l înfruntă pentru lipsă de demnitate și-l gratulează cu cuvintele: «Ai înțeles acum că Ministrul a socotit că făcând tu o asemenea neghiobie ai să mă superi, iar eu am să te schimb și în felul acesta el să-și ajungă ținta. Acesta i-a fost scopul dela început, de aceea eu nu mă potrivesc lui nici acum. Tu ai făcut însă ceace nu se cădea să faci. Mergi nesocotitule și-ți vezi de treabă».

Și așa protopopul Ciocoi dela Dorohoi, a intrat în Istoria Bisericii Române, ilustrând unele moravuri, — povestea lui fiind păstrată tot de I. P. S. Patriarh Nicodim.

Culegere de Pr. AL. N. Constantinescu
Biserica Sf. Ilie-Rahova

Unde duce lăcomia

Era către asfințitul soarelui, într'o zi de Mai, când toată natura înverzise din plin. Trei drumuri înaintau cu pași grăbiți, pe o cărăruie șerpuită, urcând dealuri și coborând văi, brăzdate de râușoare ce te îndemnau să poposești, spre a te odihni și a le asculta murmurul lor de atâtea taine.

Mergeau de aproape patru zile și oboseala, peste puțină vreme avea să se strecoare în trupurile lor. Merindele s'au terminat la ultimul popas, iar foamea le amintea cu insistență că în curând va trebui să fie potolită.

Această amărăciune îi silea să-și grăbească pașii, spre a ajunge mai curând la casa unui creștin, să-i miluiască cu câte ceva de ale gurii.

Mergeau tăcuți, chinuiți de acelaș gând, nimic în jurul lor, decât câmpie întinsă cât vezi cu ochii, doar sfântul soare le mai

îndulcea necazul, strecurându-le nădejde în suflete.

Au mers ce au mers, dar pasul lor a început a se încetini și se putea citi pe fețele lor palide, că oboseala a început a-i stăpâni.

Părea că nu mai ia sfârșit această călătorie, plină de atâta chin și oboseală, când deodată, în depărtare, au zărit o sfântă cruce care se înălța spre bolta cerului, făcând să li se umple inima de nădejde și de bucurie.

Era biserica din satul unde aveau să-și împlinească treburile lor și unde în curând avea să ia sfârșit foamea și oboseala.

La marginea acestui sat, la rădăcina unui nuc bătrân, s'au așezat, sleiți cu totul de puteri, să se mai odihnească, iar unul dintre ei rotindu-și ochii, spre a-și găsi un așternut mai bun, la câțiva pași de dânsul, zărește ceva strălucitor, dar nu pricepe ce va putea fi aceasta.

Mergând la locul cel misterios, nu mică-i fu mirarea când din țărână ridică un ban de aur... și bănuind ceva, cu mâinile infipte în pământul puțin jilav al primăverii, scobea din răspuneri grăbit și curios și iată că alt ban asemenea aceluia, se rostogoli în palmele lui murdare. Chemând pe ceilalți doi frați de drum și arătându-le locul și banii cei găsiți, cu toți s'au așezat la lucru spre a descoperi adâncul tainei.

Șase mâini nerăbdătoare răscoleau pământul, să afle în curând comoara cea visată și iată că au dat de urma ei. Iar când au scos-o la lumina zilei, cu ochii plini de lăcomie sorbeau și strălucirea și zăngănitul banilor de aur, ascunși acolo de cine știe cine.

Acum erau mai obosiți și mai flămânzi și ar fi dat orice ca foamea să și-o potolească, dar satul era departe de ei și nici un drumeț nu a trecut pe calea lor în ziua aceea.

S'au sfătuit ca cineva din ei să meargă în satul cel apropiat, să cumpere ceva de ale gurii, iar ceilalți doi vor rămâne ca să păzească comoara cea de galbeni lucitori, că erau mulți la număr.

Mergând să cumpere merinde, pe cale se tot gândea și plănuia, cum ar putea face ca toată comoara să fie numai a lui, nu și a celor doi frați ai săi, cu cari cu câteva zile mai înainte era în aceeași suferință.

— «Vei otrăvi mâncarea prietenilor, ei vor muri pe loc și toată comoara cea mare și frumoasă, a ta va fi».

Cei doi rămași cu paza comoarei blestemate, același lucru plănuia și în frământarea lor, sosi îndată același diavol ca să-i descurce șoptindu-le și lor:

— «Ce stați pe gânduri nepricepuților! Când va sosi cel cu mâncarea, o lovitură bine țintită și cu putere, și se va duce în lumea celor ce nu cuvântă și viață nu mai au, iară comoara se va împărți nu în trei părți, ci numai în două, ca să vă ajungă».

Iubite cetitor întocmai s'a întâmplat, căci diavolul în toată clipa te pândește, iar unde simte că a slăbit credința și frica cea de Dumnezeu, începe a da năvală și de te va găsi nepregătit de luptă, curând te va arunca în locul cel de veci. Cea mai sigură armă a diavolului nu este alta decât lăcomia, care în-cuibată în om îl duce la piere. Căci scris este: «Acolo unde este comoara, este și inima lui». E în stare orice să săvârșească spre a-și împlini dorințele lui umbrite de patima arginților și a lăcomiei.

Iată drumeții noștri, cuprinși de patima aceasta, au mers pe drumul arătat de cel ce stăpânește răutatea și întunerecul și astfel s'au prăvălit în lumea celor blestemați.

Cel ce trebuia să aducă hrană spre întărire, aduce moarte, căci otrăvind mâncarea fraților săi, pornește în grabă să-și vadă gândul împlinit.

Cei doi când l-au zărit, s'au năpustit asupra lui și au lovit cu atâta sete, încât n'a mai putut grăi nimic, ci plin de sânge s'a prăbușit îndată la pământ.

Flămânzi fiind, au înghițit cu lăcomie mâncarea otrăvită și au vrut să plece mai departe pe drumul lor și cu comoara după ei, dar au căzut la fel ca cel dintâi, cu mâinile puternic încheștate în galbenii strălucitori ce le răpise viața.

De multă vreme și soarele asfintise, nevrând să vadă ticăloșenia acelor frați, iar luna ascunsă în nori, tristă, cu razele ei umbrite, îi lumina, plângându-i și stătea de veghe la capul lor.

A doua zi tot satul venise ca să-i vadă.

Erau trei frați și o comoară, la margine de drum, sub un nuc bătrân, ce își dormeau somnul de veci, deoarece dorind a-și îmbogăți viața, au pierdut-o și pământul i-a îngăduit mai înainte de vreme.

Și noi suntem tot călători, mergând pe cărăruia vieții, brăzdată de fel și chipuri de necazuri, ispite și dureri, dar prin răbdare și înfrânare putem să ocolim astfel de comori și să ajungem la locul păcii și al odihnei celei veșnice. Sunt însă unii din-

tre noi care ascultă mai cu luare aminte de toate îndemnurile diavolești și se opresc din drum, spre a descoperi comoara plină de patimă și ură, ce le robește și sufletul și viața și atunci, sleiți cu totul de puteri, cu mâinile înfipite în plăceri. își dau duhul satanei.

De stați și vă rugați și candela credinței o țineți mereu aprinsă, nu va putea nicicând diavolul să se sălășluiască în sufletele voastre, căci el la întunec se strecoară, ademenind pe cei ce dorm și candelile le sunt stinse.

Pr. C. C. Matei

Apărătorii Patriei București

Adunarea Eparhială a sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor — sesiunea ordinară din 28 Mai 1946.

În ziua de 28 Mai a. c., a avut loc în sala de recepție a Palatului Patriarhal, sesiunea ordinară a Adunării Eparhiale a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, sub președinția I. P. S. Patriarh Nicodim.

La orele 9^{1/2} s'a săvârșit un Te-Deum la Catedrală, de către P. S. Veniamin Sinaitul, Vicar Patriarhal, înconjurat de soborul clericilor catedralei și în prezența Onorațiilor membrii ai Adunării.

S'a trecut apoi în sala de recepție a Palatului, unde au avut loc desbaterile. I. P. S. Patriarh Nicodim deschide ședința, la orele 10, adresând următoarele cuvinte de bun sosit membrilor Adunării:

«Ne-am întâlnit cu ajutorul lui Dumnezeu și în acest an spre a hotărî asupra celor ce s'au întâmplat în cursul anului expirat și spre a vedea ce s'a făcut și ce mai avem de făcut pentru viitor».

Cu acestea eu vă spun bine ați venit .

Se face apoi apelul membrilor, găsindu-se prezenți 36. Constatându-se că Adunarea este constituită legal, se împart Rapoartele Generale ale Secțiilor și cel al Consiliului Eparhial Plenar, Comisiunilor respective, spre a fi studiate, ședința suspendându-se la orele 10^{1/2}.

La orele 11 se redeschide ședința. Se citesc telegramele

către M. S. Regele **Mihai I**, către Dl. Dr. **Petru Groza**, Președintele Consiliului de Miniștri, și către D-l Ministru de Culte, care sunt aprobate prin aclamații.

P. C. Pr. N. **Mănescu**, raportor, citește Referatul asupra Raportului General al Consiliului Eparhial Plenar pe 1945. Adunarea aprobă raportul cu propuneri de definitivarea D-lui Av. **Gh. Nazarie**, în postul de Consilier juridic al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor și delegarea D-lui Av. **D. Grozdea** din partea Mitropoliei Ungro-Vlahiei în Congresul Național Bisericesc. Se hotărăște apoi complectarea locurilor vacante în Congresul Național Bisericesc și se aleg D-nii: **I. Mihalache** și **Av. Popescu Tudor**.

P. C. Consilier Eparhial **M. Ionescu**, secretar al Adunării, citește referatul asupra rapoartelor generale ale Secțiilor Administrative Bisericești I și II, pe 1945. Adunarea aprobă rapoartele și dă descărcare Secțiilor pentru lucrările efectuate în anul 1945.

Au luat apoi cuvântul D-l Prof. **D. R. Ioanițescu**, Pr. **Marin Ionescu**, D-l **Mihail Berceanu** și **C. Spineanu**, care elogiază pe **I. P. S. Patriarh Nicodim**, cu ocazia împlinirii a 80 de ani.

D-l Prof. **D. R. Ioanițescu** pune în discuție problema impozitelor exagerate puse asupra preoților care caută să facă, prin aceasta, din ei niște liber-profesioniști. Desbat această problemă Pr. **Marin Ionescu** D-l **I. Anastasescu** și **Av. Popescu** și se ajunge la soluția să se formeze o Comisiune care să intervină la D-l Prim Ministru, pentru desființarea acestui impozit. Comisiunea se formează din: Prof. **D. R. Ioanițescu**, **Dim. Grozdea**, **Tache Slăvescu**, **I. Anastasescu**, Pr. **Eug. Bărbulescu** și Pr. **Gh. Comana**,

D-l Av. **Dim. Grozdea** dă citire Referatului Comisiunii Culturale asupra Raportului General al Secției Culturale pe 1945.

Iau parte la discuții D-l Av. **Popescu Tudor**, care arată că Legea prevede ca toate școlile de pregătire a slujbașilor bisericii, Școli de Cântăreți, Seminarii, Fac. de Teologie, să fie necondiționat sub conducerea Bisericii, așa cum sunt Academii Teologice din Ardeal.

I. P. S. Patriarh Nicodim, luând cuvântul, spune că această problemă îl preocupă de multă vreme și a făcut totdeauna intervenții pentru realizarea ei, și va face și de acum toate sforțările, pentru aducerea la îndeplinire a acestui desiderat. **I. P. S.** Sa arată că trebuie să fie aceiași situație cu școlile bisericești ca și cu liceele și școlile militare. Candidații la preoție trebuie ca

în afară de pregătirea științifică teologică să aibă și o temeinică pregătire duhovnicească.

Pr. Gh. Comana, susține acelaș punct de vedere, cerând a fi inclusie aci și școlile Soc. Femeilor Ortodoxe, ca școli confesionale. Copiii trebuie crescuți în duh creștin.

D-l C. Spineanu arată că s'a scos religia din școlile de ucenici dela 1 Ianuarie 1945. În acest scop, pentru îmbrățișarea tuturor problemelor de educație, crede că Biserica ar trebui să pregătească elemente din cler pentru toate ramurile de știință, pentru a putea apăra Biserica.

Trebue mărită capacitatea Internatului Teologic, astfel ca toți, sau cea mai mare parte dintre studenții teologi să poată avea aci o pregătire duhovnicească. Trebuie asigurate la sate biblioteci de luminare a credincioșilor, cu cărți potrivite acestui scop.

Numărul preoților misionari este prea mic, pentru a putea face față greutăților vremurilor.

Pr. Eug. Bărbulescu, vorbește despre nevoia ca preotul să fie cât mai mult prezent în școala primară și despre necesitatea activității cercurilor pastorale pentru preoți.

După aceste discuțiuni, Adunarea Eparhială aprobă Raportul General al Secției Culturale și propunerile făcute.

. . .

C. Sa Pr. Aurel Popescu, consilier eparhial, citește referatul Comisiunii Economice asupra Raportului S. Economice I, pe 1945 și asupra lucrărilor anexe.

Adunarea Eparhială aprobă raportul general al S. Economice I pe anul financiar 1945/46, bilanțul încheiat la 31 Martie 1946, poectul de buget pe 1946/47 și dă cuvenita descărcare Consiliului Economic pentru întreaga gestiune a anului 1945/46.

. . .

D-l I. Predescu citește referatul asupra raportului general al S. Economice II.

Adunarea aprobă referatul și raportul general, cu toate lucrările anexe, bugetul bisericii Sf. Ilie Hanul Colței și al Atelierului de țesătorie dela Mănăstirea Țigănești pe 1946/47 și dă descărcare în totul pentru conturile de gestiune respective pe 1945/46.

D-l D. Grozdea expune Adunării că I. P. S. Patriarh nu are în cuprinsul Sf. Arhiepiscopii nici un loc de odihnă, aproape

de București și trebuie să meargă tocmai la M-rea Neamțu, care este la 500 km. de București.

Deoarece conturile de gestiune ale Sf. Arhiepiscopii sunt excedentare și în plus un număr de medalii, propune a se vinde acestea și să se cumpere într'o localitate de pe valea Prahovei, o vilă pe numele Sf. Arhiepiscopii, care să fie la dispoziția I. P. S. Patriarh.

În felul acesta Sf. Arhiepiscopie își va mări parcul de imobile, iar I. P. S. Sa va avea un loc de recreație apropiat de reședință, lucrările curente putând fi rezolvate cu mai mare ușurință.

P. C. Pr. Gh. Comana și D-l C. Spineanu, propun Adunării ușoară soluționarea a acestei probleme, să se răscumpere vila defunctului Patriarh Miron, dela Dragoslavele, propunere pe care Adunarea o găsește cea mai fericită și o aprobă în unanimitate.

P. C. Pr. Gh. Comana și D-l C. Spineanu, propun Adunării să aprobe acordarea unei gratificații funcționarilor Cancelariei Sf. Arhiepiscopii, pentru râvna depusă în serviciu.

Adunarea Eparhială în unanimitate și I. P. S. Patriarh, aprobă să se acorde suma de lei 3.000.000, care să se împartă funcționarilor cancelariei, ca gratificație.

Ordinea de zi epuizându-se, I. P. S. Patriarh declară ședința închisă, aducând Onoraților membrii ai Adunării, mulțumiri pentru spiritul și dragostea de lucru frățesc și cordial în care au decurs desbaterile adunării.

A urmat apoi o agapă dată membrilor Adunării, care a fost prezidată de P. S. Sa Vicar Veniamin Sinaitul, care a decurs în deplină dragoste creștinească.

Știri și fapte

COPIE de pe adresa Onor Minister al Cultelor Nr. 629 (Cabinet) 946.

Înalt Prea Sfinției Sale,

**Înalt Prea Sfințitului Arhiepiscop al Bucureștilor,
Mitropolit al Ungro Vlahiei și Patriarh al României.**

INALT PREA SFINȚITE,

Cunoscând și apreciind bunele sentimente pe care I. P. S. Voastră le aveți pentru păstrarea așezămintelor tradiționale ale

vietii noastre obștești, Departamentul nostru își îngăduie să vă adreseze cele ce urmează:

Față de propaganda care se face în diverse părți ale țării, de elemente răuvoitoare și față de svonorile care circulă, cu scopul înveninării și învrăjbirii relațiilor dintre frați, suntem în situația să facem, în mod autorizat, precizările de mai jos, cu rugămintea să binevoiți a le difuza, pentru a pune stavilă uneltirilor și agitațiilor care bântue sufletele credincioșilor, ai căror arhipăstor sunteți.

1. Intre Guvernul român și M. S. Regele sunt cele mai cordiale relații. Guvernul român sprijinește în mod sincer și cu toată hotărîrea, Coroana.

2. Guvernul Român nu are niciun gând neprietenesc față de biserică și este hotărît să sprijinească din toate puterile Biserica românească și deplina libertate a cultelor.

3. Guvernul Român, apără cu aceeași fermă hotărîre, principiul proprietății individuale și deaceea, prin reforma agrară a întărit proprietatea mică și mijlocie, și o va consfinți prin noi măsuri.

Binevoiți, Inalt Prea Sfințite, a lua măsuri ca aceste precizări și puneri la punct să fie aduse la cunoștința tuturor preoților, iar P. C. Preoți să li se dea dispoziții ca să le aducă, în mod public, la cunoștința credincioșilor, în cel mai scurt timp.

Primiți, Vă rugăm, Inalt Prea Sfințite, asigurarea deosebitei noastre considerațiuni.

p. Ministru (ss) Pr. Dr. I. Vască

„Acoperământul Maicii Domnului“ din M-rea Bistrița

La Mănăstirea Bistrița, jud. Vâlcea, funcționează un așezământ monahal «Acoperământul Maicii Domnului»—sub înalta oblăduire a I. P. S. Patrarh Nicodim și sub conducerea Maicii Olga Gologan.

În cadrele acestui așezământ funcționează un Seminar Monahal, o școală profesională de fete, o școală primară și o grădiniță de copii în care învață copiii orfani — scoși astfel din mișerie și redați societății ca elemente pregătite și folositoare.

Vremurile grele prin care trecem, au pus mari piedici așezământului în îndeplinirea înaltei lui misiuni. Pentru a face cu-

noscut capitalei Țării munca ce depune și pentru a-și ușura sarcinile materiale ce suportă, conducerea a hotărât să dea în București un festival artistic, cu copiii orfani din instituție.

Festivalul a avut loc în zilele de 19 și 20 Mai 1946 — cu un succes desăvârșit, evidențiind munca și priceperea conducerii și dragostea și entuziasmul micuților artiști.

Serbarea a constat din coruri, jocuri naționale și o piesă de copii «Punguța cu doi bani» — întreg ansamblul, artistic fiind format exclusiv din micuțele orfane ale acestui așezământ.

Deschiderea serbării a făcut-o cea mai mică elevă care a spus cu glas îngeresc «Venim cu bucurie din depărtări la voi, ca să vedeți cu toții ce lucru facem noi».

Au urmat coruri și jocuri naționale, care au încântat publicul spectator prin frumusețea lor și mai ales prin zelul și talentul ce au dovedit micuții artiști.

Adaptarea teatrală a frumoasei povești a lui Ion Creangă «Punguța cu doi bani» — a impresionat în mod deosebit prin duiosia interpretării.

Proiecțiunile cinematografice cu vederi din Oltenia și mai ales cu vechile și mărețele ctitorii voevodale de mănăstiri și biserici, de care este plin județul Vâlcea, au împlinit un rol deosebit de însemnat, făcând cunoscute comorile neprețuite ale Olteniei, publicului bucureștean, trezind în mulți dorința de a le vedea și în realitate.

Munca și lucrarea ce se desfășoară la Mănăstirea Bistrița — merită toată atenția și dragostea și ar fi de dorit ca ea să-și găsească și alți sprijinitori din rândurile oamenilor credincioși din Capitală.

Instalarea noului stareț la M-rea Predeal

Duminică 19 Mai 1946, a avut loc instalarea noului stareț la M-rea Predeal, în persoana Ierodiaconului stavrofor Calistrat Lăcătușu, în prezența P. C. Dr. Gh. Soare, Revizor Eparhial al Sf. Mitrop. a Ungro-Vlahiei, Icon.Stavrofor Corneliu Grumăzescu — profesor secundar, a soborului Mănăstirii și reprezentanților autorităților locale.

După oficierea unui Te-Deum — P. C. Revizor Eparhial Dr. Gh. Soare a citit decizia patriarhală de numire și a ținut o frumoasă cuvântare, elogiind activitatea fostului stareț și recomandând obștei pe noul stareț, care pentru meritele sale

a fost găsit vrednic de această înaltă funcție. Priceput maestru al cântărilor bisericesti, blajin și înțelegător, Părintele Calistrat s'a arătat vrednic de misiunile avute ca arhidiacon la Episcopiile de Roman, Huși și Constanța, și este sigur că și în noua ascultare se va dovedi la înălțimea cerințelor.

P. C. Arhim. Valeriu, fostul stareț, chemat să lucreze în cadrul operelor sociale la Mănăstirea Slatina din Mitropolia Moldovei, își ia rămas bun dela toți și mulțumește I. P. S. Patriarh pentru sprijinul moral și material ce i-a acordat neprecupețit în realizările gospodărești de aci.

P. C. Calistrat — noul stareț — făgăduiește că își va împlini din inimă toate îndatoririle și va continua fără știrbire căile frumoase pe care a mers mănăstirea, sub conducerea fostului stareț, chemat acum la alte misiuni.

P. C. Profesor sec. Corneliu Grumăzescu arată că P. C. Valeriu și Calistrat pe care îi cunoaște de multă vreme, fac cinste cinului călugăresc, fiind împodobiți cu alese virtuți, daruri și însușiri sufletești. În toate posturile încredințate s'au arătat oameni de ispravă achitându-se de toate cu demnitate.

Azi când avem o mare sărbătoare de asemenea exemplare, ne bucurăm că se mai găsesc elemente de valoare, care pot fi pildă multora din cinul monahal, care are de îndeplinit azi un rol însemnat în viața bisericii și a neamului.

A urmat apoi o mică agapă la stăreție cu care festivitatea a luat sfârșit .

Nouii membri ai Academiei române.

În ședința solemnă a Academiei Române din 28 Mai 1946, în prezența M. Sale Regelui MIHAI I, Președintele de Onoare al Academiei, a D-lui Gh. Tătăărăscu, Vicepreședintele Consiliului de Miniștri, D-lui S. Kavtaratze, Ambasadorul U. R. S. S. în România și a distinse personalități din viața culturală românească, a avut loc recepția ca membri ai Academiei, a D-lor: Prof. Iorgu Iordan, Ambasadorul României în U. R. S. S. și Dr. Ionescu Mihăești.

D-l Andrei Rădulescu, Vice președintele Academiei, a mulțumit călduros M. S. Regelui pentru grija ce poartă Academiei, încredințându-l că Academia va păstra patrimoniul sacru făurit de cei care ne privesc din altă lume și va continua să-și în-

deplinească misiunea ei cu acelaș devotament și neștrămutată dorință de a face din ea o formă de îndreptățită mândrie a Neamului.

Majestatea Sa Regele clogiază opera națională săvârșită de Academie. Despre noii aleși M. S. spune că este convins că vor fi la înălțimea cinstei acordate pentru meritele lor și că vor aduce un prețios aport științei, academiei și neamului.

D-l Prof. Iorgu Iordan, în discursul său de recepție, despre «Linguistica Română» arată între altele prețioasa contribuție a bisericii noastre strămoșești, la formarea graiului românesc.

D-l Prof. Dr. C. Ionescu Mihăești, în discursul său despre «Perspective noi în medicină și microbiologie» arată realizările științifice în acest domeniu și importanța lor pentru știință și omenire, în viitor.

Academia Român, care a fost totdeauna la înălțimea misiunii sale științifice și naționale, prin nouile alegeri, își întărește rândurile și suntem convinși că și în viitor, va păstra neștirbit prestigiul la care a ridicat-o marile personalități, care au creiat-o și au dus-o la strălucirea prezentă .

G. N. S.

Cronica Externă

Știri din Patriarhia Rusiei.

— Arhiepiscopul Grigorie al Pscovului, care a vizitat anul trecut Finlanda și a restabilit legăturile canonice cu Biserica ortodoxă filandeză, are vârsta de 75 de ani.

•

--Anul acesta a fost numit Episcop de Grodno și Baranov, la vârsta de 70 ani, Protoiereul C. Grinevici, având studii de teologie la Academia din Kazan.

•

— Alte două numiri din anul curent, unul Episcop la Kazan și celalt la Ulianov, primul absolvent al Academiei teologice din Kazan, iar al doilea absolvent al Facultății de Drept și Filosofie din Moscova, ambii în vârstă de 65 ani.

*

— Un apel călduros semnează Protoiereul D. Bogoliubov în «Jurnalul Patriarhiei Moscovei», către staroobreadții care au preoți și episcopi, numiți și **popovți**, cerându-le să se unească cu Biserica ortodoxă, întrucât nu există deosebiri de doctrină. Apelul începe cu următoarele fraze:

«Către voi, rude de sânge și de suflet, frați staroobreadți, care ați primit preoția, ne adresăm cu cuvânt de pace și cu sinceră chemare la pace.

«Lui Dumnezeu îi place, ca timpul de față să devină epoca restabilirii păcii între oameni. Această pace în adevăratul înțeles al cuvântului încă nu este, însă oamenii o caută și cu simlînță îndepărtează obstacolele pentru ajungerea ei.

«Despre aceasta mărturisește însăși presa bisericească: **iată Bisericile ortodoxe — greacă și bulgară — despărțite mulți ani din cauza schismei bulgare s'au împăcat și au intrat una cu cealaltă în comuniunea dragostei. Deasemenea cu supunere fiască s'au adresat Patriarhiei noastre mulți Episcopi și membrii, fie ai așa numitei «Orientări a Karlovițului», care se detașaseră de noi, fie cei care se găsesc în Franța și în alte țări apusene. S'au adresat cu bucurie, cu lacrimile entuziasmului și cu înduioșetoare pocăință. Mângâietor lucru e să citești și să ascuți: despre acestea....».**

Din «Jurnal Moscovoșcol Patriarhiei» Nr. 3/946.

Trad. de A. N. C.

În Ungaria se află dealungul hotarelor României vreo 50.000 de români, organizați în 25 parohii ortodoxe cu peste 20 de preoți. De curând reprezentanții acestor parohii s'au întrunit în congres la Giula și au hotărât să întemeieze pentru românii din Ungaria o Episcopie, cu sediul la Giula, Președintele Consistoriului este ales părintele Protopop Dr. Petru Mândruțu din Giula și asesori Protopopii D. Săbău din Giula, I. Borza din Chti-g haz și P. Mișcuța din Giula. Organizarea Episcopiei s'a făcut cu încuviințarea I. P. S. Mitropolit Nicolae dela Sibiu, a P. S. S. Episcopi Andrei al Aradului și Nicolae al Oradiei. Nouii aleși au depus jurământul de credință în fața P. S. S. Părintelui Episcop Andrei al Aradului.

Un Român din America Alexandru Suciu, a trimis unui preot din Ardeal o frumoasă scrisoare, în care arată strădaniile pe care le fac românii din America pentru ca să-și zidească o mănăstire, un orfelinat, un azil pentru bătrâni, o școală de vară pentru tineret și un seminar pentru viitorii preoți Români. De încheiere scrie următoarele cuvinte înțelepte:

«Spuneți tineretului nostru că viața e datorință dela leagăn până la mormânt; că fără credința în Dumnezeu omul se sbate ca o frunză pe apă, ca un fulg prins în vârtejul unei furtuni, neavând de ce se prinde și de ce să-și lege temeinic viața și speranțele».

«Nu lăsați tineretul să se depărteze de biserică. Aceasta este școala școlilor; aceasta este spitalul sufletelor rănite și disperate, aceasta este garanția unei civilizațiuni mai bune, iubire între oameni și pre pământ pace așa cum într'adevăr au propovedit-o proorocii și Mântuitorul de demult.

«Salutări la toți, sănătate, ajutor și lumină dela Dumnezeu».

DECLARAȚIILE D-LUI E. BEVIN.

«Nu am pierdut speranța, totul este în mâinile lui Dumnezeu și nădăjduim în rezultate favorabile» a declarat d-l Bevin, înainte de a se urca pe bordul avionului, care trebuia să-l ducă la Paris.

† Prof. Univ. Pr. Haralambie Rovența

În ziua de 17 Iunie a. c., a încetat din viață, la Sanatoriul Francez, în urma unei grele operații, Părintele Prof. Haralambie Rovența, prof. de Noul Testament la Facultatea de Teologie din București. Născut în 1898 în Com. Hodorasca Gorj, cu temeinice studii la Strasbourg, Oxford și Atena, prof. la Fac. de Teologie din București, din 1930, prof. la Seminarul Pedagogic și Director la Internatul Teologic, între 1932—1940, moartea sa lasă un mare gol în sânul Facultății, al Bisericii Ortodoxe Române și mai cu seamă în inimile celor ce l-au cunoscut mai deaproape, elevi, studenți și colegi.

L-am admirat ca profesor, pentru prelegerile sale pline de miez, profunzime și claritate, în interpretarea Sf. Scripturi, cât și ca profesor la Seminarul Pedagogic.

L-am iubit ca pe un adevărat părinte, ca director al Internatului Teologic, pentru blândețea, dragostea, înțelegerea și sprijinul, pe care le arăta tuturor, la orice nevoie.

I-am sorbit cu nesaț predicile înălțătoare și ziditoare de suflete, pe care ni le ținea în fiecare Duminică, la Biserica Internatului, Radu-Vodă.

Pe lângă aceste însușiri de bun creștin și preot, de adevărat urmaș al Apostolilor, asemenea cărora împărțea din darurile bogate cu care era înzestrat, comori de înțelepciune și dragoste «în dar ați luat, în dar dați...», s'a evidențiat ca un erudit și distins cercetător și interpretator al Sf. Scripturi, îmbogățind Teologia românească, cu lucrări ce vor rămâne multă vreme pietre de hotar.

Dar ceea ce a putut tipări până la moarte, cu cele ce mai avea gata în manuscris, nu sunt decât o infimă parte din contribuția pe care remarcabilul său talent îl putea oferi ca prinos, teologiei și bisericii românești.

A fost răpit în floarea vârstei și creației, când urca spre

culmile gândirii, spre piscurile cele mai înalte, unde cu siguranță ar fi ajuns.

Dumnezeu însă, ale cărui planuri sunt neînțelese de noi muritorii, i-a găsit un loc mai ales, în cetele celor ce bine i-au plăcut lui, și l-a trecut dintre noi în corturile dreptilor.

Rugând pe bunul Dumnezeu să-i dea odihnă sufletului său bun și cu dreptii să-l numere, noi, ucenicii săi, care l-a cunoscut și iubit, nu vom înceta să-i păstrăm neștirbită dragostea noastră și neștearsă amintirea.

G. N. STERPU

